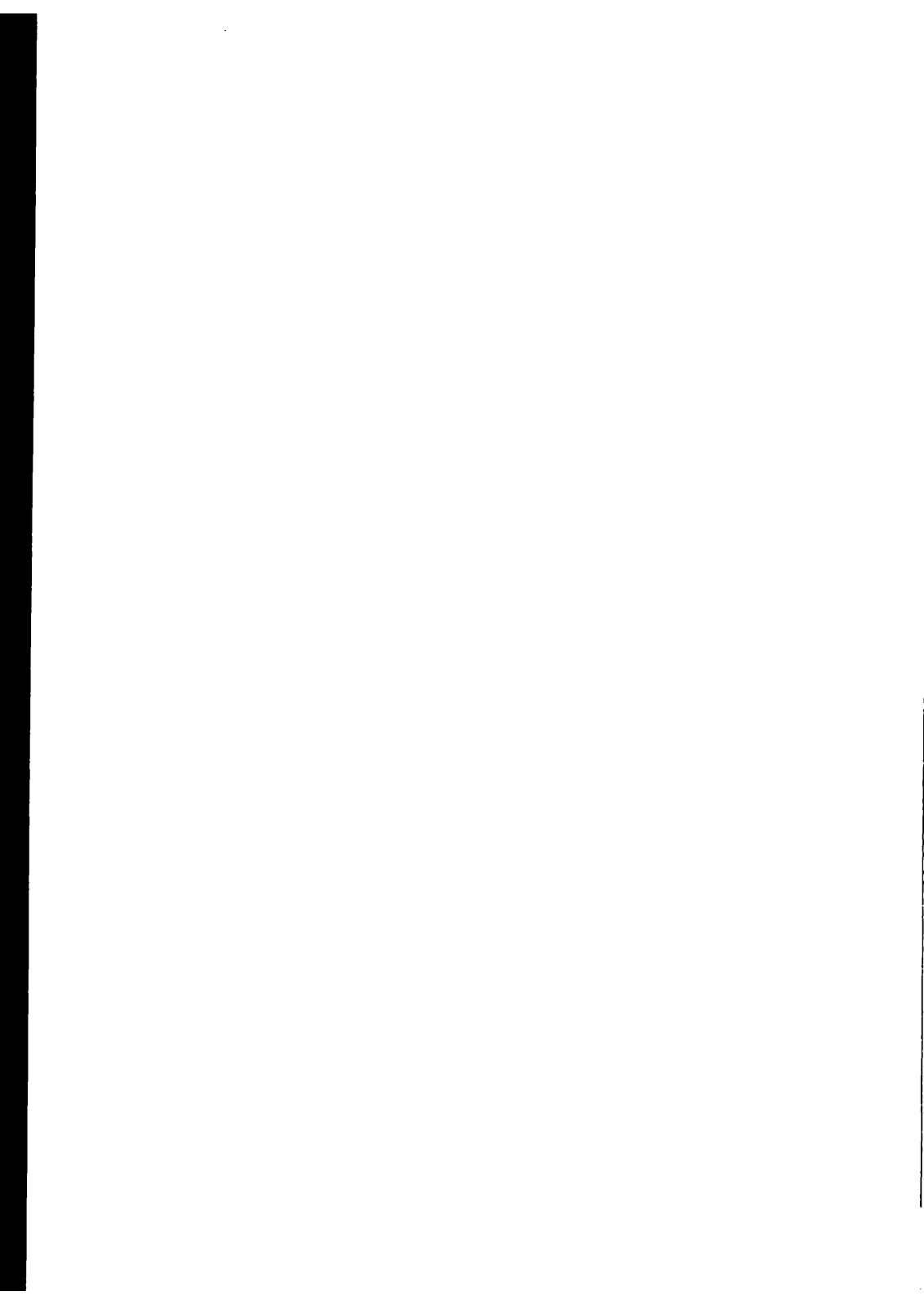

Michel Desmarquet

THIAOOUBA

*Az arany bolygó
üzenete*

THIAOOURA

– *Az arany bolygó üzenete* –

Michel Desmarquet

„Nem elég hinned... TUDNOD kell.”

Michel Desmarquet, Dr. Tom Chalko, 2000 Minden jog fenntartva
Beszámoló az 1987 júniusában tett utazásról
A kézirat elkészülte: 1989 január
Utóirat: 1993 április

<http://www.thiaouba.com>

Első Kiadás: „Abduction to the 9th Planet” paperback
ISBN 0-646-15996-8

Reprinted 1993,1994,1999 (Australia), 1995 (USA)
Átdolgozott kiadás: „Thiaouba Prophecy” paperback
ISBN 0-646-31395-9
Reprinted 1997 (Australia)

A magyar változat az online e-könyv alapján készült.

Fordította: Dr. Sámi László

Ellenőrizte: Edelényi Gyula

Tördelőszerkesztő: Flaskár Ildikó

Borító: Dávid Szabolcs

Hungarian translation © Lunarimpex Bt., 2004

Hungarian edition © Lunarimpex Bt., 2004

Minden jog fenntartva

ISSN 1218-7771

ISBN 963 9219 35 5

Kiadja a Lunarimpex Bt.

Felelős kiadó: Tóth Erzsébet

Nyomta: Kinizsi Nyomda, Debrecen

Felelős vezető: Bördős János

ELŐSZÓ

A kapott utasításoknak megfelelően, azokat követve írtam meg ezt a könyvet. Olyan eseményekről számolok be a lapjain, melyek *személyesen* velem történtek meg – erről kezeskedhetem.

Gondolom, könyvem sok olvasónak bizonyos mértékig, vagy akár teljes egészében sci-finek tűnik majd – tudományos fantasztikumnak – ám nekem *nincs* akkora képzelőerőm, amit egy ilyen munka igényelne. Amit leírtam, *nem* kitalált történet. A jószándékú olvasó felismerheti az *igazságot* az üzenetben, amit új barátaimtól közvetíték a Föld bolygó lakói számára.

Az üzenet, számos faji és vallási hivatkozása ellenére, nem tükröz sem faji, sem vallási előítéleteket a részemről.

Michel Desmarquet, 1989 január

„... mert szemük van, de nem látnak, és fülük, de nem hallanak...” (*Máté 13,13*)

THAÓ

Hirtelen ébredtem. Nem tudtam, mennyit alhattam. Teljesen friss és éber voltam – Te jó ég, mennyi lehet az idő?? Lina mellettem aludt, kezeit ökölbe szorította, de hát ilyenkor mindig alszik...

Nem akaródzott visszaaludnom, ráadásul akár hajnali öt is lehetett már. Felkeltem, kibotorkáltam a konyhába, és megnéztem, mennyi az idő. Még csak hajnali fél egy! Furcsa. Nem szoktam ilyen korán felébredni...

Levettem a pizsamám, nadrágot és pólót húztam – de hogy miért, arról sejtelmem sem volt, ahogy arról sem, hogy utána miért mentem az asztalhoz, fogtam tollat és papírt, és *figyeltem* magam, ahogy a következő sorokat írom – mintha a kezemnek egyszerre saját akarata támadt volna.

„Drágám! Úgy tíz napig távol leszek. Ne aggódj, minden a legnagyobb rendben!”

Az üzenetet a telefon mellett hagytam, majd az ajtón át kiléptem a verandára. Megkerültem az asztalt, amin a tegnapi sakkjátszma mementójaként még mindig ott szomorkodott a bemattolt fehér koronás, és csendben a kertkapu felé indultam.

Az éjszakai eget valami különös ragyogás töltötte be, aminek aligha volt köze a csillagok fényéhez. Ösztönösen

megpróbáltam felidézni, milyen fázisban lehet a Hold, arra gondolván, hogy talán épp telőfélben. Ausztrália északkeleti vidékén, ahol élek, az éjszakák általában elég világosak.

Lementem a kertlépcsőn, és a pandánuszok felé vettem az irányt. Ilyen kései órán a kert általában a békák és kabócák koncertjétől hangos, ám most mindenütt néma csend honolt. Kíváncsi lettem, vajon miért.

Csak pár lépést tehettem, mikor – egészen váratlanul – a filodendronok színe megváltozott. A ház fala szintén, és a pandánuszok is – egyszerre minden valami kékes fényben fürdött. A pázsit inogni kezdett a talpam alatt, és a bokrok földje is remegett. A filodendronok eltorzultak, a ház fala pedig úgy reszketett, mint vitorla a szélben.

Roszzullétre gyanakodtam, és már épp fordultam volna, hogy visszamenjek a házba, ám abban a pillanatban éreztem, hogy valami lágyan felemel a földről. Először lassan emelkedtem, majd egyre gyorsabban, miközben a házunk rohamosan zsugorodott alattam.

– Mi folyik itt? – kiáltottam fel kétségbeesetten.

– Minden a legnagyobb rendben, Michel.

Akkorra már szentül hittem, hogy csak álmodom. Előttem egy tekintélyes méretű – talán nőnemű – emberi lény magasodott. Egyrészes ruhát, a fején pedig átlátszó sisakot viselt, és barátságosan mosolygott rám.

– Nem, nem álmodsz – válaszolta meg ki nem mondott kérdésemet.

– Jó-jó – feleltem –, de ilyesmi csak ál munkban történik, amiből az ember jókora púppal a fején, a földön ébred! – A barátságos idegen elmosolyodott. – Azon kívül – folytattam

–, franciául beszélsz hozzám, az anyanyelvemen, pedig Ausztráliában vagyunk. Angolul is beszélek, tudod-e?

– Ahogy én is.

– *Most már biztos*, hogy álmodom – még hozzá zagyvaságot. De ha mégsem, elárulnád, mit keresel a birtokomon?

– Nem a birtokodon vagyunk, Michel, hanem *felette*.

– Vagy úgy! Ráadásul *rémálom!* Látod, hogy igazam van?! Csípjen meg valaki! – Szavaimat azonnal tett követte. Auu! Ez fáj!

Az idegen újra elmosolyodott: – És most, Michel, elégedett vagy?

– De ha mégsem álom, miért ücsörgök itt ezen a kövön? És kik azok az emberek amott, és mi ez a múlt századi maszkara rajtuk?

Az opálos fényben egyre több emberi alak vált kivehetővé; néhányan egymással beszélgettek, mások sétáltak.

– Hát te ki a csoda vagy? És hogy a bánatban nőttél ilyen magasra?

– Biztosíthatlak róla, hogy a méreteim teljesen szokványosak, Michel. A szülőbolygómon mi mind ilyen magasak vagyunk. De mindent a maga idejében, kedves barátom. Remélem, nem bánod, hogy így szólítalak! Ha szerinted még nem is volnánk jó barátok, biztos vagyok benne, hogy hamarosan azok leszünk.

Ahogy ott állt előttem, értelmes arcán ragyogó mosollyal, egész lényéből jóság sugárzott. Lehetetlennek tűnt számomra, hogy bárkivel is fesztelenebbül érezhetném magam rajta kívül.

– Ó, hogyne, szólíts, ahogy csak jól esik. És téged hogy hívnak?

– A nevem Thaó, és mindenekelőtt szeretném, ha egyszer és mindenkorra tisztáznánk, hogy *nem* álmodsz! Valójában egészen másról van szó. Bizonyos okokból, amiket hamarosan te is megismersz, téged választottunk ki egy olyan utazásra, amin csak nagyon kevés földlakó vehetett részt eddig, főleg az utóbbi időben.

– Pillanatnyilag egy, a földivel párhuzamos univerzumban tartózkodunk. Annak érdekében, hogy bejuttassunk téged ide, és persze saját magunkat is, egy speciális „légzárat” alkalmaztunk.

– Jelenleg az idő megállt a számodra, és húsz vagy akár ötven földi évig is itt maradhatnál, majd úgy térhetnél vissza, mintha el se mentél volna. A fizikai tested változatlan maradna, hiszen közben egy pillanatot sem öregednél.

– De mit csinálnak itt ezek az emberek?

– Léteznek, amint az várható is – és amint majd később megérted, elég alacsony erre a népsűrűség. Halál csak öngyilkosság vagy baleset folytán lehetséges. Az idő itt fel van függesztve. Néhány itteni ember – sőt, állat – harminc-, vagy ötvenezer éves, de akár még idősebb is lehet.

– De miért vannak itt, és egyáltalán, hogy kerültek ide? Hol születtek?

– A Földön... És véletlenül kerültek erre a síkra.

– Véletlenül? Hogy érted ezt?

– Nagyon egyszerű. Hallottál már a Bermuda háromszögről, igaz? – Bólintottam. – Nos, ezen és a Föld néhány további, kevésbé ismert pontján, ez a párhuzamos univerzum úgymond összegabalyodik a tiétekkel, és természetes tér-idő-görbületek, „átjárók” keletkeznek.

– Ha az állatok, emberek, vagy akár tárgyak egy ilyen át-

járó közelébe kerülnek, az a szó szoros értelmében beszippantja őket. Ily módon akár egy egész hajóflotta is eltűnhet másodpercek alatt. Néha egyik-másik ember pár óra, napok vagy több év elteltével visszakerülhet saját univerzumába. A legtöbben azonban soha nem jutnak vissza.

– Ha valaki a szerencse folytán mégis visszatér, és beszámol az élményeiről, az emberek nagy többsége egy szavát sem hiszi – ha pedig tovább ragaszkodik az igazához, ripszropsz örültnek nyilvánítják. Emiatt aztán legtöbbször inkább hallgat a vele történekről, felismervén, mit gondolnának róla az emberek. Mások amnéziával térnek vissza, és ha később fel is tudnak idézni néhány emléket, azoknak általában nem sok közük van a párhuzamos univerzumban történetekhez, így aztán nem is szolgálnak igazi magyarázattal.

– Az egyik ilyen tipikus eset – folytatta Thaó – Észak-Amerikában történt, ahol egy fiatalember a szó szoros értelmében köddé vált, mikor vízért indult a házuktól pár száz méterre található kúthoz. Egy jó óra múltán a családja és a barátai a keresésére indultak. A frissen hullott húsz centis hóban ez egészen könnyű feladatnak tűnt – csak követniük kellett a fiatalember nyomait. Azonban a nyomok a síkság kellős közepén egyszerre megszűntek.

– Nem akadt egyetlen szál fa, sem szikla a közelben, amire felugorhatott volna; semmi szokatlan vagy különös dolog – a lábnyomok egyszerűen csak nem folytatódtak. Néhányan úgy vélték, valami repülő csészealj vette fel, ám erről szó sincs, mint hamarosan látni fogod. A szegény fickót egyszerűen beszippantotta egy párhuzamos univerzum.

– Emlékszem – mondtam –, magam is hallottam az esetről. De *te* honnan tudsz minderről?

– Később majd megérted, honnan tudok róla – válaszolta rejtélyesen.

Ekkor egy csoportnyi „ember” hirtelen feltűnése szakította félbe párbeszédünket. Bizarr kinézetük láttán újra azon kezdtem töprengeni, hogy nem álmodom-e mégis. Egy nőre emlékeztető teremtmény társaságában jó tucatnyi férfinak látszó egyed tűnt elő a tőlünk százméternyire eső sziklacsoport mögül. Az egész annál különösebb volt, mivel úgy festettek, mintha csak valami kőkorszakról szóló könyv lapjairól toppantak volna elénk. Gorillaszerűen mozogtak, és olyan hatalmas bunkókat lóbáltak, amekkorát egy mai ember valószínűleg fel sem bírna emelni. Ezek a hátborzongató lények vadállatként üvöltve egyenesen felénk tartottak. Én már épp menekülőre fogtam volna a dolgot, ám társam nyugalomra intett, és jelezte, hogy maradjak, ahol vagyok. Kezét öve csatjára helyezte, és szembefordult a jövevényekkel.

Egy sor halk kattanást hallottam, mire az öt legerősebbnek látszó hím élettelenül rogyott a földre. A többiek erre azonnal megtorpantak, és nyüszíteni kezdtek, majd arca borultak előttünk.

Újra Thaóra pillantottam. Rezzenéstelen arccal állt, mint egy szobor. Szeme rájuk meredt, mintha hipnotizálta volna őket. Később megtudtam, hogy telepátikus utasításokat adott a csoport nőtagjának. Amaz hirtelen felpattant, és – számomra úgy tűnt – parancsokat kezdett osztogatni mély torokhangján a többieknek, akik aztán elvonszolták társaik tetemeit a már említett kőhalomhoz.

– Mit csinálnak? – kérdeztem.

– Köveket hordanak a tetemekre.

– Megölted őket?

– Kénytelen voltam.

– Hogy érted ezt? Hát tényleg veszélyben voltunk?

– Természetesen. Ezek a lények tíz vagy tizenötezer éve itt rostokolnak – ki tudja? Nincs rá időnk, hogy kiderítsük, de nem is fontos. Mellesleg, íme az élő példa arra, amiről épp az imént beszéltem. Valamikor réges-régen átkerültek erre a létsíkra, és azóta is itt élnek.

– De hisz ez ijesztő!

– Egyetérték. Ez azonban része a Természet, és így az Univerzum törvényének. Azon kívül veszélyesek is voltak, hiszen sokkal inkább vadállatként, mint emberi lényként viselkedtek. Beszélgetni sem tudtunk volna velük, mint ahogy a legtöbben mások sem az itt élők közül. Egyrészt képtelenek a kommunikációra, másrészt még annyit sem igen fognak fel a velük történekből, mint a többiek. Valóban veszélyben forogtunk, és voltaképpen szívességet tettem nekik – hisz felszabadítottam őket.

– Felszabadítottad??

– Ne nézz rám ilyen döbbenten, Michel! Nagyon jól tudod, hogy értem! A fizikai testük fogságából szabadultak meg, és most újra képesek folytatni a fejlődési ciklusukat, mint a többi élőlény, a Természet rendjének megfelelően.

– Tehát, ha jól értem, ez a párhuzamos világ egyfajta átok – mint valami pokol vagy purgatórium...

– Nem is gondoltam, hogy ilyen vallásos vagy!

– Csak azért éltem ezzel a hasonlattal, hogy lásd: igyekszem felfogni a történeteket – válaszoltam, közben azon tűnődve, vajon honnan a csodából tudhatná, vallásos vagyok-e vagy sem.

– Tudom, Michel, csak ugrattalak. Igazad van, ez tényleg egyfajta purgatórium, de természetesen merőben véletlenszerű. Valójában, ez a Természet „véletleneinek” egyike. Egy *albínó* véletlen, és egy négylevelű lóherét is annak tekinthetünk. A vakbeled szintúgy. A doktoraitok a mai napig tanakodnak rajta, vajon mi célt szolgálhat a testetekben. A válasz: az égvilágon semmit. Nos, a Természetben általában mindennek megvan a maga célja és rendeltetése – ezért is soroltam a vakbelet a Természet véletlenei közé.

– Az emberek, akik ebben az univerzumban élnek, nem szenvednek sem fizikai, sem pedig morális szempontból. Például, ha megütnélek, nem éreznél semmilyen fájdalmat. Ám ha elég erős volna az ütésem, fájdalom nélkül ugyan, mégis belehalhatnál. Talán nem könnyű ezt megérteni, mégis így van. Akik itt élnek, szerencséjükre mit sem tudnak minderről, máskülönben nagy volna a kísértés, hogy öngyilkosságot kövessenek el – ami még itt, ezen a síkon sem lehet igazi megoldás.

– Mivel táplálkoznak ezek a lények?

– Nem esznek, és nem isznak, hiszen nem érzik szükségét. Itt megállt számukra az idő, emlékszel? Még a hulláik sem indulnak oszlásnak.

– De hát ez iszonyatos! Tekintettel az elhangzottakra, a legjobb dolog, amit csak tehetünk velük, ha megöljük őket!

– Most egy nagyon fontos érvet vetettél fel. Gyakorlatilag valóban ez a két lehetséges megoldás egyike.

– És mi a másik?

– Hogy segítünk nekik visszakerülni oda, ahonnan érkeztek – ám ez is nagy nehézségekkel járna. Az átjárók segítségével néhányukat visszaküldhetnénk a te világodba, és ez-

zel megszabadíthatnánk őket, ám bizonyára te is belátod, milyen súlyos nehézségekkel találná magát szembe ezeknek az embereknek a nagy többsége. Ahogy már említettem, az itteniek jó része évezredek óta ezen a síkon él. Mi történne, ha visszakerülnének abba a világba, amiből oly régen távoztak?

– Valószínűleg megőrülnének. Valóban, nincs mit tenni! – hagytam jóvá. Erre szelíden elmosolyodott.

– Michel, te tényleg a tettek embere vagy, és nekünk épp ilyenre van szükségünk! Ám légy óvatos, és ne vonj le elharmarkodott következtetéseket! Még sok tanulnivaló vár rád.

A vállamra tette kezét, amihez kissé előre kellett hajolnia. Bár akkor még nem tudtam, Thaó 290 centiméter magas volt, ami kivételes méretűnek számít egy magamfajta ember számára.

– Látom, helyesen döntöttünk, mikor téged választottunk! Vág az eszed, ám most nem magyarázhatok el neked mindent, két okból sem.

– Mégpedig?

– Egyrészt, még túl korai lenne egy ilyen magyarázat. Ezt úgy értem, hogy mielőtt folytathatnánk, először is további tanulásra van szükséged bizonyos dolgokról.

– Értem. És mi a másik ok?

– Az, hogy várnak ránk. Indulnunk kell.

Azzal egy gyengéd érintéssel körbefordított. Követtem pillantását, és a meglepetéstől elkerekedett a szemem. Tőlünk úgy száz méterre egy kékesen ragyogó, hatalmas gömb látszott. Mint később megtudtam, csaknem 70 méteres volt az átmérője. Úgy vibrált, mint a nyári nap melegétől felforrosodott levegő.

Ez az óriási gömb jó tíz méternyire lebegett a talaj felett. Nem láttam rajta sem ablakot, sem ajtót; semmilyen nyílást. Olyan simának tűnt, mint egy tojáshéj.

Thaó intett, hogy kövessem, és a lebegő gömb felé indulunk. Nagyon jól emlékszem a pillanatra. A rövid idő alatt, míg megközelítettük, olyan izgatott lettem, hogy teljesen elvesztettem az uralmam a gondolataim felett. Folyamatosan áramló képek villantak át az elmémen, mintha valami filmet néztem volna „gyorskereső” üzemmódban. Láttam magam, ahogy beszámolok a családomnak erről az élményről, és újra láttam az UFO-król és idegenekről szóló újságcikkeket, amiket korábban olvastam.

Emlékszem, milyen szomorúság fogott el, mikor szeretett családomra gondoltam; úgy tűnt, csapdába estem. Felöltött bennem, hogy talán sosem látom őket viszont ebben az életben...

– Az égvilágon semmi félnivalód sincs, Michel – mondta Thaó. – Bízz bennem! Hamarosan viszontlátod a családot, épségben és egészségben.

Tátva maradhatott a szám a csodálkozástól, mert Thaó dallamosan felnevetett – ilyen nevetést csak ritkán hallani földi lénytől. Immár másodszor olvasott a gondolataimban! Az első alkalommal még véletlen egybeesésre gyanakodtam, ezúttal azonban kétség sem fért a dologhoz.

Mikor a gömb közvetlen közelébe értünk, Thaó szembe fordított magával, tőle nagyjából egy méteres távolságra.

– Michel, mostantól semmiképp ne érints meg, bármi is történjék! *Semmiképp* – érted?

Elégé meghökkentett ez a hivatalos hangnem, de bólintottam.

A kezét a mellkasára erősített medálra helyezte, amit már korábban megfigyeltem, a másik kezében pedig az övéből előhúzott, jókora golyóstollra emlékeztető valamit tartott.

A „tollal” a fejünk fölé mutatott, a gömb irányába. Úgy tűnt, mintha valami zöldes fénysugár törne elő belőle, de nem voltam biztos benne. Majd a „tollal” felém mutatott, miközben másik kezét továbbra is a medálján tartotta. Abban a pillanatban egész egyszerűen emelkedni kezdtünk a gömb felé. Már azt hittem, neki fogunk ütközni, mikor a burrok egy része hirtelen besüllyedt, mint valami hatalmas dugattyú, felfedve ezzel egy ovális alakú, nagyjából három méter átmérőjű nyílást.

Egyfajta landoló helyre érkeztünk a hajóban, ahol újra megvethettük a lábunkat. Thaó elengedte a medálját, és olyan precíz mozdulattal helyezte vissza a „tollat” az övébe, ami azt sugallta, hogy már számtalanszor gyakorolta.

– Gyere, most már nyugodtan megérinthetjük egymást! – mondta.

Vállamra tette a kezét, és egy apró, kékes fényforrás felé vezetett, ami olyan erős volt, hogy félig le kellett hunynom a szemem. A Földön sosem láttam ilyen színt. Csaknem teljesen a fény alá értünk, mikor a fal, amelyből áradt, egyszerűen „átengedett minket”. Nem tudom másképp megfogalmazni. Onnan nézve, ahogy vezetőm irányított, meg merem volna esküdni rá, hogy jókora púp nő majd a homlokomra, ám helyett *átthatoltunk a falon* – mintha csak szellemek volnánk. Thaó szívből felkacagott zavarodott arckifejezésem láttán, ami igen jótékonyan hatott rám. Jól emlékszem arra a nevetésre – mintha friss, nyugtató szellő simított volna végig, enyhítve kényelmetlen közérzetemen.

Korábban gyakran beszélgettem a barátaimmal repülő csészealjokról, és meg voltam győződve róla, hogy valóban léteznek – ám amikor ténylegesen szembesültem az igazsággal, annyi kérdés feszített, hogy majd szétrepedtem tőle. Természetesen, mélyen legbelül el voltam ragadtatva. Abból, ahogy Thaó viselkedett velem, éreztem, hogy semmi okom a félelemre. Ám nem volt egyedül; kíváncsi voltam, a társai vajon milyenek lehetnek. A lenyűgöző események ellenére még mindig kételkedtem abban, hogy valaha is viszontláthatom a családomat. Máris olyan távolinak tűntek a számomra, pedig percekkel ezelőtt még a saját kertemben voltam.

Most a padlón siklottunk egy csőszerű folyosón, amely egy kis terembe vezetett; a helyiség falai olyan erős sárga fényt árasztottak, hogy le kellett hunynom a szemem. A falak kupolaszerűen borultak fölénk, mintha egy felfordított üvegben lettünk volna.

Thaó egy átlátszó anyagból készült sisakot helyezett a fejemre, és szememet résnyire nyitva rájöttem, hogy így már el tudom viselni a fényt.

– Hogy érzed magad? – kérdezte.

– Köszönöm, már sokkal jobban. De ez a fény... Te hogy vagy képes elviselni?

– Ez *nem* fény. Egyszerűen csak pillanatnyilag ilyen a színe ennek a szobának.

– Hogy érted hogy pillanatnyilag? Azért hoztál ide, hogy újrafessem a falakat? – kérdeztem viccelődve.

– Itt nincsenek festékek, Michel. Csak vibrációk vannak. Még mindig azt hiszed, hogy a földi univerzumodban vagyunk, ám *tévedsz*. Most az egyik csillagközi űrhajónk fedél-

zetén vagy, ami a fény sebességének sokszorosával képes haladni. Hamarosan indulunk is. Volnál kedves lefeküdni erre az ágyra?

A szoba közepén két „doboz” hevert – mint két fedél nélküli koporsó. Kinyújtózkodtam az egyikben, míg Thaó a másikba feküdt. Hallottam, ahogy egy számomra ismeretlen, ám felettébb harmónikus nyelven beszél valakihez. Fel akartam ülni, ám képtelen voltam rá; egy láthatatlan, rejtélyes erő fogva tartott. A sárga szín fokozatosan eltűnt a falakról, helyette egy ugyanolyan intenzív kék fény jelent meg. Az „újrifestés” megtörtént...

Majd a szoba hirtelen elsötétedett, és apró, csillagként ragyogó fényeket észleltem.

Thaó hangja tisztán csengett a sötétben. – Ezek csillagok, Michel. Visszatértünk a párhuzamos univerzumból a tiétekbe, és most egyre messzebbre távolodunk a szülőbolygótól, hogy elvigyünk téged a sajátunkra. Bizonyos vagyok benne, hogy nagyon érdekesnek találod majd az utazást, csakúgy mint az indulást, ami most külön a te kedvedért egészen lassú lesz. Mindent végignézhetsz az előtted lévő képernyőn.

– Hol van a Föld?

– Most még nem látható, mivel majdnem pontosan felette vagyunk, körülbelül 10 000 méter magasságban...

Hirtelen egy hangot hallottunk; úgy tűnt, ugyanolyan nyelven beszél, amit Thaó is használt az imént. Thaó röviden válaszolt, ezután a hang *franciául* szólalt meg – tökéletes francia kiejtéssel (bár a tónusa sokkal dallamosabb volt, mint általában lenni szokott) – és üdvözölt a „fedélzeten”; nagyjából úgy, mint a mi repülőinken. Emlékszem, hogy ez

mennyire lenyűgözött, a rendhagyó helyzet dacára, amibe csöppentem.

Ugyanebben a pillanatban enyhe légmozgást érzékeltem, és hűvösebb lett. Mintha bekapcsoltak volna valami légkondicionálót. A dolgok ettől kezdve felgyorsultak. A képernyőn feltűnt valami, ami csak a Napunk lehetett. Először úgy tűnt, megérinti a Föld peremét, vagy hogy még pontosabb legyenek, Dél-Amerikát, mint később megtudtam. Újra azon tűnődtem, vajon nem álmodom-e. Amerika pillanatról pillanatra egyre zsugorodott. Ausztrália nem látszott, mivel a nap sugarai még nem érték el. Majd a Föld kontúrja is ki-vehetővé vált, és úgy tűnt, az egész bolygót megkerüljük, hogy elérjük az Északi Sark feletti pozíciót. Ott irányt váltottunk, és hihetetlen sebességgel kezdtünk távolodni a bolygótól.

Szegény kis Földünk először kosárlabda, majd biliárdgolyó méretűre zsugorodott, végül szinte teljesen eltűnt a képernyőről. Helyette csak a mélykék űr látszott. Thaó felé fordultam, további magyarázatra várva.

– Nos, Michel, hogy tetszett?

– Csodálatos volt, de olyan hihetetlenül gyors... Lehetséges egyáltalán ilyen sebességgel utazni?

– Ez semmi volt, kedves barátom. Nagyon finoman indultunk el. Csak most utazunk teljes sebességgel.

– Milyen gyorsan? – vágtam közbe.

– A fénysebesség sokszorosával.

– Azt mondtad, *fénysebesség?? És sokszorosával?* Ez hihetetlen! Mi a helyzet a fénysebesség-határral?

– Teljesen érthető, hogy hitetlenkedsz. Még a szakértőitek sem igen hinnék el; mégis, ez az *igazság*.

– Azt mondtad az imént, a fény többszörösével haladunk. Mégis, pontosítanád?

– Michel, az utazás során nagyon sok mindent szándékosan felfedünk majd neked – sok mindent, ám ugyanakkor lesznek olyan részletek is, amik rejtve maradnak előtted. Nos, az űrhajónk pontos sebessége is ilyen részlet. Sajnálom, hiszen tudom, egy kissé elkedvetlenít, hogy nem elégheted ki minden esetben a hatalmas kíváncsiságod, ám biztosíthatlak: annyi új és érdekes dolgot láatsz és hallasz majd, hogy nemigen bánkódhatsz azon, ha közben néhány információt nem kapsz meg.

A stílusa nyilvánvalóvá tette, hogy a témát lezártnak tekintti, és nem is erőltettem tovább a dolgot, mert éreztem, hogy udvariatlanság volna a részemről.

– Nézd! – szólt. A képernyőn egy színes folt tűnt fel, és gyorsan növekedett.

– Mi az?

– A Szaturnusz.

Kérlek, Kedves Olvasó, bocsásd meg, ha a leírás, amit adok, nem olyan részletes, mint szeretnéd, de meg kell értened, hogy akkor még nem tértem teljesen magamhoz. Túl rövid idő alatt túl sok mindent láttam, és ettől még kissé zavarodott voltam.

Ahogy közeledtünk hozzá, a híres-neves Szaturnusz gyorsan növekedett a képernyőn. A színei csodálatosak voltak – semmihez sem tudnám hasonlítani őket, ami a Földön látható. Sárga, vörös, zöld, kék, narancs – a bolygó minden színében ezernyi árnyalat keveredett, felerősödve majd elhalványulva; mindezek együtt alkották a jól ismert gyűrűt és annak színes sávjait...

Lenyűgöző látványt nyújtott, ahogy egyre jobban betöltötte a képernyőt.

Ráébredve, hogy már nem tart fogva az erőtér, le akartam venni a sisakom, hogy még jobban láthassam a színeket – ám Thaó jelezte, hogy jobb, ha nem mozdulok.

– Hol vannak a holdjai? – kérdeztem.

– Épp láthatsz közülük kettőt, csaknem pontosan egymás mellett, a képernyő jobb oldalán.

– Milyen messze vannak?

– Nagyjából 6 000 000 km-re tőlünk, talán kicsit távolabb. Természetesen a parancsnoki hídon pontosan tudják a választ, de hogy közelebbi becslést adhassak neked, tudnom kellene, hogy a kameránk teljes nagyításra van-e állítva, vagy sem.

A Szaturnusz hirtelen eltűnt a képernyőről, amit most ismét az űr sötétje töltött be.

Ebben a pillanatban azt hiszem olyan izgatott voltam, mint talán még soha. Elemi erővel tört rám a felismerés, hogy éppen egy hihetetlen kalandot élek át... És miért? Hiszen sohasem kértem, sőt még csak meg sem fordult a fejemben (kinek is volna mersze hozzá?), hogy valaha ilyen esemény részese lehessenek.

Thaó felkelt. – Mostmár te is nyugodtan megmozdulhatsz, Michel. – Így is tettem, és újra a terem közepén találtuk magunkat, egymás mellett. Csak ekkor vettem észre, hogy Thaó már nem viseli a sisakját.

– Elárulnád, miért csak most vetted le a sisakod? – kérdeztem. – Hiszen rajtam nem volt ilyen, mégis veled tarthatam, most pedig rajtad nincs, rajtam meg igen.

– Nos, ez nagyon egyszerű. A mi bolygónk baktériumfló-

rája különbözik a tiétektől; a Föld a mi mikroorganizmusaink számára valóságos táptalaj. Ezért, hogy érintkezésbe léphessenek veled, szükséges volt ez a megelőző óvintézkedés. Először Te magad is veszélyt jelentettél a számomra, de most már nem.

– Nem tudlak követni.

– Mikor beléptünk ebbe a speciális kabinba, a színek túl intenzívek voltak a földi embernek, ezért adtam a sisakot, amit most viselsz, és ami külön neked készült. Valójában, előre tudtuk, hogyan fogsz reagálni.

– Az alatt a rövid idő alatt, míg a kabin színe sárgáról kékre változott, a veszélyes baktériumaid 80 százaléka elpusztult. Majd valószínűleg éreztél egy enyhe, hűvös légmozgást, mint amikor egy légkondicionáló bekapcsol; ez szintén egyfajta fertőtlenítő... mondjuk így: *sugárzás* volt – bár nem ez a megfelelő szó rá, és nem is tudnám földi nyelvre lefordítani. Ily módon én teljesen csíramentessé váltam, ám benned még így is épp elég kórokozó maradt, ami komoly veszélyt jelenthetne a számunkra. Ezért most adok neked két pirulát. Vedd be őket, és jó három óra múlva éppolyan „tisztá” és csíramentes leszel, mintha csak közénk tartoznál.

Miközben beszélt, az ágya mellől előhúzott egy kis dobozt, és kivette belőle a tablettákat, meg egy kémcsövet, amiben valamilyen folyadék – leginkább víznek látszott – volt. Felemeltem a sisakomat, hogy lenyelhessem őket. Ezután... nos, minden nagyon gyorsan történt, és *rendkívül különös* volt.

Thaó a karjaiba vett, az ágyra fektetett, és levette a sisakomat. *Mindezt a testemtől mintegy 2-3 méteres távolságból figyeltem!* Feltételezem, hogy bizonyos dolgok, amikről eb-

ben a könyvben beszámolok, érthetetlennek tűnnek a gyanútlan olvasó számára, azonban tény, hogy *kívülről* láttam a testem, és képes voltam pusztán a gondolataim erejével mozogni a szobában. Közben Thaó tovább beszélt.

– Michel, tudom, hogy látsz és hallasz engem, ám én magam nem látlak, ezért nem tudok rád nézni, miközben hozzád beszélek. Az asztráltested elhagyta a fizikai testedet. Ez egyáltalán nem veszélyes dolog, semmi okod az aggodalomra. Tudom, hogy először történik veled ilyesmi, és vannak, akik ilyenkor pánikba esnek...

– Egy speciális gyógyszert adtam neked, ami megtisztítja a testedet minden, ránk nézve veszélyes mikroorganizmustól. Ugyanakkor egy másik gyógyszert is kaptál, ami miatt az asztráltested kilépett a fizikai burkából. Az egész mindössze három órán át fog tartani – ennyi időt vesz igénybe, hogy a tested megtisztuljon a kórokozóktól. Ily módon körbejárhatjuk az űrhajót bármilyen fertőzés kockázata, vagy az idő pazarlása nélkül.

Bár elég különösnek tűnt az egész, mégis valahogy természetesnek vettem, és követtem Thaót. Lenyűgöző volt. Ajtók elé érkeztünk, amik szétszusszantak, hogy szabad utat engedjenek nekünk egyik helyiségből a másikba. Én kicsivel Thaó mögött haladtam, és valahányszor, ha egy ajtó már bezáródott, mire odaértem, egyszerűen *keresztülmentem* rajta.

Végül egy kör alakú, nagyjából húsz méter átmérőjű helyiségbe értünk, ahol legalább tucatnyi asztronauta tartózkodott – első pillantásra mindnyájan nőneműek, és Thaóhoz hasonló méretűek voltak. Thaó egy négy főből álló kisebb csoporthoz ment, akik jókora, kényelmesnek lát-

szó, kör alakban elrendezett karosszékekben ültek. Mikor ő is helyet foglalt egy szabad fotelban, mind a négy arc kérdően fordult felé. Úgy tűnt, szinte gyönyörűségét leli abban, hogy váratja őket egy ideig; végül aztán beszélni kezdett.

Újra elbűvölt, ahogy hallgattam az anyanyelvüket – a hangzása teljesen új volt a számomra, a hanglejtése olyan harmonikus és dallamos, mintha énekeltek volna. Láthatólag mindnyájan érdeklődve hallgatták Thaó beszámolóját. Feltételeztem, hogy rólam van szó, azt gondolván, hogy én vagyok a küldetésük fő célja.

Mikor Thaó elhallgatott, újabb kérdések hangzottak el, és két másik asztronauta is csatlakozott hozzánk. A beszélgetés tovább folyt, és a hanglejtésük növekvő izgalomról árulkodott.

Egy szót sem értettem az elhangzottakból, és mivel belépéskor rögtön észrevettem három alakot, akik térhatású, élénk színű képernyők előtt ültek, inkább megközelítettem őket. Rájöttem, hogy ez minden bizonnyal az űrhajó központi irányítóterme. Az egészet még izgalmasabbá tette, hogy – mivel láthatatlan voltam – nem zavartam meg őket jelenlétemmel, és nem vontam el a figyelmüket a feladatukról.

A legnagyobb képernyőn ragyogó pontokat vehettem ki – némelyikük nagyobb és fényesebb volt a többinél; folyamatosan, megszakítás nélkül haladtak meghatározott irányba, a képernyő szélei felé. A mozgásuk egyre gyorsabbnak látszott, ahogy növekedtek a képernyőn, majd sorra eltűntek róla. A színeik gyakran ragyogóak, és fenségesen szépek voltak, a finom pasztellárnyalatoktól kezdve egészen a mi napunk fényéhez hasonló, vakító sárgáig.

Hamar rájöttem, hogy azokat a napokat és bolygókat látom, amik mellett elrepültünk; teljesen lenyűgözött néma mozgásuk a képernyőn. Nem tudom, mennyi ideig bámultam őket, mikor egyszerre egy furcsa hang töltötte be a kabint – lágy, mégis sürgető hang, melyet villogó fények is kísértek.

A hatás azonnali volt. Thaó társai, akikkel eddig beszélgett, most mind a vezérlőpulthoz jöttek, és helyet foglaltak. Úgy tűnt, a székek személyre szabottan nekik készültek. Minden szempár a képernyőkre szegeződött.

A nagy monitorokon, pontosan középen egy hatalmas, nehezen leírható massa kezdett körvonalazódni. Gömbölyű volt, és kékesszürke színű. Mozdulatlannak tűnt a képernyőn.

A teremben szinte vágni lehetett a csendet. Az általános figyelem három asztronautára irányult, akik némileg a mi számítógépeinkre emlékeztető, téglalap alakú műszereket irányítottak.

Az egyik – általam addig falnak hitt – felületen hirtelen megjelent egy kép, és döbbenetesen ismertem fel, hogy New York-ot látom. Vagy mégsem! Inkább Sydney az, gondoltam magamban. Ámbár, az a híd kissé másképp fest... ha híd egyáltalán...

Annyira meg voltam lepődve, hogy megkérdeztem Thaót, aki mellettem állt. Elfelejtettem azonban, hogy *már nem tartózkodtam a fizikai testemben*, így aztán senki nem hallhatott engem. Én hallottam ugyan, amit Thaó és a társai beszéltek, de mivel nem értettem a szavaikat, ez nem sokat segített. Ugyanakkor meg voltam győződve róla, hogy Thaó igazat mondott, és valóban magunk mögött hagytuk a Föl-

det. Kísérőm magyarázata szerint a fény többszörösevel utaztunk, és magam is láttam, ahogy elhagytuk a Szaturnuszt, majd később más bolygókat és csillagokat – és most mégis visszatértünk volna a Földre?! Vajon miért?

Thaó ekkor hangosan, franciául kezdett beszélni, mire minden fej felé fordult.

– Michel, most az Aremo X3 bolygója felett tartózkodunk, ami majdnem kétszer akkora, mint a Föld, és amint azt magad is láthatod, eléggé hasonló a ti világotokhoz. Most sajnos nem tudom elmondani neked jelen küldetésünk célját, mivel én is részt veszek benne, de ígérem, később mindent elmagyarázok. Hogy jobban értsd: a missziónk a Földön is jól ismert radioaktív sugárzás mérésével kapcsolatos.

Mindenki elmélyülten, nagy figyelemmel végezte a dolgát: pontosan tudták, mit tegyenek és mikor. Az űrhajónk mozdulatlanul állt. A nagy falon egy város központjának képe látszott. Ez a panel voltaképp egy hatalmas „televízió” volt, amely azonban olyan pontos és élethű képet vetített, mintha csak egy magas épület ablakából néztünk volna ki.

A tekintetemet egy kisebb monitor vonta magára, melyet két házigazdám is figyelemmel kísért. A mi űrhajónkat mutatta, pontosan úgy, ahogy a párhuzamos univerzumban is láthattam. Meglepve vettem észre, hogy a hajótestből, valamivel a közepe alatt egy kisebb gömb tűnik elő; mint egy tojás a tyúkból. Amint kijutott az anyahajóból, nagy sebességgel a bolygó felé indult. Alighogy eltűnt a képről, egy másik kis gömb jelent meg ugyanilyen módon, majd kisvártatva egy harmadik is. Láttam, hogy mindegyiket külön monitoron, más-más csoport kíséri figyelemmel.

A gömbök landolását könnyen nyomon követhettük a

nagy képernyőn. A távolság miatt hamar el kellett volna tűnniük a szemünk előtt, ám továbbra is jól látszottak, amiből arra következtettem, hogy a hajó kamerája kivételesen erős nagyítási képességekkel rendelkezik. Valóban, akkora volt a nagyítás, hogy a két szélső gömb nem is fért a képernyőre. Csak a középsőt láttuk, ahogy lefelé ereszkedik, majd egy hatalmas, lakóépületekkel körülvett tér közepén megáll, és ott marad pár méternyire a talaj felett lebegve, mintha csak fel volna valamire függesztve. A másik két gömb ugyanilyen jól látszott; egyikük a várost átszelő folyó felett lebegett, a harmadik pedig egy közeli dombtetőn.

A nagy képernyőn váratlanul új helyszín tűnt fel. Most tisztán kivehetővé váltak az ajtók – jobban mondva a bejáratok, mivel ahol ajtóknak kellett volna lenniük, csak sötét nyílások tátongtak.

Tisztán emlékszem, hogy ebben a pillanatban döbbenem rá, mitől volt olyan furcsa ez az egész város...

Semmi nem mozdult...

ATOMPUSZTÍTÁS

Két szóval leírható, ami a képernyőn látszott: teljes pusztulás. Az utcán, amit tüzetesen végigpásztáztunk, mindenféle nagy kupacok tornyosultak, általában egymás mögött. Némelyik halom félreeső helyen, a többitől külön állt, mások az épületek bejáratának kellős közepe előtt. A kamera észrevétlenül egyre közelebb hozta a képet, és hamarosan rájöttem, hogy ezek a kupacok valamiféle, a mi lapos fenekű csónakjainkhoz hasonló alakú járművek lehetnek.

Körülöttem a hajó legénysége a műszerekkel volt elfoglalva. Mindhárom gömbszondából hosszú cső tűnt elő, és lassan ereszkedtek a talaj felé. Mikor az egyik cső vége földet ért, egy kis porfelhő kavardott fel. Ekkor ébredtem rá, hogy a „járműveket” is vastagon belepi a por, felismerhetlenné téve alakjukat. A folyó felett lebegő gömbnek persze a vízbe ért a csöve. A tekintetem a képernyőre szegeződött; a látvány egyszerűen lenyűgöző volt – pontosan azt a benyomást keltette, mintha én magam sétálnék az utcán. Különösképpen egy sötét terület vonta magára a figyelmemet az egyik épület bejáratánál. Esküdni mertem volna, hogy az imént megmozdult ott valami...

Házigazdáim is érezhetően izgatottabbá váltak. A „rém-ség” hirtelen, egy sor villámgyors mozdulattal bukkant elő rejtekhelyéről. Az elénk táruló látvány iszonyatos volt. Ami

kísérőimet illeti, ők – néhány érzelmekről árulkodó sikkantástól és némileg gyorsuló beszédüktől eltekintve – egyáltalán nem tűntek meglepettnek. Akárhogyan is, ami olyan tisztán látszott a képernyőn, nem volt más, mint egy hatalmas, mintegy 2 méter hosszú és 80 centi magas, undorító *csótány*.

Bizonyára mindenki találkozott már ezekkel az utálatos kis földi rovarokkal, különösen meleg helyeken, a konyhaszekrényben és a hulladék között.

Gondolom, egyetértünk azzal, hogy eléggé visszataszítóak, ám a Földön a legnagyobb példányuk sem haladja meg az öt centimétert. Ezek után képzeljünk el egy akkorát, amit épp az imént írtam le – kész irtózat!

A lebegő szonda csöve kezdett visszahúzódni, ám alig egy méter magasságban járt, mikor a teremtmény hirtelen neki-rontott, hogy megtámadja ezt a mozgó alkalmatosságot. Majd bizalmatlanul ismét megtorpant, mikor az épület alól hozzá hasonló lények valóságos serege kezdett előrajzani. Ebben a pillanatban éles, vakítóan kék fénycsóva lövellt ki a gömbből, egyenesen a rovarok közé, amik pillanatok alatt füstölgő szénkupaccá hamvadtak. A keletkezett fekete füst-felhő eltakarta az épület bejáratát a szemünk előtt.

Kíváncsian fordultam a többi képernyő felé, ám azokon nem történt semmi rendkívüli. A folyó felett lebegő gömbszonda már elindult visszafelé, a másik pedig behúzta a csövet, majd egy kicsivel arrébb újra leeresztette a domb talajára, egy másikat pedig maga fölé. Természetesen arra gondoltam, hogy a legénység mintákat vesz a talajból, vízből és levegőből. Mivel asztrálestben voltam, nem faggathattam ki Thaót a történetekről, aki egyébként is épp elmélyülten tár-

gyalt két társával. A szondák kisvártatva felénk indultak, és űrhajónk rövidesen újra elnyelte őket.

Mikor a művelet befejeződött, Thaó és az imént említett két társa leültek az irányítópulthoz, ki-ki a saját helyére. Abban a pillanatban teljesen megváltoztak a képek a monitorkon.

Megértettem, hogy amint mindenki elfoglalta a helyét, indulunk. Megfigyeltem, hogy mindnyájan hasonló pózban ülnek a székükben, ami nem lehetett véletlen. Később megtudtam, hogy egy speciális erőtér tartotta őket fogva, mint minket a biztonsági öveink.

A napok vöröses ködön át világították meg a planétát. Ekkorra már ismét úton voltunk, és arra a következtetésre jutottam, hogy változatlan magasságban követjük a bolygó körvonalát. Alattunk sivatagszerű táj vonult el, amit kiszáradt folyómedrek szabdalnak, néha egymást is szabályos szögben keresztezve. Felvetődött bennem, hogy talán csatornák, vagy legalábbis valaha emberkéz alkotta őket.

A falon egy látszólag ép és érintetlen város képe tárult elénk, majd eltűnt, és a képernyő elsötétedett. Jarművünk nyilvánvalóan egyre nagyobb sebességgel haladt orbitális pályáján, mivel a kis képernyőkön gyorsan villant tova egy tó – vagy beltenger – képe. Hirtelen többen is felkiáltottak, és azonnal lelassultunk. A nagy képernyő ismét bekapcsolt, és a tavat mutatta, egészen közélről. Megálltunk.

Tisztán látszott a part egy szakasza. Néhány nagyobb szikla közelében kocka-szerű alakzatokat – úgy véltem, lakóépületeket – figyelhattünk meg. Alighogy megálltunk, a gömbszondák ismét útjukra indultak, éppen úgy, mint az imént.

Egyikük, amely a part felett, becslésem szerint 50–60 mé-

ter magasságban lebegett, és csöve egyenesen a fővenyre ereszkedett, kiváló felvételeket szolgáltatott, még hozzá kétségkívül *emberi lények* csoportjáról, akik – első pillantásra legalábbis – ugyanolyannak tűntek, mint a földi emberek.

Egészen közélről figyelhettük meg őket. A nagy monitor közepén egy meghatározhatatlan korú nő arca tűnt fel. Barna bőre volt, hosszú fekete haja a keblére hullt. Egy másik képernyőn az is látszott, hogy teljesen meztelen. Csupán az arca tűnt torznak – mongoloid volt.

Mikor megláttam, nem jöttem rá azonnal, hogy torzszülött – csupán azt feltételeztem, hogy olyan emberfaj példányáról van szó, ami csak kismértékben különbözik a sajátunktól – ahogy a fantasztikus írók szeretik beállítani: görbe végtagok, nagyobb fülek, meg ilyesmi... Majd láttunk egyéb felvételeket is; a férfiak és az asszonyok arcvonása a *polinéz* rasszra emlékeztetett. Ugyanakkor az is nyilvánvalóvá vált, hogy a csoportjuk több mint fele torzszülött, vagy csonka – mint kiderült, *lepra* miatt.

A gömbszonda felé bámultak, és hevesen, láthatóan izgatottan gesztikuláltak. Egyre többen tűntek elő a kockaszerű építményekből, amik – immár számomra is nyilvánvalóan – a lakóházaik voltak. Kicsit részletesebben is szólok róluk. Ezek az épületek erősen emlékeztettek a második világháború idején használt tömbházakra, de vastag, erős kéménynyel voltak felszerelve – gondolom, a szellőztetés miatt –, ami csupán egy méterre emelkedett a talaj fölé. A barakkok mind egy irányba néztek, és az emberek az oldalukon lévő, sötét bejáratokból bukkantak elő...

Ekkor, minden figyelmeztetés nélkül egyszerre csak azt éreztem, hogy valami *visszahúz* a faltól. Villámgyorsan átsu-

hantam pár helyiségen, majd ismét a kabinban találtam magam, ahol a fizikai testem kinyújtózva feküdt az ágyon – pontosan úgy, ahogy ott hagytam.

Pillanatokon belül minden teljes feketeségbe burkolózott. Ó, milyen pontosan emlékszem az ezt követő kellemtelen érzésre! A lábaim ólomból voltak, és mikor mozdulni próbáltam, úgy éreztem, mintha teljesen megbénultam volna. Fel nem foghattam, miért vagyok képtelen megmoc-canni. Be kell valljam, kissé pánikba is estem, és tiszta szívből kívántam, bárcsak újra elhagyhatnám a fizikai testem... Azonban erre sem voltam képes.

Nem tudom, mennyi idő telhetett el így, mielőtt a kabint fokozatosan elárasztotta egy nagyon megnyugtató, kékeszöld árnyalatú fény. Végül Thaó jelent meg, ezúttal egy másik öltözékben.

– Sajnálom, Michel, hogy megvárattalak, de mikor a fizikai tested „visszahívott”, sajnos nem tudtam idejönni, hogy segítsek neked.

– Kérlek, ne mentegetőzz, tökéletesen megértem! – vágtam közbe. – Csak attól tartok, van egy kis problémám: nem tudok megmozdulni. Azt hiszem, valami „szétkapcsolódott” bennem.

Erre elmosolyodott, kezét az enyém mellé helyezte – alighanem az ágyam irányítópaneljén matatott valamit – és egy szempillantás múlva szabad voltam.

– Még egyszer ezer bocsánat, Michel! Meg kellett volna mutatnom, hogy hol találod a biztonsági erőter vezérlőcelláját. Minden ülésünk, ágyunk és heverőnk fel van szerelve velük, és a legcsekélyebb veszély lehetősége esetén azonnal automatikusan aktiválódnak.

– Mikor az úrhajónk veszélyes övezetbe érkezik, a három biztonsági komputer aktiválja ezeket az erőtereket. Ha pedig elmúlt a veszély, automatikusan kikapcsolnak. Ugyanakkor, ha szeretnénk szabadon mozogni egy veszélyesnek nyilvánított zónában, vagy változtatni kívánunk a testhelyzetünkön, elég a kezünket, vagy akár csak egy ujjunkat a kapcsolócella elé helyezni, és az erőter azonnal megszűnik. Mikor pedig visszatérünk a helyünkre, az erőter automatikusan újra rögzít minket.

– Most pedig kérlek, menj, és öltözz át! Gyere, megmutatom, hol. Ebben a szobában találsz egy nyitott szekrényt, nyugodtan itt hagyhatod a ruháidat – úgy értem, mindent, ami rajtad van, kivéve a szemüved. Találsz majd egy új öltözéket is: vedd magadra, aztán idekinn találkozunk ismét.

Thaó lehajolt, és a kezemet fogva, segített felállni. A testem még teljesen gémberedett volt. Bementem az apró helyiségbe, amit mutatott. Meztelenre vetkőztem, és magamra öltöttem új öltözékem, amely tökéletesen illett rám. Ezen igen meglepődtem, hiszen a 178 centiméteres magasságommal valóságos törpének számítottam hozzájuk képest.

Kisvártatva ismét a kabinban voltam; Thaó átnyújtott nekem valami bilincs alakú tárgyat, ami (mint kiderült) valójában egy hatalmas szemvédő volt. A motoros szemüvegekhez hasonlóan, sötétített volt az üvege. Kérésére felvettem, amihez azonban előbb le kellett vennem a saját szemüvegem, máskülönben ez a nagyobb összetörte volna.

– Pusztán elővigyázatosságból – mondta.

Kezét a válaszfalhoz emelve, bizonyára bekapcsolt valamit, mivel az éles fény újra megjelent. A sötét szemvédőm ellenére is éreztem az erejét. Ismét gyenge légáramlást észleltem.

Kis idő múltán a fények kialudtak, és a légáram is megszűnt, ám Thaó mozdulatlan maradt, mintha várna még valamire. Végül aztán egy hangjelzést követően levette rólam a vastag szemüveget, én pedig visszavettem a sajátomat. Ezután megkért, hogy kövessem őt. Ugyanazon az útvonalon haladtunk, amit már asztrálestben is megtettem, és ismét a vezérlőteremben találtuk magunkat.

Az egyik idősebb űrhajós (bár talán a „komolyabb” helyesebb kifejezés volna, mivel mindnyájan azonos korúnak tűntek) kurtán biccentett Thaónak, aki egy székre ültetett a nagy képernyő elé, és megkért, hogy maradjak ott. Ezután gyorsan csatlakozott társaihoz, akik nagyon elfoglaltnak látszottak.

Ami engem illet, az erőter kikapcsolásán fáradoztam; ugyanis alighogy helyet foglaltam, szinte azonnal belepréselődtem a fotelba, és ezt az érzést egyáltalán nem szerettem.

Ha finoman elmozdítottam a kezem, az engem fogvatartó erő azonnal megszűnt – egészen addig, amíg ott tartottam az ujjam a kapcsolócella fölött.

A képernyőn egy körülbelül ötszáz fős csoport látszott; a parton álltak, a kockaházaiktól nem messze. A kamerák kiváló nagyításának köszönhetően egészen közeli képen figyelhettem meg ezeket az embereket. Kivétel nélkül mezelenek voltak, a legidősebbtől egészen a kisgyermekig. Ismét észrevettem, hogy többségüknek torz a teste, vagy borzalmas sebek csúfítják. Mindannyian a homok- és földmintákat gyűjtő szondák felé gesztikuláltak, de egyikük sem mert közelebb jönni. A legerősebbnek látszó hímek valami szablyaféle fegyvert szorongattak. Úgy tűnt, várnak valamire.

Enyhe nyomást éreztem a vállamon, és meglepetten for-

dultam meg. Thaó volt az. Rám mosolygott. Tiszán emlékszem, hogy ekkor tudatosodott bennem először arcának szépsége és vonásainak nemessége.

Már korábban említettem szökén vállaira omló hosszú, selymes haját, ami tökéletesen formás arcot keretezett. A homloka magas volt, és enyhén előreugrott. Kékes-mályva szemeit és hosszú, göndör szempilláit sok földi nő megirigyelné. Szemöldöke felfelé ívelt, mint a sirályok szárnya, egyedülálló báj kölcsonözve arcának. Fénylő szemei alatt, melyek néha huncutul csillogtak, arányos, az alján enyhén ellaposodó orr helyezkedett el, ami csak még jobban kihangsúlyozta érzéki száját. Mikor mosolygott, előtűntek tökéletes fogai – olyan hibátlanok, hogy azt hihetnénk, nem is valódiak. (Ez azonban igen meglepett volna.) Formás, ám kissé szögletes álla határozott, erős akaratról és céltudatosságról árulkodott; eme némiképp férfias jelleg azonban nem csökkentette báját. Az ajka feletti halvány arcszőrzete azonban elronthatta volna arcának tökéletes összképét, ha nem ilyen világosszöke.

– Látom, Michel, már tudod is, hogyan szabadulj meg az erőtér fogságából.

Épp válaszolni akartam, ám ekkor a többiek izgatott kiáltása a képernyő felé fordította a figyelmünket.

Az emberek pánikszerűen özönlöttek vissza a partról a kunyhóikhoz, és örült rohanásban tűntek el a bejáratokban; csak egy maroknyi, szablyákkal és csákányokkal felfegyverzett férfi maradt ott, hogy az elképzelhető leghihetlenebb ellenféllel szálljanak szembe...

Egy egész csapatnyi, *bivaly méretű* vöröshangya rontott elő a közeli sziklák mögül a partra. Gyorsabban mozogtak a vágató lónál.

A fegyveres férfiak egyre csak hátrafelé pislogtak, mintha a biztonságos hajlékuk felé menekülő emberek sebességét méregetnék a rohamozó hangyákéhoz. Ez utóbbiak máris nagyon közel voltak – túlságosan közel...

A férfiak bátran szembeszálltak velük. Az első szörnyeteg – pillanatnyi megtorpanás után – máris támadásba lendült. Tisztán látszottak karnyi hosszúságú csáprágói. Először csak színlelt, mire egy harcos feléje csapott, ám pengéje csupán a levegőt súrolta. Abban a pillanatban a szörny rá-gói összezárultak a dereka körül, és szó szerint kettévágták. Két másik óriáshangya csatlakozott hozzá, hogy együtt szag-gassák darabokra, mialatt a többi a menekülni kezdő harco-sokra rontott, gyorsan beérve őket – túl gyorsan...

A gömbszondából ebben a pillanatban elviselhetetlen in-tenzitású, kék lézersugár tört elő, épp mielőtt a hangyák be-érték volna a harcosokat. A szörnyek sorra hulltak, egyik a másik után, ahogy a lézer lenyűgöző precizitással és haté-konysággal tizedelte őket. Kavargó füst szállt fel a szétszó-ródott óriásrovarok összeégett húsából, hatalmas lábaik utolsó, görcsös rángással vonaglottak...

A sugár folytatta a pusztítást a mutáns hangyák között, gyorsan és módszeresen irtva őket. Az óriási rovarok bizo-nyára ösztönösen megéreztek, hogy semmi esélyük ezzel a már-már természetfeletti hatalommal szemben, és menekü-lőre fogták a dolgot.

Minden olyan hihetetlenül gyorsan történt... Thaó to-vábbra is mellettem állt, arcán harag helyett inkább undor és szomorúság tükröződött.

Ismét a képernyőre pillantva, újabb jelenet tárult elénk – a szonda üldözte az immár fejvesztve menekülő hangyákat,

nem csupán kamerájával, de pusztító lézersugarával is. A boly maradékát, ami becslésem szerint hat-hétszáz egyedből állhatott, megállás nélkül tizedelte. Végül hírmondójuk sem maradt.

A gömb visszatért előbbi helyzetéhez a partra, és egy speciális szerkezete segítségével átvizsgálta a döglött rovarokat. Láttam, hogy a legénységünk egyik tagja eközben a komputeréhez beszél. Izgatottan megkérdeztem Thaót, vajon ő irányítja-e a hadműveletet.

– Pillanatnyilag igen, mivel ez a dolog nem szerepelt eredeti terveink közt. Mintákat veszünk a tetemekből, egész pontosan a tüdőszövetükből, hogy megvizsgálhassuk. Úgy véljük, bizonyos fajta sugárzások miatt alakultak ki ezek a mutáns lények. Valójában, a hangyáknak nincs tüdejük, és az egyetlen logikus magyarázat óriási méretükre...

Thaó egy pillanatra elhallgatott. A kamera újra az embereket mutatta, akik most előmerészkedtek rejtekükről, és hevesen gesztikuláltak a gömb irányába. Az ég felé tárták karjaikat, és a földre vetették magukat, majd újra és újra megismételték ezt.

– Látják ezt a hajót? – kérdeztem.

– Nem. Mi 40 000 méter magasan vagyunk, azon kívül jelenleg három réteg felhőtakaró van köztünk és a bolygó felszíne közt. Másrészt viszont látják a mintagyűjtő szondánkat, és azt hiszem, épp annak fejezik ki hálájukat.

– Talán valami Istennek képzelik a gömböt, amely megmentette őket a teljes pusztulástól?

– Igen, minden bizonnyal.

– Elárulnád végre, mi folyik itt? Kik ezek az emberek?

– Túl sokáig tartana elmagyaráznom neked, Michel, külö-

nösen most, hogy ennyi a tennivaló a hajón. De igyekszem röviden kielégíteni a kíváncsiságod...

– Ezek az emberek, bizonyos értelemben, olyan elődök leszármazottai, akiknek más utódai még ma is ott élnek a Földön. Őseik egy csoportja úgy 250 000 évvel ezelőtt egy egész kontinenst népesített be a Földön. Ezen a bolygón igen fejlett civilizációt alakítottak ki, ám idővel komoly politikai ellenségeskedésbe keveredtek egymással, és végül – jó 150 évvel ezelőtt – kipusztították magukat atomfegyverekkel.

– Úgy érted – totális atomháborút vívtak?

– Igen, láncreakció okozta a pusztítást. Időről időre visszatérünk ide, hogy mintákat gyűjtsünk, és meghatározzuk a sugárzás fokát, ami egyes régiókban mind a mai napig igen magas. Néha pedig, mint épp az imént is, segítünk a túlélőknek.

– Azok után, amit az imént tettetek velük, biztos, hogy Istennek hisznek titeket!

Thaó elmosolyodott, és biccentett.

– Ó, igen, Michel, minden bizonnyal így van! Istennek tartanak minket, ahogy egyes őseitek is pontosan így hitték a Földön, és ahogy azóta is beszélnek rólunk...

Bizonyára jól látszott teljes elképedésem, mivel Thaó magában mulatva pillantott rám.

– Az imént már mondtam, hogy a magyarázatom kissé korai még. Később rengeteg időnk lesz erről beszélni; ráadásul épp ez az, amiért most itt vagy velünk.

Azzal elnézésemet kérte, és újra helyet foglalt egy irányítópult előtt. A képek gyors ütemben váltották egymást a monitorokon. A gömb útban volt felénk, és a kontinens

egyre nagyobb szeletét figyelhettük meg, amin helyenként nagy zöld és barna foltok látszottak. A szonda ismét beleolvadt a főhajóba, majd elindultunk.

Lélegzetelállító sebességgel repültünk a bolygó felett. Hagytam, hogy az erőtér a székemhez bilincseljen.

A képernyőn egy hatalmas óceán vízfelülete látszott; majd feltűnt egy sziget, ami gyorsan növekedett a szemünk előtt.

Igen kicsinek és laposnak festett, bár elismerem, a méretek becslése pillanatnyilag meglehetősen nehezemre esett.

A korábban leírt műveletek újra megisméltődtek. Megálltunk a part felett, és ezúttal négy szonda hagyta el a hajót, hogy a szigetre ereszkedjen. A képernyőn jól láthattam a kamerák pásztázta területet.

A vízparton vaskos tábláknak látszó tutajok heverték, körülöttük pedig meztelen emberek serénykedtek – ugyanolyanok, mint akiket korábban láttunk. Úgy tűnt, nem vették észre a szondát; feltételeztem, hogy most – a közeli képek ellenére – sokkal nagyobb magasságban maradt, mint előzőleg.

A képernyőn megfigyelhettük, amint a férfiak becipelnek egy tutajt a hullámok közé. Az a víz felszínén lebegett, mintha parafából volna. A férfiak felkapaszkodtak rá, hatalmas evezőket ragadtak, és ügyesen forgatva őket, a nyílt tenger felé vették az irányt. Mikor kellő távolságra értek a parttól, hálókát vetettek ki, és – legnagyobb meglepetésemre – szinte azonnal vissza is húzták őket, jókora mennyiségű halzsákmánnyal.

Lenyűgöző volt látni, hogyan küszködnek ezek az emberek a puszta túlélésért, és tudni, hogy könnyűszerrel segíthetünk nekik, mintha csak istenek volnánk.

Kikapcsoltam az engem fogva tartó erőteret, mivel közelebbről is meg szerettem volna nézni a többi képernyőt, amiken más képek látszottak. Ám ahogy fel akartam kelni székemből, utasítást kaptam – *anélkül, hogy egy hangot ballottam volna*: – Michel, kérlek, maradj a helyeden!

Teljesen elképedtem. Úgy tűnt, mintha a hang egyenesen a fejemben szólalna meg. Thaó felé fordítottam a fejem, aki kedvesen mosolyogva nézett rám. Hirtelen ötlettől vezérelve próbát tettem, és amilyen erősen csak tudtam, a következőre koncentráltam gondolatban: – Remek dolog a telepátia! Igaz, Thaó?

– Az bizony! – válaszolta ugyanilyen módon.

– Hát ez csodálatos! Meg tudnád mondani, mennyi lehet most odalenn a hőmérséklet?

Az asztalán lévő kijelzőre pillantott. – Jelenleg 28 °C. Napközben pedig az átlagos hőmérséklet 38 °C.

Arra gondoltam, ha teljesen süket és néma volnék, akkor is épp olyan könnyedén kommunikálhatnék Thaóval, mint beszéd útján.

– Pontosan, kedves Michel!

Kissé meglepetten néztem Thaóra. Az előbb csak magamban morfondíroztam, ám ő mégis érzekelte a gondolataimat. Ettől némileg zavarba jöttem, mire ő szélesen elmosolyodott. – Ne aggódj, Michel. Csak játszottam egy kicsit, és az elnézésedet kérem! Általában csak olyankor olvasok a gondolataidban, ha kérdést intézel hozzám. Csupán demonstrálni szerettem volna, mi minden lehetséges ezen a téren. Ígérem, többé nem fordul elő!

Viszonoztam a mosolyát, és újra a képernyők felé fordítottam a figyelmem. Láttam egy szondát a parton, egy cso-

port ember közvetlen közelében, akik azonban – úgy tűnt – mégsem vettek tudomást róla. Ez a gömb tőlük úgy tíz méterre vett homokmintákat a partról. Telepatikusan megkérdeztem Thaót, vajon miért nem látják a készüléket.

– Mert éjszaka van – válaszolta.

– Éjszaka?? De akkor hogy lehet, hogy mi mégis mindent olyan tisztán látunk?

– A kameráink speciálisak, Michel. Olyasmik, mint a ti infravörös érzékelőitek.

Most már értettem, miért tűntek ezek a felvételek kevésbé fényesnek, mint a korábbiak. Ettől függetlenül, a közelképek kiválóak voltak. Éppen ebben a pillanatban, a képernyőn egy női arc tűnt fel. Rettenetes látványt nyújtott. Ott, ahol a szegény teremtés bal szemének kellett volna lennie, csak egy hatalmas seb tátongott. A szája az arca jobb oldalára tolódott, és csupán egy apró nyílás volt az állkapcsa közepén, ami körül az ajkak összenőttek. Feje tetején mindössze egyetlen szánalmas hajtincs lógott. Majd láthatóvá váltak mellei, amik elég formásak lettek volna, ha nem tátong az egyikük oldalán egy nagy, gennyedő seb.

– Ilyen mellekkel, elég fiatalnak kell lennie, nem igaz? – kérdeztem.

– A számítógép szerint 19 éves.

– Sugárzás?

– Természetesen.

Majd más emberek is feltűntek a képernyőn. Némelyikük teljesen normálisan nézett ki. Voltak köztük izmos, atléta-termetű hímek, akik látszólag a húszas éveikben jártak.

– Milyen öreg a legidősebb közülük? Meg tudod mondani?

– Jelenleg nincs adatunk 38 évesnél idősebb egyedről, és egy év ezen a bolygón 295 huszónhét órás napból áll. Ha most a képernyőre nézel, láthatod az ágyékát annak a jóképű, izmos fiatalembernek. Ahogy magad is észrevehetted, a legtöbbjüknek teljesen elszorvadtak a nemi szervei. Korábbi expedícióink során már kiderítettük, hogy valójában csak igen kevés hím maradt termékeny közülük – ám mégis sok gyermek születik. Ez a fajok túlélő ösztönének köszönhető, mely a lehető leggyorsabban igyekszik újra benépesíteni életterét. Magától értetődően tehát, a termékeny hímek úgymond „tenyészménnek” számítanak. Azt hiszem, ez a fiatalember is egy közülük.

Valóban, a kamera egy olyan fizikai jellemzőkkel bíró, talán 30 év körüli férfit mutatott, amik alapján kétségtelenül képes lehetett jó néhány utód nemzésére.

Az apró tüzek körül, amiken vacsora készült, igen sok gyermeket is láttunk szaladgálni. A férfiak és a nők körbeülték ezeket a tüzeket, és a megsült ételt megosztották az apróságokkal. Úgy tűnt, fával fűtenek, de nem lehettem biztos benne. A tüzelőanyag alakja inkább valami kőre emlékeztetett.

A tüzek mögött a korábban látott tutajokhoz hasonló nagy táblák voltak felhalmozva és elrendezve oly módon, hogy egész otthonosnak tűnő menedékeket alkottak.

A kamera látószögében egyetlen fa sem látszott – de bizonyára nőttek valahol, hiszen amikor a kontinens felett repültünk, nagy zöld foltokat is észrevettem.

Két kunyhó közül néhány apró fekete malac tűnt elő, amiket három sárga kutya üldözött acsarkodva, hogy aztán egy másik kunyhó mögött ismét eltűnjenek. Teljesen meg

voltam döbbenve, és nem tudtam kiűzni a fejemből a kéretlyt, vajon *tényleg* egy másik bolygót látok? Hiszen ezek az emberek olyanok, mint én – vagyis inkább, mint a polinézek –, ráadásul vannak disznóik, kutyáik... Az egész egyre különösebb volt a számomra...

A szondánk visszafelé indult, ahogy kétségkívül a többi is, amiket más, az én ülőhelyemről rossz szögben látható monitorokon kísértek figyelemmel. A „visszatérés a bázisra” nevű művelet megindult, és a gömbök ismét minden fennakadás nélkül olvadtak bele az anyahajóba – ugyanúgy, mint eddig.

Feltételeztem, hogy hamarosan újra indulunk, ezért kényelmesen elhelyezkedtem a székemen és hagytam, hogy az erőtér az ülémhez szorítson.

Pár pillanat múlva megjelentek a képernyőn a bolygó napjai, szám szerint kettő, majd minden ugyanolyan gyorsan elenyészett, mint mikor elhagytuk a Földet. Egy rövid idő elteltével az erőtér magától megszűnt, amiből arra következtettem, hogy már szabadon elhagyhatom a helyem. Ez jóleső érzés volt. Észrevettem, hogy Thaó közeledik felém, oldalán két legidősebbnek látszó társával, ezért ott maradtam a székem mellett, a három úrhajós előtt.

Már ahhoz is igencsak fel kellett emelnem a fejem, hogy Thaóra nézhessek, ám mikor franciául bemutatott legidősebb társának, még parányibbnak éreztem magam. Ez utóbbi ugyanis még Thaónál is legalább egy fejjel magasabb volt.

Teljesen elképedtem, mikor Biastra – így hívták – bár lassan, mégis tökéletes francia kiejtéssel szólított meg. A jobb kezét a vállamra téve így szólt:

– Michel, nagyon örülök, hogy közöttünk üdvözölhetlek!

Remélem, jól érzed magad, és ez a későbbiekben is így lesz. Engedd meg, hogy bemutassam Latolit, hajónk parancsnokhelyettesét; én pedig az *Alatora*¹ „főkapitánya” vagyok.

Latolihoz fordulva pár szót váltottak anyanyelvükön, majd ő is a vállamra tette a kezét. Szívmelengető mosollyal, lassan újra és újra elismételte a nevem – mint mikor valakinek nehezére esik egy új szót kiejteni egy számára idegen nyelven.

A kezét a vállamon tartotta, amitől fantasztikusan kellemes, meleg hullám ömlött át rajtam. Ez a csodás érzés anynyira nyilvánvalóan a hatása alá kerített, hogy mindhárman nevetni kezdtek. Thaó, olvasván a gondolataimban, megerősítette élményem.

– Michel, Latoli egy speciális képesség birtokosa, ami ugyanakkor nem is olyan ritka népem tagjai közt. Amint az imént magad is megtapasztalhattad, egyfajta mágneses, és igen jótékony hatású fluidum árad belőle, ha úgy akarja.

– Ez egyszerűen csodálatos! – kiáltottam fel. – Kérlek, mondd meg neki, mennyire hálás vagyok! – Majd a két társához fordultam. – Nagyon köszönöm a szíves fogadtatást, de be kell valljam, tökéletesen elképeszt, ami most történik velem. Ez valóban a leghihetlenebb kaland, ami csak egy magamfajta földlakóval megeshet! Bár mindig is biztos voltam benne, hogy más bolygókon is létezhetnek emberszerű lények, még mindig nem könnyű elhinnem, hogy mindez nem csupán valami fantasztikus álom. Gyakran beszélgettem a barátaimmal telepátiáról, földönkívüliekről és repülő

1 Az anyanyelvükön *Alatora* volt a szuper csillagközi hajójuk neve

csészealjokról, de ezek csak tudatlan szavak és üres kifejezések voltak. Most bizonyóságot nyert számomra mindaz, amit a párhuzamos univerzumokról, lényünk kettősségéről, és egyéb megmagyarázhatatlan dolgokról eddig csak sejtettem. A lélegzetem is eláll tőle, olyan izgalmas mindaz, ami az utóbbi néhány órában történt velem...!

Latoli csodálattal hallgatta monológomat, majd lelkesen válaszolt anyanyelvén, amit Thaó azonnal le is fordított nekem.

– Latoli tökéletesen megérti a lelkiállapotodat, Michel.

– Ahogyan én is – tette hozzá Biastra.

– Hogyan értette meg, amit mondtam?

– Telepatikusan „megmerült” a tudatodban, míg beszéltél. Már bizonyára te magad is ráébredtél, hogy a telepátia számára nem léteznek nyelvi akadályok.

Álmélkodásom mulattatta őket, és nem szűnő mosolyt csalt ajkukra. Biastra így szólt hozzám:

– Michel, ha volnál kedves követni, bemutatlak a legénység többi tagjának is. – Kezét a vállamon tartva, a legtávolabbi vezérlőpulthoz vezetett, ahol három társa figyelte a kijelzőket. Még nem közelítettem meg ezeket a pultokat, és eddig asztráltestben sem fordítottam figyelmet a komputerek kijelzőire. Most viszont, ahogy rájuk pillantottam, földbe gyökerezett a lábam. *Arab* számokat láttam! Tudom, ez legalább annyira meglepheti az olvasót is, mint akkor engem, mégis *tény*, hogy így volt. Ugyanazok a számok (1, 2, 3, 4 stb.) látszottak a kijelzőkön, mint amiket a Földön használunk. Biastra észrevette döbbenetemet.

– Így van ez, Michel... Számodra most egyik meglepetés követi a másikat. Ne gondold, hogy a te rovásodra szórako-

zunk, hiszen tökéletesen megértjük a csodálkozásod. Ne aggódj, minden a helyére kerül a maga idejében. Most azonban engedd meg, hogy bemutassam Naolát!

Az egyik asztronauta felemelkedett, és felém fordult. Válamra helyezte a kezét, ahogy Biastra és Latoli tették. Felöltött bennem, hogy ez az üdvözlő gesztus lehet számukra a mi kézfogásunk megfelelője. Naola a saját nyelvén beszélt hozzám, majd háromszor elismételte a nevem, mintha örökre az emlékezetébe akarná vésni. A mérete nagyjából megegyezett Thaóéval.

Ugyanez a ceremónia megismétlődött minden egyes bemutatkozásnál, és ily módon a csapat összes tagjával hivatalosan is megismerkedtem. Feltűnően hasonlítottak egymásra. A hajuk például csak a hosszában és árnyalatában különbözött, mely a sötét rézvöröstől a világos arany-szőkéig terjedt. Némelyiküknek valamivel hosszabb, vagy szélesebb volt az orra a többinél, de a szemük igen hasonló, inkább világos, mint sötét árnyalatban játszott, és mindnyájuknak csinos füle volt.

Ezután Latoli, Biastra és Thaó a formás székekhez invitáltak. Mikor mindnyájan kényelmesen elhelyezkedtünk, Biastra sajátos mozdulatot tett a kezével foteljének kartámlája mellett, és észrevettem, hogy négy kerek tálca tart felénk – *a levegőben úszva*. Mindegyik tálcán egy sárgás folyadék teli üvegedény volt, és egy tál, amiben valami fehéres, műzliszerű, pelyhes étel volt. Lapos „evőpálcikák” szolgáltak evőeszközként. A tálcák a székek karfáira ereszkedtek.

Nagyon kíváncsivá tett a dolog. Thaó azt javasolta, ha szeretnék velük tartani a falatozásban, legjobb, ha azt teszem, amit ő. Kortyolt egyet poharából, mire követtem pél-

dáját. Igen kellemesnek találtam a felszolgált ital ízét; kicsit a méz és víz elegyére hasonlított. Társaim az evőpálcikákkal ettek a tálakban lévő pelyhes ételből. Követtem példájukat, és életemben először kóstoltam meg, amit a Földön úgy hívunk: *manna*. Ez a kenyérhez hasonló, ugyanakkor nagyon könnyű étel, bármiféle jellegzetes íz nélkül. Még a felét sem ettem meg annak, ami a tálamon volt, máris elteltem. Ez igen meglepett, tekintettel az étel állagára. Kiittam az italom, és bár nem mondhatom, hogy úri módon lakomáztam, mégis valami jóllakott elégedettséget éreztem, és nem voltam sem éhes, sem szomjas.

– Talán jobban örültél volna valami franciás ételnek, Michel? – kérdezte Thaó, a szája sarkában bujkáló mosolylyal.

Én nyíltan elvigyorodtam, Biastra viszont felhorkant.

Rögtön ezután a nagy monitoron feltűnő jelzés vonta magára figyelmünk. A képernyő közepén, teljes közelképben megjelent egy női arc, hasonlatos a házigazdámhoz. Gyors tempóban beszélt. Társaim felé hajoltak székeikben, hogy jobban hallhassák, amit mond. A vezérlőpultnál ülő Naola párbeszédbe elegyedett a képen látható alakkal; pont úgy, mint a mi TV riportereink a Földön. A kamera látószöge észrevétlenül egyre nőtt, hamarosan tucatnyi, az asztaluk előtt ülő nőt fedve fel.

Thaó a vállamnál fogva Naolához vezetett, és az egyik képernyő elé ültetett. Majd ő is helyet foglalt mellettem, és beszédbe elegyedett a monitoron látszó társaival. Ez eltartott egy ideig; gyorsan, dallamos hangon beszélt, miközben többször is felém fordult. Mindezek alapján feltételeztem, hogy én lehetek a társalgás fő témája.

Mikor befejezte, a másik nő ismét teljes közelképben volt látható, és néhány rövid mondattal válaszolt. Majd – legnagyobb meglepetésemre – rám szegezte tekintetét, és mosolyogva így szólt: – Hello Michel, biztonságos és kellemes érkezést kívánunk Thiaooubára!

Várta a válaszom. Mikor magamhoz tértem a meglepetésből, kifejeztem neki hálás köszönetem, amire az ismét nagyobb látószögben megjelenő képen a társai számos izgatott kiáltással és megjegyzéssel reagáltak.

– Vajon értették, amit mondtam? – kérdeztem Thaót.

– Telepatikusan igen, és nagyon örülnek, hogy hallhattak egy másik bolygóról származó lényt az anyanyelvén beszélni. Ez legtöbbször számára igen ritka esemény.

Majd elnézésemet kérve, Thaó ismét a képernyő felé fordult, és amennyire kivehettem, technikai megbeszélés következett, amiben Biastra neve is elhangzott. Végül, egy mosolylyal kísért „Hamarosan találkozunk!” után a kép megszakadt.

Azért mondom így, mert a monitor nem egyszerűen elsötétült, hanem az előző képet egy csodálatosan lágy, igen jól-eső érzést keltő szín – a zöld és indigókék elegye – váltotta fel.

Thaó felé fordultam, és megkérdeztem, mi volt ez az egész – vajon találkoztunk egy másik úrhajóval? És mi ez a Thiaba vagy Thiaoula?

– Michel, Thiaoouba a *bolygónk* neve, mint ahogy ti a saját bolygótokat „Föld”-nek hívjátok. Az intergalaktikus bázisunk lépett velünk kapcsolatba, mivel földi idő szerint 16 óra és 35 perc múlva megérkezünk Thiaooubára. – Eme kijelentését egy közeli kijelzőre vetett pillantással ellenőrizte.

– Akkor hát azok az emberek a ti technikusaitok voltak?

– Igen, ahogy az előbb is mondtam, az intergalaktikus bázisunk személyzetét láttad.

– Ez a központ folyamatos megfigyelés alatt tartja hajónkat, és ha bármilyen műszaki vagy egyéb okból kifolyólag bajba kerülnénk, 81 százalékos valószínűséggel biztonságban hazairányítana minket.

Ez nem lepett meg különösképpen, hiszen eddigre számomra is nyilvánvalóvá vált, hogy egy felsőbbrendű fajjal van dolgom, akiknek a technikai lehetőségei jócskán meghaladják a felfogóképességem határait. Az viszont feltűnt, hogy nem csak a hajón, de látszólag az űrbázison is csak „nőkből” állt a legénység. Egy kizárólag női csapat, mint ez, alighanem igen kivételes és szokatlan dolog volna a Földön...

Kíváncsi voltam, vajon Thiaooubát is csak nők népesítik be? Mint valami űr-amazonok... – morfondíroztam magamban. Micsoda kellemes gondolat...! Elmosolyodtam az ötletre, hisz mindig is jobban kedveltem a nők társaságát, mint a férfiakét.

– A ti bolygótokon csak nők élnek? – szegeztem nyíltan Thaónak a kérdést, aki szemlátomást meglepve nézett rám, majd arca széles, vidám mosolyra derült. Egy kicsit zavarba jöttem. Talán valami ostobaságot kérdeztem volna? A vállamra tette kezét, és megkért, hogy kövessem. Elhagytuk az irányítótermet, és rögtön utána beléptünk egy kisebb, igen kellemes, nyugodt légkört árasztó – mint megtudtam, *Haalisnak* nevezett – helyiségbe. Thaó elmondta, hogy itt nem fognak zavarni minket, mivel az itt tartózkodó a puszta jelenlétével jogot nyer a teljes zavartalanságra. Hellyel kínált a kényelmes ülésekkel berendezett helyiségben.

Volt itt mindenféle ágy és karosszék, állítható háttámlájú fotel, és függőágyra emlékeztető pihenőalkalmatosság is. Ám aligha lehettem volna igazán elégedett, ha az egyikük nem épp a kedvemre való.

Amint helyet foglaltam egy ilyen kényelmes fotelféleségben, Thaó szembeült velem. Figyeltem, ahogy az arca ismét elkomolyodik. Beszélni kezdett.

– Michel, ezen a hajón nincsenek *nők*... – Ha azt mondta volna, hogy nem úrhajón tartózkodom éppen, hanem kinn az ausztrál sivatag kellős közepén, azt is inkább elhiszem neki. Hitetlenkedő arckifejezésem láttán hozzátette: – És nincs egyetlen *férfi* sem. – Erre aztán végképp teljesen összezavarodtam.

– De akkor mik vagytok? – hebegtem. – Valami robotok netán?

– Nem, azt hiszem, félreértesz. Röviden szólva *hermafroditák* vagyunk. Ugye tudod, mit jelent ez a kifejezés?

Teljesen elképedve bólintottam, majd megkérdeztem: – Az egész bolygóton csak hermafroditák élnek?

– Igen.

– Mégis, az arcotok és a modorotok sokkal inkább nőies, mint férfias.

– Valóban, a látszat ezt sugallja, ám kérlek, higgy nekem, mikor azt mondom, hogy nem vagyunk nők! A mi fajunk mindig is hermafrodita volt.

– Be kell vallanom, ez az egész teljesen összezavart. Azt hiszem, elég nehéz lesz „férfiként” gondolni rátok, hiszen amióta csak köztetek vagyok, végig nőknek hittelek titeket.

– Semmit nem kell gondolnod, kedvesem. Egyszerűen vagyunk, akik vagyunk: emberi lények egy másik bolygóról,

akiknek különbözik a világa a tiedtől. Megértem, hogy szeretnél minket valamelyik nemhez sorolni, hiszen úgy gondolkodsz, mint egy földlakó, mint egy francia férfi. Talán most jó hasznát veheted az angolban használt semleges nemnek, és gondolhatsz ránk egyszerűen „ő”-ként².

Elmosolyodtam erre a javaslatra, ám továbbra is meg voltam zavarodva – hiszen pár perccel ezelőtt még azt hittem, „amazonok” közt vagyok...

– De hogyan történik nálatok az utódnemzés? – kérdeztem. – Tudnak a hermafroditák szaporodni?

– Természetesen tudunk, pontosan úgy, ahogy ti a Földön; az egyetlen különbség az, hogy mi természetes módon szabályozzuk a születéseket – de ez egy másik történet. A maga idejében ezt is megérted, most azonban csatlakozunk a többiekhez!

Visszatértünk a hajóhídra, és azon kaptam magam, hogy új szemmel méricskélem házigazdáimat. Egyikük állát szemlélve most férfiasabbnak láttam, mint eddig. Egy másikuk orra határozottan maszkulin volt, és némelyikük hajviselete is inkább férfiasnak tűnt. Ráébredtem, hogy valójában mindig olyannak látjuk az embereket, amilyenek *bizsziük* őket, és nem olyannak, *amilyenek*.

Hogy kevésbé érezzem magam zavarban közöttük, elhatároztam, hogy továbbra is nőneműként gondolok rájuk, mivel számomra sokkal inkább tűntek nőiesnek, mint férfiasnak. Aztán majd kiderül, mindez hogyan válik be, gondoltam.

Onnan, ahol álltam, utazás közben jól követhettem a csillagok mozgását a központi képernyőn. Néha hatalmasnak

2 „He” vagy „She” helyett „It”

tűntek, és vakítónak, ha „túl közel” mentünk el mellettük – néhány millió kilométeres távolságra. Néha pedig különös színű bolygókat láttam. Emlékszem, az egyik smaragdzöld volt, olyan tiszta színű, hogy szinte belekábultam. Egy hatalmas ékszerre emlékeztetett...

Thaó egy idő múlva újra odajött hozzám, én pedig megragadtam az alkalmat, hogy megkérdezzem, mi az a fénylő sáv, ami a képernyő alján látszott. Úgy tűnt, mintha milliónyi apró robbanásból állna.

– Ezeket az antianyag-ágyúink okozzák, ahogy a Földön hívnátok őket, és valóban robbanások. Ennél a sebességnél, amivel most utazunk, a legapróbb meteorit is darabokra zúzná a hajónkat, ha összeütköznénk vele. Így hát vannak speciális helyiségeink, ahol bizonyos port tárolunk óriási nyomás alatt, és ezt töltjük az antianyag-ágyúinkba. A hajónk egyfajta kozmotronnak is vehető, amely felgyorsított molekulák özönét lövi ki az űrbe; ezzel jókora távolságra magunk előtt, és az űrhajó két oldalán, a legparányibb kóbor szemcséket is megsemmisítjük. Ez teszi lehetővé, hogy ilyen nagy sebességet érjünk el. A hajónk körül gyakorlatilag saját mágneses teret hozunk létre...

– Kérlek, Thaó, ne olyan gyorsan! Mint tudod, nincs olyan tudományos felkészültségem, hogy ha kozmotronokról meg gyorsított részecskékről beszélsz, követni tudjalak. Értem az alapötletet, ami valóban lenyűgöző, de nem vagyok jó a szakkifejezésekben. Elárulnád inkább, miért olyan színesek a bolygók a képernyőn?

– Néha az atmoszférájuk, néha pedig a bolygót távolabbról övező gázok miatt. Látod ott azt a sokszínű pontot a farkcsóvával, a képernyő jobb oldalán? – Az a pont gyorsan

közeledett, és pillanatról pillanatra egyre nagyobbra nőtt csodálkozó tekintetem előtt.

Úgy tűnt, folyamatosan „felrobban” – nincs rá jobb szavam –, és változtatja alakját. A színei leírhatatlanul gazdagok voltak. Thaóra néztem.

– Ez egy üstökös – mondta. – Nagyjából 55 földi év alatt kerüli meg a napját.

– Milyen messze vagyunk tőle?

A komputerre pillantott. – 4 150 000 km-re.

– Thaó, hogy lehet az, hogy arab számokat használtok? És amikor „kilométerekről” beszélsz, ezt csak lefordítod nekem, vagy valóban ez nálatok is a távolság mértékegysége?

– Nem. Mi Kato-ban és Taki-ban számolunk. És azon egyszerű oknál fogva használjuk a számjegyeket, amiket arabként ismersz fel, mert ez a mi *saját* jelrendszerünk – és a Földre is tőlünk került át.

– Hogyan?? Kérlek, magyarázd el ezt részletesebben!

– Michel, még több óránk van a Thiaooubára érkezésünkig. Azt hiszem, ez a legmegfelelőbb alkalom, hogy komolyan oktatni kezdjünk bizonyos dolgokról. Ha nem bánod, visszamehetünk a *Haalisba*, ahol az imént voltunk.

Követtem Thaót, kíváncsibb voltan, mint valaha...

AZ ELSŐ EMBEREK A FÖLDÖN

Amint kényelmesen elhelyezkedtünk a korábban leírt pihenőszobában, Thaó belekezdett különös történetébe.

– Michel, pontosan 1 350 000 évvel ezelőtt a Kentaur csillagkép Bakaratini nevű bolygóján a vezető hatalmak komoly döntést hoztak: számos tanácskozást és felderítő expedíciót követően, a planéta lakosaival megrakott csillaghajókat indítottak útnak a Föld és a Mars bolygók felé.

– Ennek igen egyszerű volt az oka: jól tudták, hogy szülőbolygójuk kihűlőfélben van, és hogy a következő 500 éven belül lakhatatlanná válik. Teljesen jogosan úgy döntöttek, hogy inkább átköltöztetik népüket egy azonos kategóriájú, fiatalabb bolygóra, mint...

– Hogy érted azt, hogy „azonos kategóriájú?” – vágtam közbe.

– Később rátérek erre is, most azonban még korai lenne a magyarázatom. Visszatérve az előzőekre, el kell mondanom, hogy ezek a lények *emberek* voltak, mégpedig intelligens és magasan fejlett emberek. A bőrük fekete volt, jellegzetesen megvastagodott ajakkal, lapos orral és göndör hajjal – ilyenétképp a mai Földön élő négekre emlékeztettek.

– Ezek az emberek egy másik, sárga bőrű fajjal osztozva a területen, mintegy 8 000 000 évig laktak a Bakaratinin.

– Hogy pontos legyenek, ők azok, akik leszármazottait ma a kínai fajként ismeritek. Nagyjából 400 évvel a feketék előtt érkeztek a Bakaratinire. A két faj számos forradalmat és háborút élt meg azon a bolygón. Mi próbáltunk segítséget, támogatást és vezetést nyújtani a számukra, ám – közbeavatkozásaink ellenére – újra és újra háború tört ki közöttük. Ezek, és a bolygón előforduló természeti katasztrófák aztán alaposan megritkították mindkét faj sorait.

– Végül olyan pusztító atomháború tört ki közöttük, aminek következtében az egész bolygójuk sötétségbe süllyedt, és a felszíni átlaghőmérséklet -40°C alá csökkent. Nemcsak a radioaktív sugárzás irtotta a túlélőket, de a hideg és az élelem hiánya is sokukkal végzett.

– Feljegyzéseink szerint a hétmilliárdos fekete és négy-milliárdos sárga népességből mindössze 150 fekete és 85 sárga személy élte túl a katasztrófát. Akkor számoltuk össze őket, mikor végre abbahagyták egymás öldöklését, és újra szaporodni kezdtek.

– Hogy érted azt, hogy „egymás öldöklését”?

– Hadd világítsam meg számodra az egész helyzetet, hogy jobban megértsd. Mindenekelőtt tudnod kell, hogy a túlélők *nem* a vezetőik voltak valami jól védett és felszerelt menedékhelyen, ahogy azt várnád.

– Az életben maradtak csoportjainak – 3 fekete és 5 sárga – egy része magánbunkerekből, mások a közös óvóhelyekről jöttek. Természetesen a háború alatt sokkal többen voltak a menedékhelyeken 235 főnél; valójában, a becslések szerint összesen több mint nyolcszázezren lehettek. A kö-

vetkező hónapokban a bezártság, sötétség és kemény fagyok idején végül megkockáztatták, hogy újra kimerészkedjenek a szabadba.

– A feketék vágtak neki először a vidéknek; állatnak, fának vagy egyéb növényzetnek szinte nyoma sem maradt a kontinensükön. Az egyik, a hegyek között a menedékhelyüktől elszigetelődött csoport vált először kannibállá. Mikor a táplálékhiány miatt a leggyengébbek meghaltak, a többiek megették őket; majd, hogy élelemhez jussanak, egymást kezdték öldökölni – és ez a legszörnyűbb katasztrófa, ami csak történhet egy bolygón...

– Egy másik csoport az óceán közelében küzdött a túléléért. Azt a maradék ehető, és még nem túlságosan szennyezett dolgot fogyasztották, amit a parton találhattak: csigákat, néhány halat és rákokat. Továbbra is rendelkeztek némi tiszta ivóvízzel, hála ötletes berendezéseiknek, melyek segítségével hihetetlen mélységekből voltak képesek vizet nyerni.

– Természetesen továbbra is rengetegen meghaltak közülük a gyilkos sugárzás és a radioaktívan szennyezett halak fogyasztása miatt.

– Nagyjából ugyanez volt a helyzet a sárgák területén is; így hát, ahogy már említettem, végül mindössze 150 fekete és 85 sárga túlélő maradt... Majd idővel a háborús halálesteknek vége szakadt, és az emberek újra szaporodni kezdtek.

– Mindez annak ellenére történt így, hogy korábban igen komoly figyelmeztetéseket kaptak. Azt is tudnod kell, hogy a szinte totális kipusztulásuk előtt mindkét faj igen magas technológiai fejlettséget ért el. Az emberek nagy kényelem-

ben, szinte luxuskörülmények között éltek. Gyárakban, magán- és állami vállalkozásokban, irodákban dolgoztak – pontosan úgy, ahogy ma az emberek élnek a Földön.

– Náluk is igen nagy kultusza volt a pénznek, ami egyeseknek hatalmat jelentett, mások – az okosabbak – számára pedig jólétet. Átlagosan hetente mindössze 12 órát dolgoztak.

– Bakaratinin egy hét 6, egyenként 21 órás napból állt. Az emberek sokkal inkább az élet fizikai, mint spirituális oldala felé fordultak. Ugyanakkor hagyták, hogy politikusaik és bürokratáik becsapják és az orruknál fogva vezessék őket – pontosan úgy, ahogy az ma történik a Földön. A vezetők üres szavakkal bolondították el a tömegeket, és kapzsiságtól vagy büszkeségtől hajtva, egész nemzeteket vezettek a pusztulásba.

– A két faj fokozatosan irigykedni kezdett a másikra, és mivel az irigységet csak egy lépés választja el a gyűlölettől, végül már olyan mélyen és elvakultan gyűlölték egymást, hogy megtörtént a katasztrófa. Mivel igen fejlett fegyvereket birtokoltak, kölcsönösen elpusztították egymást.

– Történelmi feljegyzéseink szerint – amik nagyjából öt évvel a háború után születtek – tehát mindössze 235-en éltek túl a csapást, köztük hat gyermek. Ez is csupán a kannibalizmusnak és bizonyos fennmaradt tengeri életformáknak volt köszönhető.

– Szaporodni kezdtek – ám nem mindig sikeresen, hiszen nem volt ritka a szörnyen eltorzult fejjel vagy ronda, genyenyedő sebekkel születő csecsemő. El kellett viselniük a radioaktív sugárzás rettenetes hatását, annak minden következményével.

– Százötven évvel később már 190 000 fekete és 85 000 sárga élt – férfiak, nők és gyerekek. Azért beszélek erről a 150 éves periódusról, mert ekkor kezdte mindkét faj újraszervezni az életét, és ekkor segíthettünk nekik először fizikailag.

– Hogy érted ezt?

– Pár órával ezelőtt magad is láthattad, ahogy hajónk megállt az Aremo X3 bolygón, ahol talaj-, víz- és levegőmintákat gyűjtöttünk. Igaz? – Bólintottam.

– Ezután – folytatta Thaó – szemtanúja lehettél, hogy milyen könnyedén megsemmisítettünk egy csapat óriáshangyát, mikor azok egy falu lakosaira támadtak.

– Valóban.

– Ebben a konkrét esetben direkt közbeavatkozással segítettünk azoknak az embereknek. Láttad, ugye, hogy csaknem állati szinten tengődnek?

– Igen, de mondd, mi történt azon a bolygón?

– Atomháború, kedves barátom. Mindig, újra és újra ugyanaz a történet...

– Ne feledd, Michel, hogy az Univerzum egyetlen óriási atom, és ez mindenre hatással van. A te tested is atomokból áll. Arra akarok kilyukadni, hogy minden galaxisban, valahányszor egy bolygó benépesül, evolúciójának bizonyos fókán a lakosok törvényszerűen felfedezik, vagy inkább „újra felfedezik” az atomenergiát.

– Természetesen a tudósok igen hamar rájönnek, hogy az atomhasadás félelmetes fegyverré válhat, és előbb vagy utóbb, a vezetőik használni is akarják ezt a fegyvert; mint ahogy a gyermeket is arra ösztönöz egy doboz gyufa, hogy felgyújtson vele egy szénaboglyát, csak hogy lássa, mi fog történni.

– Ám visszatérve a Bakaratini bolygóhoz, 150 évvel a nukleáris rombolás után, segíteni akartunk a túlélőkön.

– Legelőször is sürgősen élelemre volt szükségük. Továbbra is a tenger gyümölcsein vegetáltak, közben esetenként a kannibalizmushoz folyamodtak, hogy kielégítsék csillapíthatatlan éhségüket. Szükségük volt zöldségekre és valami húsforrásra. A zöldségek, a gyümölcs, gabona, az állatok – gyakorlatilag szinte minden ehető eltűnt a bolygóról.

– Csupán annyi, emberi fogyasztásra alkalmatlan növény maradt, ami újratermelhette a légköri oxigént.

– Ugyanakkor egy, némileg a ti imádkozó sáskákra hasonlító rovar túlélte a katasztrófát, és az atomsugárzás következtében fellépő spontán mutációk során hatalmas méretűvé fejlődött; csaknem nyolc méter magasra nőtt, és komoly veszélyt jelentett az emberek számára. Ráadásul, mivel nem volt természetes ellensége, igen gyorsan elszaporodott.

– Bejártuk a bolygót, és felderítettük ezen rovarok tartózkodási helyeit. Ez viszonylag könnyű feladat volt, hála az időtlen idők óta rendelkezésünkre álló csúcstechnológiának. Amint rájuk bukkantunk, azonnal el is pusztítottuk őket, így rövid idő alatt gyakorlatilag az összeset kiirtottuk.

– Ezután újra kellett telepítenünk a háziállatokat, a növényeket és fákat, annak megfelelően, ahogy a fajok az egyes régiókban az adott klimatikus körülményekhez alkalmazkodtak a katasztrófa előtt. Viszonylag ez is könnyen ment...

– Bizonyára évekbe telt egy ekkora feladat végrehajtása!

Erre széles mosoly ragyogott fel Thaó arcán. – Csupán két napot vett igénybe; kétszer 21 órát.

Hitetlenkedésem láttán olyan szívből jövő kacagásban tört ki, hogy én is nevetni kezdtem, bár továbbra is azon tanakodtam, vajon nem ferdítették-e el egy kissé az igazságot.

Honnan is tudhattam volna? Hisz annyira fantasztikus volt, amit hallottam! Talán hallucináltam; netán valami drog befolyása alatt álltam. Lehet, hogy hamarosan a saját agyamban térek magamhoz??

– Nem, Michel! – szólt közbe Thaó, a gondolataimban olvasva. – Szeretném, ha abba hagynád végre az effajta kételkedést! Már pusztán a telepátia is elég lehetne, hogy meggyőzzön téged.

Ahogy ezt kimondta, hirtelen belém hasított, hogy még a leggondosabban kitervelt beugratásban is szinte lehetetlen volna ennyi *természetfeletti* eseményt összehozni. Thaó úgy olvasott a gondolataimban, mint egy nyitott könyvben, újra és újra bizonyítva ezen képességét. Latoli pedig, pusztán a kezét hozzám érintve olyan kivételesen nagyszerű érzést okozott, hogy el kellett ismernem a bizonyítékokat. Jól voltam, és *tényleg* példátlan kalandot éltem át.

– Remek! – helyeselt Thaó hangosan. – Nos, akkor folytathatom?

– Megkérlek rá – válaszoltam.

– Tehát fizikailag is segítettünk ezeknek az embereknek; ám mint oly sok esetben, mikor közbeavatkozunk, most sem fedtük fel előttük a jelenlétünket, több okból sem.

– Először is biztonsági, másodszer pedig pszichológiai okokból; ugyanis, ha tudomást szereztek volna a létezésünkről, és arról, hogy nekik akarunk segíteni, elhagyták, sajnálták és sajnáltatták volna magukat. Ez viszont a kívánattal éppen ellentétesen hatott volna a túlélési ösztöneik-

re. Ahogy a Földön mondjátok: „Segíts magadon, és az Isten is megsegít.”

– A harmadik, utolsó ok a legfontosabb. Az Univerzális Törvény jól megalapozott, és éppoly kötelező érvényű, mint az, amely a bolygók mozgását irányítja a napjuk körül. Ha hibázol, megfizeted az árát – hogy azonnal, tíz, vagy akár ezer év múlva, mit sem számít; de a hibákért fizetni kell. Ezért, bár időről időre engedélyt kapunk rá – sőt, néha egyenesen javallott – hogy segítsünk, határozottan *tilos* tálcán kínálnunk a megoldást.

– Tehát két nap alatt újranepezítettük a bolygót különféle állatokkal és növényekkel, így aztán ismét lehetővé vált a földművelés és az állattartás. Gyakorlatilag mindent a legelejéről kellett kezdeniük, mi pedig álom és telepátia útján irányítottuk és felügyeltük a fejlődésüket. Néha „égi szózatot” is alkalmaztunk; a hang persze nem a mennyekből jött, hanem az űrhajónkból, ám számukra mégiscsak a „mennyeországból”.

– Bizonyára Isteneknek hittek titeket!

– Pontosán így volt, és a legendák és vallások is általában ily módon keletkeznek; ám az olyan sürgős esetekben, mint ez, a cél szentesíti az eszközt.

– Végül, évszázadok múltán a bolygó ismét csaknem olyanná vált, mint az atomháború előtt. Néhány hely ugyan erősen elsivatagosodott; más, kevésbé érintett területeken azonban a fauna és flóra akadálytalanul fejlődhetett.

– Mintegy 150 000 évvel később, a civilizációjuk ismét virágzott, ám ezúttal nem csupán technikailag: szerencsére az emberek megtanulták a leckét, és lelkileg-szellemileg is igen magas fejlettségi fokra jutottak. Ez mind a feketék,

mind a sárgák esetében így volt, és a két faj erős baráti kötelékeket alakított ki egymással.

– Béke uralkodott a bolygón, mivel a legendáik tisztán fennmaradtak. Sokat közülük írásban is feljegyeztek, ezért az utókor nemzedékei pontosan tudták, mi provokálta ki az atomháborút, és milyen következményekkel járt.

– Amint korábban említettem, az emberek tisztában voltak vele, hogy bolygójuk 500 éven belül lakhatatlanná válik. Tudva, hogy a galaxisban léteznek egyéb lakott és lakható bolygók, elindították az egyik legkomolyabb kutatóexpedíciójukat.

– Végül aztán eljutottak a ti naprendszeretekbe is; először a Mars bolygót látogatták meg, amit lakhatóként tartottak számon, és ami valójában *lakott volt*.

– A Marson akkor élő emberek nem rendelkeztek számottevő technológiával, ezzel szemben spirituálisan igen fejlettek voltak. Alacsony termettel bírtak – mintegy 120-150 centiméteresre nőttek – és a mongoloid típusba tartoztak. Törzsekben éltek, kőkunyhókban.

A Mars akkoriban igen gyér faunával rendelkezett. Élt egy törpekecske-féleség, néhány igen nagy nyúlszerű teremtmény, és többféle patkány; a legnagyobb állat pedig bivalyra emlékeztetett, ám olyasmi feje volt, mint a tapírnak. Előfordultak továbbá madarak és három kígyófaj is; egyiküknek igen erős volt a mérge. A növényzet szintén elég szegényes volt; a fák nem haladták meg a 4 méteres magasságot. Náluk is nőtt egy ehető fűféle, ami a hajdinára emlékeztetett.

A bakaratinok folytatták kutatásaikat, és hamarosan rájöttek, hogy a Mars szintén hűlőfélben van; még hozzá olyan tempóban, hogy legfeljebb négy-ötezer évig volna lakható a

számukra. Ami pedig az élővilágot illette, az még az őslakosokat is alig tudta eltartani, nem beszélve a Bakaratini emigránsairól. Azonkívül a bolygó sem nyerte meg a tetszésüket.

– Így hát a két űrhajó a Föld felé indult. Az első a mai Ausztrália helyén landolt. Tudnod kell, hogy abban az időben Ausztrália, Új-Guinea, Indonézia és Malajzia egyetlen hatalmas kontinenst alkotott. Létezett egy nagyjából 300 km széles tengersizoros is, pontosan ott, ahol ma Thaiföld található.

– Akkoriban Ausztrália egy hatalmas beltengerrel is rendelkezett, amit számos folyó táplált, ezért a területen változatos és érdekes növény- és állatvilág alakult ki. Mindent megfontolva, az űrhajósok ezt a kontinenst választották első bevándorlási bázisuknak.

– Hogy még pontosabb legyek, el kell mondanom, hogy a fekete faj választotta Ausztráliát, a sárgák pedig ott telepedtek le, ahol ma Burma található – mivel a táj itt is igen gazdag élővilággal rendelkezett. Rövidesen bázisokat hoztak létre a part mentén, a Bengál-öbölben, míg a feketék a belső tengerük partján építették meg első telephelyüket. Később aztán újakat is alapítottak, a mai Új-Guinea területén.

– Az űrhajóik képesek voltak a fénynél gyorsabban utazni; így körülbelül 50 földi év leforgása alatt 3 600 000 fekete és ugyanennyi sárga embert szállítottak a Földre. Ez is tanúsítja a tökéletes összhangot és együttműködést a két faj között, akiknek egy új bolygón kellett boldogulniuk és békében élniük. Az idősek és a betegek közös megegyezéssel Bakaratinin maradtak.

– A jövevények alaposan átkutatták az egész Földet, mielőtt letelepedtek, és teljes mértékben meggyőződtek arról,

hogy előttük nem élt emberi létforma a bolygón. Többször is úgy hitték, hogy sikerült humanoid életre bukkanniuk, de közelebbi vizsgálat után újra és újra rá kellett ébredniük, hogy csupán emberszabású majmokkal léptek kapcsolatba.

– A gravitáció nagyobb volt a Földön, mint saját bolygójukon, ami kezdetben elég sok kényelmetlenséget okozott a számukra, idővel azonban mindkét törzs remekül alkalmazkodott az új körülményhez.

– A városaik és gyáraik felépítéséhez szerencséjükre importáltak bizonyos igen könnyű, ám ugyanakkor rendkívül erős anyagokat az anyabolygójukról.

– Még nem említettem, hogy Ausztrália abban az időben az Egyenlítő mentén helyezkedett el. A Föld másik tengely körül forgott – egy fordulata 30 órát és 12 percet vett igénybe, a Nap körüli éves pályája pedig 280 ilyen napig tartott. Az egyenlítői klíma is különbözött a maitól; sokkal nedvesebb volt, mint most. A Föld atmoszférája természetesen megváltozott azóta.

– Hatalmas zebracsordák kóboroltak a tájon, nagytestű ehető madarak (amiket dodóként ismertek), egy másik, csaknem négy méteres madár (ezt *Dinornis*-nak hívtátok) és óriási jaguárok társaságában. Egyes folyókban 15 méteres krokodilok és 25-30 méteres óriáskígyók éltek, amiknek néha az új lakosok is áldozatul estek.

– Az élővilág nagy része teljesen különbözött a Bakaratinin találhatótól – mind ökológiai, mind táplálkozási szempontból. Számos kísérleti farm létesült azzal a törekvéssel, hogy akklimatizálják az olyan növényeket, mint a napraforgó, kukorica, búza, cirok, tápióka és egyebek.

– Ezek a növények vagy nem léteztek korábban a Földön,

vagy csak kezdetleges, fogyasztásra alkalmatlan formában. A kecske és a kenguru is betelepített faj, mivel a bevándorlók igen kedvelték és nagy mennyiségben fogyasztották őket szülőbolygójukon. Különösen a kengurut szerették volna meghonosítani, bár komoly problémákba ütköztek ezen a téren. Az egyik legfőbb gond az állatok etetése volt. A Bakaratinin a kenguruk egy *arilu* nevű, évelő fűfélélet ettek, ami teljesen ismeretlen volt a Földön. Valahányszor megpróbálták meghonosítani, mikroszkopikus gombák támadták meg, és az egész ültetvény elpusztult. Így esett hát, hogy a kengurukat mondhatni évtizedeken át kézből kellett etetniük, míg végül hozzászoktak a földi fűfélékhez.

– A feketék kitartóan próbálkoztak az *arilu*val, és végezetül siker koronázta erőfeszítéseiket. Ám ez olyan sokáig tartott, hogy addigra a kenguruknak már nem volt többé szükségük rá. Jóval ezután néhány *arilu* növény gyökeret eresztett, és nem lévén állat, ami fogyassza őket, egész Ausztrália területén elterjedtek, és mind a mai napig megtalálhatóak. A tudósaitok *Xanthorrhoea* néven tartják őket számon, közismertebb nevük pedig „fű-fa”¹.

– A Földön ez a növény sokkal vastagabbra és magasabbra nő, mint a Bakaratinin; ilyesmi gyakran előfordul, ha egy faj más bolygóról érkezik. Ez a növény egyike azon ritka emlékeknek, amik azokból az időkből maradtak fenn.

– Ez is jelzi, mivel a kenguruval együtt csak Ausztráliában található, hogy a bakaratiniaiak igen hosszú ideig a bolygó-

1 Az eredeti szövegben „Fekete fiú” néven szerepelnek, ám ez az elnevezés az utóbbi időben nem használatos Ausztráliában, rasszista mellézköngéje miatt (a Szerk.)

nak kizárólag ezen a részen maradtak, mielőtt új területek után néztek volna. Erre is azonnal rátérek, csak előbb szerettem volna a kenguruk és a *Xanthorrhoea* példáján keresztül megértetni veled, miféle nehézségekkel kellett az ide érkezőknek megküzdeniük; természetesen, ez csupán egy apróság volt sok más dolog mellett.

– Ahogy már mondtam, a sárga faj a Bengál-öbölben telepedett le; legtöbbjük Burmában, ahol – fekete társaikhoz hasonlóan – városokat alapítottak, és kísérleti telepeket hoztak létre. Mivel elsősorban a növénytermesztést tartották fontosnak, a Bakaratiniről importáltak káposztát, salátát, petrezselymet, koriandert és egyéb zöldségeket. Ami a gyümölcsöket illeti, tőlük származik a cseresznye, a narancs és a banán. E két utóbbit elég nehéz volt betelepíteniük, mivel akkor az átlaghőmérséklet alacsonyabb volt, mint manapság. Ezért átadtak néhány gyümölcsfát a feketéknek is, akik viszont jelentős sikereket értek el velük.

– Ezzel szemben a sárga faj sokkal jobban boldogult a búza termesztésével. Ami azt illeti, a Bakaratiniről származó búza hatalmas, kávébabnyi szemeket növesztett, csaknem 40 centiméteres kalászon. A sárgák négyféle búzát is termesztettek, és nem sokat teketóriáztak: hamarosan igen magas terméshozamot produkáltak.

– A rizst is ők hozták a Földre?

– Egyáltalán nem. A rizs teljes mértékben a Föld bennszülött növénye, bár a sárga faj jelentős nemesítést végzett rajta, hogy azzá váljon, aminek ma ismeritek.

– Folytatva a történetet, hatalmas gabonátárlókat építettek, és hamarosan megindult a kereskedelem a két faj között. A feketék a kenguru, az akkoriban szép számban élő

dodó és a zebra húsát exportálták. Ez utóbbi faj háziasításában a feketék olyan komoly eredményeket értek el, hogy az új fajták húsa ízletesebb és táplálóbb volt, mint a kengurué. A kereskedelem a Bakaratiniről hozott úrhajók segítségével folyt, miután mindenfelé leszállópályákat alakítottak ki a számukra.

– Azt mondd, hogy az első emberek a Földön feketék voltak, meg sárgák. Hogy lehet akkor, hogy én mégis fehér vagyok?

– Csak ne olyan gyorsan, Michel! Igen, a feketék és a sárgák voltak az első emberek a bolygótokon; és azzal folytatnám, hogyan szervezték meg az életüket, és hogy teltek mindennapjaik...

– Az anyagiak terén tehát egyre sikeresebbé váltak, ám arra is ügyeltek, hogy megépítsék hatalmas csarnokaikat, ahol kultuszaikat gyakorolhatták.

– Hát voltak kultuszaik?

– Ó, hogyne; mindnyájan *Tackionik* voltak, azaz hittek a reinkarnációban. Valahogy úgy, ahogy ma a tibeti lámaisták a Földön.

– Igen sokat utaztak a két birodalom között, sőt egyesült erővel vágtak neki, hogy felkutassák a Föld egyes területeit. Az egyik alkalommal egy feketékből és sárgákból álló vegyes csoport landolt Afrika déli csúcsánál, a mai Jóreménység foknál. Afrika vajmi keveset változott azóta – kivéve a Szaharát, az északkeleti partszakaszt és a Vörös-tengert, ami akkoriban még nem létezett. De ez egy másik történet, amire hamarosan visszatérünk majd.

– Ennek a kutatóexpedíciónak az idején a telepések már három évszázada laktak a bolygón.

– Afrikában olyan új állatokra bukkantak, mint az elefánt, a zsiráf, a bivaly; és egy új gyümölcsre, amivel még sosem találkoztak – a paradicsomra. Ne gondold, Michel, hogy ez az a paradicsom volt, amit ma ismertek. Mikor rátaláltak, csupán akkora volt a termése, mint egy szem ribizli, és igen savanyú. A sárgák azonban már nagy gyakorlattal rendelkeztek ilyen téren, és az elkövetkező évszázadokban megnevelítették, csakúgy, mint a rizst, míg végül olyanná váltak, amilyennek ma ismeritek. Nagy meglepetésükre banánfákat is találtak, amik első pillantásra erősen emlékeztettek az általuk betelepített banánra. Azonban nem kellett a fáradozásaikon bánkódniuk: kiderült ugyanis, hogy az afrikai banán gyakorlatilag ehetetlen, telis-tele jókora magvakkal.

– Ez az expedíció 50 fekete és 50 sárga tagot számlált. Elefántokkal, paradicsommal és rengeteg mongúzzal tértek haza, mivel hamar rájöttek, hogy a mongúzok esküdt ellenségei a kígyóknak. Balszerencséjükre, észrevétlenül egy rettenetes új vírust is magukkal hurcoltak – a sárgalázat.

– Nagyon rövid idő alatt több millió ember pusztult el, mielőtt az orvosaik egyáltalán kideríthették volna, hogyan terjed a kór, és mi okozza.

– Mivel a betegséget főleg a moszkítók terjesztik, ráadásul az egyenlítő környékén nincs tél, ami csökkentené óriási számukat, az új kórtól az ausztrál feketék szenvedtek leginkább. Valójában négyszer annyi halálos áldozatuk volt, mint a sárgáknak.

– A sárga faj a Bakaratinin mindig is fejlettebb orvosi és patológiai ismeretekkel rendelkezett; mégis, több évbe telt, mire végre ellenszert találtak a kórra. Ezalatt pedig sok száz-
ezren pusztultak el szörnyű kínok között. Mikor aztán a sár-

gák megtalálták az ellenanyagot, azt azonnal a feketék rendelkezésére bocsátották – ez a gesztus pedig újra megerősítette a két faj közt fennálló baráti kötelékeket.

– Hogy festettek ezek a feketék?

– Mikor megérkeztek a Bakaratiniről, jó 230 cm magasra nőttek – beleértve az asszonyaikat is. Csodálatosan szép faj volt. A sárgák alacsonyabb termetűek voltak; az átlagos magasság 190 cm körül mozgott a férfiaknál, és 180 cm körül a nőknél.

– De hiszen azt mondtad, hogy a mai négerek azoknak az embereknek a leszármazottjai – miért van az akkor, hogy ma jóval alacsonyabbak?

– A válasz egyszerű, Michel. A Földön erősebb a gravitáció, mint a Bakaratinin. Ezért vált mindkét faj fokozatosan egyre alacsonyabbá.

– Azt is mondtad, hogy képesek vagytok segíteni az embereknek a bajban – miért nem segítettetek hát rajtuk, mikor kitört a sárgaláz? Talán ti sem találtatok orvosságot a kórra?

– Segíthettünk volna; ha megérkezünk Thiaooubára, látni fogod, mi mindenre vagyunk képesek – de nem avatkozhatunk közbe, mert nem szerepelt a programban, amit követnünk kellett. Már mondtam neked, és nem lehet elégszer elismételni: némely *kivételes* esetben közbeléphetünk, egy bizonyos határon túl azonban az Univerzális Törvény szigorúan megtilt bárminemű segítséget vagy beavatkozást.

– Hadd mondjak egy egyszerű példát! Képzeld el egy gyereket, aki nap mint nap iskolába jár, hogy tanuljon. Mikor este hazamegy, segítséget kér a házi feladata elvégzésében. Ha okosak a szülei, segítenek neki megérteni az adott fogalmakat, így a gyerek maga is elvégezheti a feladatot. Ám ha a

szülők mindent megcsinálnak helyette, azzal ő nem sokat tanul, igaz? Mindig osztályt kellene ismételnie; és ezzel nem mondhatni, hogy nagy szívességet tennének neki a szülei...

– Ahogy később látni fogod (bár már most is tisztában vagy vele): azért éltek a Földön, hogy megtanuljatok *élni*; hogy megtapasztaljátok az életet, a szenvedést és halált. Ám ugyanakkor azért is, hogy spirituálisan annyit fejlődhessetek, amennyit csak lehetséges. Később, mikor a Nagy Thaóra beszélt veled, visszatérünk erre. Most viszont az előbbi témánkkal folytatnám...

– Végül tehát legyőzték a sárgalázat, és még mélyebben vetették meg gyökereiket új bolygójukon. Nemcsak Ausztrália népesedett be teljesen, hanem az a terület is, amit ma Antarktisz néven ismertek – persze az akkori földrajzi helyzete sokkal kellemesebb éghajlatot tett lehetővé. Új-Guinea szintén sűrűn benépesült. A sárgaláz csapása után a feketék 795 millió lelket számláltak.

– Azt hittem, az Antarktisz igazából nem is földrész.

– Akkoriban Ausztráliához kapcsolódott, és mivel a Föld más tengely mentén forgott, sokkal melegebb volt a klímája; nagyjából, mint ma Dél-Oroszországé.

– Soha nem tértek vissza a Bakaratinire?

– Nem. Amint letelepedtek a Földön, szigorú szabályt hoztak, hogy senki nem térhet vissza.

– És mi történt a szülőbolygójukkal?

– Lehűlt, ahogy azt előre megjósolták, és a Marshoz hasonlóan elsivatagosodott.

– Milyen volt a politikai rendszerük?

– Nagyon egyszerű – a falu vagy kerület vezetőit kézfeltartással szavazták meg. A kerületvezetők pedig megválasztot-

ták a városuk vezetőjét, valamint nyolc öreget azok közül, akik a legnagyobb tiszteletnek örvendtek bölcsességük, józan eszük, tisztességük és intelligenciájuk miatt.

– Ez utóbbiak mindnyájan a 45-65 éves, „érett” korban jártak, és soha nem a vagyonuk vagy származásuk alapján választották őket. A város vagy kerület vezetőinek (egy kerület 8 falut foglalt magába) volt a feladata, hogy a nyolc öreggel tanácskozzanak. A „Nyolcak Tanácsa” választotta meg – titkos szavazással, ahol legalább hét szavazatnak egyeznie kellett – azt a delegációt, ami aztán képviselte őket az Állami Tanács ülésein.

– Például Ausztráliában nyolc állam létezett, ezek mindegyike pedig nyolc városból vagy kerületből állt. Így az Állami Tanács ülésein nyolc delegátus volt jelen, ami mind egy-egy várost vagy kerületet képviselt.

– Az Állami Tanácsüléseken, amit egy nagy bölcs vezetett, megvitatták azokat a mindennapos problémákat, amikkel minden vezetőség szembesül: vízellátás, kórházak, utak stb. Ami az utakat illeti, mind a fekete, mind a sárga faj igen könnyű közlekedési eszközöket használt, amelyek hidrogénhajtású motorral működtek, és antimagnetikus-anti-gravitációs rendszereiknek köszönhetően a talaj felett lebegve közlekedtek.

– Ám visszatérve a politikai rendszerükhöz, nem létezett náluk olyasmi, hogy „párt”, mivel minden a tisztesség és bölcsesség megbecsülésén alapult. Kemény leckék során tanulták meg, hogy a tartós béke és rend két alapfeltétele: a becsületesség és a fegyelem.

– Egy másik alkalommal beszélek majd a gazdasági és szociális szervezettségükről is, most pedig némi képet nyúj-

tok az igazságszolgáltatásukról. Például egy tolvajt magától értetődően bűnösnek nyilvánítottak, és a gyakrabban használt kézfejét izzó vassal bélyegezték meg. Tehát egy jobbkezes tolvajt a jobb kézfejen; ha pedig visszaeső volt, levágták a bal kezét. Ezt a módszert egészen az utóbbi időkig alkalmazták az arabok is – olyan gyakorlat ez, ami a régmúltból maradt fenn. Ha az illető újra lopásra vetemedett, a jobb kezét is levágták, a homlokára pedig letörölhetetlen bélyeg került. Kéz nélkül a tolvaj teljesen ki volt szolgáltatva a családjá és a mellette elhaladók jóindulatának, élelmet, de minden mást is csak tőlük kaphatott... Mivel az emberek felismerték rajta a lopás bélyegét, az élete olyannyira megnehezült, aminél sokszor még a halál is kívánatosabb volt.

– Ily módon a tolvaj élő példájává lett annak, hogy milyen sors vár a visszaeső bűnösökre. Felesleges mondanom, hogy igen ritkán fordult elő lopás.

– Ami a gyilkosságot illeti, amint látni fogod, ez szintén alig volt jellemző. Akit ilyesmivel vádoltak, egy speciális szobába került, ahol magára hagyták; mellette egy elfüggönyözött helyiségben egy „gondolatolvasó” foglalt helyet. Ez az ember nem csupán rendelkezett a telepátia speciális adományával, de folyamatosan törekedett is ezen képességének tudatos fejlesztésére valamelyik erre szakosodott egyetemen, így aztán képes volt érzékelni a gyilkossággal gyanúsított személy gondolatait.

– Persze, azzal érvelhetnél: kellő gyakorlással lehetséges, hogy valaki kiüresítse az elméjét – ám nem hat órán át egyhuzamban! Továbbá, több alkalommal is, a legváratlanabb időpontokban, bizonyos előre meghatározott hangok harsantak fel, megtörve ezzel az illető koncentrációját.

– Elővigyázatosságból hat különböző gondolatolvasót alkalmaztak. Ugyanez a procedúra megismétlődött a vádlókkal és a szemtanúkkal is egy távolabbi épületben, akik egy szót sem válthattak egymással. A következő két napon az egész vizsgálat megismétlődött, ám ezúttal 8–8 órán keresztül.

– A negyedik napon az összes gondolatolvasó átadta a jegyzeteit egy háromtagú bíróságnak, akik kihallgatták a vádlottat és a szemtanúkat, és keresztkérdéseket tettek fel nekik. Nem voltak hatásvadász ügyvédek, sem esküdtszék. Az ügy minden apró részlete ott hevert a bírák szeme előtt; *teljesen* biztosak akartak lenni abban, hogy a vádlott valóban bűnös-e.

– Miért?

– Mert a büntetés halál volt, Michel – még hozzá iszonyatos: a gyilkost elevenen a krokodilok közé vetették. A nemi erőszakot pedig, amit a gyilkosságnál is súlyosabb véteknek tartottak, még ennél is jóval kegyetlenebbül büntették. A tettetést mézzel bekenve vállig eltemették egy hangyaboly közvetlen közelében. A haláltusa olykor 10–12 óráig is eltartott...

– Mindebből gondolom a számodra is érthető, hogy a bűncselekmények száma elenyésző volt mindkét faj esetében, és emiatt börtönökre sem volt szükség.

– Nem gondolod, hogy túl kegyetlenek voltak ezek a büntetések?

– Csak képzelj magad egy anya helyébe, akinek mondjuk megerőszakolták, majd megölték a 16 éves leányát. Ő vajon nem a kínok kínját állta ki gyermeke elvesztése miatt? Nem ő kereste vagy provokálta ki ezt a szörnyű tragédiát, mégis

szenvednie kell miatta. Másrészt, a tettes pontosan tisztában volt cselekedete következményével; ezért hát jogos volt a kegyetlen büntetés. Ám, ahogy már mondtam, a bűnözés valóban ritkaságszámba ment.

– Visszatérve a vallásukra: már esett szó arról, hogy mindkét faj hitt a reinkarnációban, ám voltak bizonyos különbségek a különféle hitrendszereik között, ami néha megosztotta őket. Egyes papok eltérítették a tömegeket, hogy a vezetésük alatt csoportosuljanak ezekben a különböző vallási irányzatokban. A fekete faj megoszlása aztán katasztrofális következményekhez vezetett.

– Jó félmillióan közülük kivándoroltak papjaik vezetésével Afrikába, a mai Vörös-tenger területére. Akkoriban ez a tenger még nem létezett, csak a szárazföld. Elkezdtek falvakat és városokat építeni, ám a politikai rendszerük, amit leírtam neked, és ami minden szempontból korrekt és hatékony volt, eltorzult. Maguk a papok kezdték megválasztani a kormány vezetőit, akik így többé-kevésbé általuk manipulált bábokká váltak. Attól kezdve az embereknek egyre több olyan problémával kellett szembenézniük, amik ma olyan jól ismertek a Földön: felütötte fejét a korrupció, prostitúció, drogfogyasztás és mindenféle igazságtalanság.

– Ami a sárgákat illeti, ők továbbra is jól szervezettek maradtak, és néhány kisebb vallási torzulás ellenére papjaiknak nem sok beleszólásuk volt az államügyekbe. Békében és bőségben éltek – nem úgy, mint a szeparatista afrikai feketék.

– Milyen fegyvereik voltak?

– Ezt a problémát igen egyszerűen oldották meg, és mivel az egyszerű gyakran felsőbbrendű az összetettnél, nagy-

szerűen működött. Mindkét faj magával hozta fegyvereit, amiket egyfajta „lézer-fegyverek”-nek hívhatunk. Ezek egy speciális csoport felügyelete alatt álltak, akiket viszont az egyes államok vezetői irányítottak. Közös megegyezéssel mindkét faj 100 „megfigyelőt” küldött a másik területére, akik folyamatosan jelen voltak az idegen országokban, saját államaik diplomataiként és nagyköveteiként; egyúttal biztósították, hogy nem fordul elő fegyveres túlkapás vagy visszaélés. Ez a rendszer remekül működött, és a béke 3550 évig fennállt.

– Ám az Afrikába emigráló szakadár feketéknek nem volt szabad magukkal vinniük ezeket a fegyvereket. Apránként egyre tovább terjeszkedtek, míg elérték a mai Szahara területét, ami akkoriban termékeny, mérsékelt éghajlatú vidék volt. Gazdag növényzetével rengeteg állat számára szolgált élőhelyül.

– A papok templomokat építettek, és hogy kielégítsék hatalmi törekvéseiket és mohóságukat, kemény adókat vetettek kik a népükre.

– Az emberek, akik azelőtt nem ismerték a nincstelenséget, ekkor már két élesen elkülönülő csoportra oszlottak: a nagyon szegényekre és a nagyon gazdagokra. A papok természetesen ez utóbbiak közé tartoztak, azokkal együtt, akik segítettek kizsákmányolni a szegényeket.

– A vallásuk bálványimádássá korcsosult; az emberek kő- és faisteneknek hódoltak, és áldozatokat mutattak be nekik. A papok pedig hamarosan bevezették az emberáldozatot is...

– A papok az elszakadás kezdetétől annak a biztosításán fáradoztak, hogy híveiket a lehető legnagyobb tudatlanság-

ban tartásuk. Az évek során az emberek fizikai és szellemi fejlődésének csökkentésével a papok egyre könnyebben tudták fenntartani hatalmukat. A kialakult új vallás már távolról sem emlékeztetett az ősi „kultuszra”, ami eredetileg inspirálta az elszakadást; ezért a tömegek feletti uralom elengedhetetlenné vált.

– Az Univerzális Törvény elrendeli, hogy az ember elsődleges kötelessége – függetlenül attól, milyen bolygón él – a spiritualitásának fejlesztése. Ezek a papok, mivel egy egész „nemzetet” alacsonyítottak le azzal, hogy tudatlanságban tartották és hazugságokkal vezették félre őket, megsértették ezt az alapvető Törvényt.

– Ekkor elhatároztuk, hogy közbeavatkozunk; ám előtte egy utolsó esélyt ajánlottunk a papoknak. Telepátia útján, álmában kapcsolatba léptünk a Főpappal: „Véget kell vetnetek az emberáldozatoknak, és a híveiteket vissza kell vezetnetek a helyes útra! Az ember fizikai létének egyedüli célja a spirituális fejlődése. Amit ti műveltek, ellenkezik az Egyetemes Törvénnyel.”

– A főpap reszketett félelmében, és másnap tanácskozásra hívta össze társait, ahol elmesélte nekik az álmát. Erre néhányan közülük áruházzal vádolták; egyesek szenilitásra szavaztak, mások pedig hallucinációnak hitték az egészet. Végezetül, több órás tanácskozás után, a Tanács tizenöt papjából tizenketten továbbra is arra szavaztak, hogy a vallásukon nem kell változtatni; azt hangoztatták, hogy a cél továbbra is a hatalom fenntartása és az általuk képviselt „boszszúálló istenek”-be vetett hit és a tőlük való félelem terjesztése az emberek között. Egy szót sem hittek el a főpap álmából.

– Néha igen kényes helyzetbe kerülünk, Michel. Megjelenhettünk volna a papok előtt az úrhajóinkkal, hogy nyíltan figyelmeztessük őket, ám azok – mivel az elszakadás előtt ők is rendelkeztek effélékkel – felismerték volna járműveinket.

– Valószínűleg se szó se beszéd, azonnal ránk támadtak volna, mivel igen gyanakvóak voltak és tartottak attól, hogy elveszítik a népük előtti kiváltságos helyzetüket. Saját hadsereggel, és elég hatékony fegyverekkel rendelkeztek, hogy letörjék az esetleges lázongásokat vagy felkeléseket. Persze akár el is pusztíthattuk volna a papokat, hogy egyenesen a néphez szóljunk, és visszavezessük őket a Helyes Útra – ám pszichológiailag ez igen nagy hiba lett volna. Ezek az emberek hozzászórtak, hogy engedelmessé válnak a papjaiknak, és nemigen értették volna, miért avatkoztunk az országuk ügyeibe – ez pedig mindent elrontott volna.

– Így aztán egy éjjel meglátogatta őket az egyik, jó 10 km-es magasságban repülő gömbszondánk. A templom és a Szent Város körülbelül egy kilométerre helyezkedett el a lakóhelyüktől. Telepatikusan felébresztettük a főpapot és két ministránsát, akik követték utasítását, és gyalog távoztak egy, a Szent Várostól másfél kilométernyire eső, gyönyörű parkba. Majd hallucináció segítségével kinyitattuk az örökkel a tömlöcöket, így kiszabadultak a foglyaik. A szolgákat, a katonákat – gyakorlatilag a 12 gonosz pap kivételével a város teljes lakosságát – kimenekítettük. Az égen feltűnő különös „vízióktól” hajtva mindenki a város másik vége felé menekült.

– A sötét égen egy hatalmas, fehérén izzó felhő ragyogott, körülötte pedig szárnyas alakok lebegtek...

– Hogy csináltak ilyet?

– Tömeghallucináció segítségével, Michel. Ily módon igen rövid idő alatt sikerült elérnünk, hogy csak a 12 gonosz pap maradt a Szent Városban. Mikor minden készen állt, a szonda az egészet lerombolta – beleértve a templomot is –, ugyanazzal a lézerfegyverrel, amit már magad is láthattál működés közben. A sziklák szétmorzsolódtak és a falak leomlottak – csak méteres csonkokat hagytunk belőlük, hogy romjaik az elkövetett „bűneik” következményeiről tanúskodjanak.

– Valójában, ha teljesen leromboltuk volna őket, az egészre hamarosan a feledés fátyla borul, mert az ember könnyen felejt...

– Ezután, az emberek okulására egy hang zendült fel a sugárzó felhőből, figyelmeztetve őket, hogy az istenek haragja szörnyűséges – sokkal rosszabb lehet, mint amit láttak –, és hogy engedelmesen követniük kell a Főpapot az új úton, amit mutat nekik.

– Mikor mindez befejeződött, a Főpap az emberek elé állt és beszédet intézett hozzájuk. Elmondta a szegény ördögöknek, hogy mekkorát tévedett, és hogy most nagyon fontos, hogy mindenki iparkodjon, és együtt kövessék az új utat.

– A Főpap munkáját két megmaradt társa segítette. Természetesen, nehéz idők jártak rájuk, ám annak a félelmetes emléke, hogyan pusztult el pillanatok alatt a Szent Város és gonosz papjai, erőt adott nekik. Felesleges mondani, az eseményt mindenki az istenek csodatételének tartotta, hiszen ezáltal több, mint 200 rabszolga is megszabadult a rájuk váró végeztől, a másnap esedékes emberáldozattól.

– Az esemény részleteit megörökítették feljegyzéseikben,

ám azok az elkövetkező századok során eltorzultak, legendákká és történetekké váltak. Azonban az esemény azonnali következményeként minden gyökeresen megváltozott. A gazdagok, akik azelőtt részt vettek a többiek kizsákmányolásában, most – látván, mi történt a papokkal – rettegetek attól, hogy hasonló sorsra jutnak. Sokkal alázatosabbak lettek, és jelentős mértékben segítették az új vezetőséget a kívánt változtatások elérésében.

– Az emberek fokozatosan visszanyerték elégedettségüket, ami az elszakadásuk előtt jellemezte őket.

– Mivel inkább a nomád állattenyésztés vonzotta őket, mint az ipari vagy városi tevékenységek, a következő évszázadok során lassan egész Afrikában elterjedtek; számuk végül több millióra gyarapodott. Azonban városokat csak a mai Vörös-tenger területén, és a kontinens közepét átszelő nagy folyók partjai mentén alapítottak.

– Ezek az emberek nagy erőfeszítéseket tettek, hogy kifejlesztették pszichikai képességeiket. Sokan képesek voltak rövid távon levitálni, és a telepátia – visszanyerve jelentőségét életükben – újra mindennapossá vált. A fizikai betegségek kézzel való gyógyításának is számos példája akadt.

– A baráti kapcsolatuk ismét helyreállt az Ausztráliában és Új-Guineán élő fekete testvéreikkel, akik rendszeresen látogatták őket „tűzsekereiken” – ahogy az ausztrál kontinensen továbbra is használatban lévő űrhajókat olykor nevezték.

– A közelebbi szomszédságban lévő sárga faj tagjai kis csoportokban ugyan, de szintén megkezdték a bevándorlást Észak-Afrikába, és teljesen lenyűgözték őket „a tűzsekereken érkező istenekről” szóló történetek. Későbbi legendáik ugyanis így hivatkoztak közbeavatkozásunkra.

– A sárgák voltak az elsők, akik ténylegesen – vér szerint is – elkeveredtek a fekete fajjal. Talán meglepő, de a Bakaratinin soha nem elegyedtek olyan mértékben egymással, mint itt, a Földön. Az etnológusaikat nagy izgalomban tartotta ez az egyesülés a két faj közt, ami által szó szerint egy új, hatalmas népcsoport jött létre a Földön. Valójában, a kialakult új „félvér fajnak” több sárga, mint fekete vér folyt az ereiben, és végül egyre inkább elkülönült a többiektől, mivel kezdte magát sokkal jobban érezni a saját fajtársai között, mint akár a feketék, akár a sárgák közt. Egy idő múlva összegyűltek, és egy új területen telepedtek le Észak-Afrikában – a mai Algéria-Tunézia területén. Új faj született hát: az általatok is jól ismert *arabok*. Ám ne gondold, hogy azonnal hasonlítottak a mai arabokra! A klíma és az évszázadok sora megtették a magukét. A történetem csupán képet kíván nyújtani arról, hogyan jött létre kereszteződés útján ez az új emberfaj.

– Így aztán hosszú ideig minden rendben is ment a Föld lakosaival, egyetlen dolgot kivéve... a csillagászaik és kutatóik egyre jobban aggódtak, mivel – alig észrevehetően, mégis kétségtelenül – egy hatalmas aszteroida közelített a bolygó felé.

– Először az Ikirito nevű, Ausztrália központi részén elhelyezkedő megfigyelőállomás észlelte. Hónapokkal később már szabad szemmel is láthatóvá vált, feltéve, hogy tudta az ember, hol keresse az égen... Az elkövetkező hetekben pedig egyre könnyebben észre lehetett venni a baljós, élénk-vörös színben ragyogó égitestet.

– Ekkor Ausztrália, Új-Guinea és Antarktisz vezetősége egy igen fontos döntést hozott, amihez hamarosan a sárgák veze-

tői is csatlakoztak. Megegyeztek, hogy az elkerülhetetlenek látszó ütközés előtt az összes repülni képes űrhajójuk elhagyja a Földet, a fedélzetükön annyi tudóssal és szakemberrel, amennyi csak lehetséges – doktorokkal, mérnökökkel stb. –, akik a legnagyobb valószínűséggel válhatnak a közösség szolgálatára a katasztrófa után.

– Hova mentek? A Holdra?

– Nem Michel, abban az időben a Földnek még nem volt Holdja. Az akkori űrhajóik 12 heti önálló repülésre voltak képesek, a hosszú mélyűri utazások technikai feltételei azonban már jó ideje elvesztek. A vezetők azt tervezték, hogy Föld körüli pályán keringenek, készen arra, hogy milyen gyorsan csak lehetséges, újra landoljanak, és segítsenek a leginkább rászorulókon.

– A feketék 80 ausztrál űrhajót töltöttek meg és szereltek fel, készen arra, hogy az éjjel-nappal folyó tanácskozások eredményeként kiválasztott elit csapatokat szállítsák. A sárga faj 98 űrhajót készített elő ugyanígy. Az afrikaiaknak természetesen soha nem is volt űrhajójuk.

– Közbevetve szeretném felhívni rá a figyelmed, hogy az egyes államok legfőbb vezetőit leszámítva egyetlen „miniszter” vagy politikus sem kapott helyet a hajókon! Ez valószínűleg kissé furcsának tűnik a számodra, hiszen ha ma ilyen helyzetbe kerülnétek, rengeteg politikus használná ki az összeköttetéseit, hogy mentse az irháját.

– Minden készen állt. Ekkor az embereket is értesítették a küszöbön álló katasztrófáról. Ám az űrhajók szerepét eltitkolták, attól tartván, hogy az emberek azt hinnék: vezetőik becsapták őket, és pánik törne ki, ami akár még a repterek megtámadásához is vezethetne. Hasonló okokból, a ve-

zetők a helyzet komolyságát is eltitkolták, és a vártnál sokkal kisebb megrázkódtatást jósoltak az ütközés során, hogy elkerüljék a tömeghisztériát.

– A becsapódás immár olyan fenyegető volt, amilyen elkerülhetetlen. Az aszteroida, figyelembe véve becsült sebességét., csupán 48 órányira volt a Földtől. A szakértők mind egyetértettek ezzel a számítással – illetve csak majdnem.

– Az űrhajók a terv szerint együtt szálltak volna fel, két órával a feltételezett becsapódási idő előtt; ezzel a késői indulással azt kívánták elérni, hogy a katasztrófa után minél tovább – szükség esetén teljes 12 hétig – az űrben maradhassanak. A számítások szerint az aszteroidának ott kellett volna becsapódnia, ahol ma Dél-Amerika fekszik.

– Minden készen állt hát, és csak az indítójelre vártak, ami az ütközés napján, közép-ausztrál idő szerinti déli 12 órakor volt esedékes. Talán hiba csúszott a számításaikba – bár ez igen valószínűtlen –, talán a sebessége változott meg váratlanul, tény, hogy narancsszínben ragyogó napként az aszteroida már délelőtt 11 órakor megjelent az égen. Azonnal kiadták a felszállási parancsot, és minden űrhajó az égbe emelkedett.

– Hogy gyorsan maguk mögött hagyhassák a Föld atmoszféráját és gravitációs terét, egy úgynevezett „gravitációs görbület”² kellett kihasználniuk, ami akkoriban a mai Európa felett helyezkedett el. Annak ellenére, hogy mekko-

2 Ez a „görbület” gravitációs lyukat jelent, azaz olyan területet, ahol a gravitáció meggyengült (a Szerk. megjegyzése a Szerző magyarázata alapján)

ra sebességre voltak képesek ezek az űrhajók, nem sikerült mindnek eljutni ehhez a görbülethez az aszteroida becsapódása előtt, amely – mikor belépett az atmoszférába – három darabra szakadt.

– A legkisebb, néhány kilométer átmérőjű része a mai Vörös-tenger területére zuhant. Egy másik, sokkal nagyobb darab a mai Timor-tenger helyén, a harmadik pedig a Galápagos-szigetekenél csapódott be.

– Az egyidejű becsapódások ereje rettenetes volt. A nap tompán vöröslett, és aláhulló léggömbként süllyedt a horizont felé, majd hamarosan megállt, és lassan emelkedni kezdett... Ám még felét sem érte el iménti magasságának, mikor szó szerint „lezuhant” az égről – hirtelen megváltozott ugyanis a Föld tengelyének dőlésszöge. Hihetetlen erejű robbanások keletkeztek, mivel a két nagyobb aszteroidadarab felhasította a Föld burkát. Vulkanok törtek ki Ausztrália, Új-Guinea, Japán, Dél-Amerika – gyakorlatilag csaknem az egész Föld területén. Hegységek keletkeztek pillanatok alatt, és óriási, 300 méteres szökőár söpört végig Ausztrália négyötödén. Tasmania leszakadt a kontinensről, Antarktisz jó része pedig víz alá került, két hatalmas mélytengeri árkot hozva létre ezzel önmaga és Ausztrália közt. A Csendes-óceán déli részén egy új, óriási kontinens emelkedett ki a habokból. Burma nagy része is elsüllyedt; ma a Bengál-öböl található a helyén. Egy másik medence víz alá kerülésével pedig létrejött a Vörös-tenger.

– Maradt elég idejük az űrhajóknak, hogy elmeneküljenek?

– Nem egészen, Michel... A szakértőik ugyanis elkövettek egy hibát – bár mentségükre szolgáljon, hogy nem láthatták

előre az eseményeket. Azt megjósolták ugyan, hogy a Föld tengelye megbillen az ütközéskor, ám azt nem tudták, hogy elkezd majd himbálózni. Az űrhajókat elkapta és magával sodorta az aszteroida légkörbe hatolásakor keletkezett utóhullám. Ezen kívül milliónyi apró, az óriási meteor nyomában érkező törmelék is bombázta őket.

– Csupán hét hajó – 3 feketékkel és 4 sárgákkal a fedélzeten – tudott minden erejét latba vetve kimenekülni a Földön tomboló borzalomból.

– Bizonyára rémisztő volt látniuk, ahogy a Föld a szemük előtt változik meg!

– Mennyi időbe telt, míg a kontinens, amit említettél, kiemelkedett az óceánból?

– Csupán órák kérdése volt. Ezt a kontinenst a Föld központjából induló rengések keltette gáz-övezetek emelték a felszínre.

– A földrengések még hónapokig folytatódtak. A három becsapódási helyen vulkánok ezrei keletkeztek. Mérgező gázok söpörtek végig egész Ausztrálián, fájdalommentesen, pillanatok alatt elpusztítva sokmillió feketét. Feljegyzéseink szerint csaknem a teljes népesség és állatvilág kipusztult az ausztrál kontinensen. Miután a nyugalom úgy-ahogy helyreállt, egy felmérésünk mindössze 180 túlélő embert jelzett.

– A mérges gázok voltak az okai ennek az iszonyú pusztulásnak. Új-Guineában, ahol kevesebb gáz sodródott a légterben, az áldozatok száma is kisebb volt.

– Thaó, szeretnék kérdezni valamit!

– Parancsolj. Hallgatlak.

– Azt mondtad, az ausztrál feketék voltak azok, akik később benépesítették Új-Guineát és Afrikát. Akkor mondd,

hogy lehet az, hogy az ausztrál őslakosok most mégis annyira különböznek a világon élő többi feketétől?

– Kiváló kérdés, Michel! Már látom, hogy nagyobb részletességgel kellett volna elmondanom bizonyos dolgokat a beszámolóim során. Tudod, a katasztrófa eredményeként olyan nagymérvű rengések történtek, hogy egyes uránium-rétegek a felszínre kerültek és szétszóródtak, erős radioaktív sugárzást bocsátva ki magukból. Ez csak Ausztráliában történt így, és azokat, akik túléltek a becsapódást, mindez súlyosan befolyásolta; mintha csak egy atombomba robbant volna fel a közelben.

– A túlélők genetikailag károsodtak, ezért ma az afrikaiak génállománya erősen különbözik az ausztrál őslakókéétól. Továbbá, a környezetük és az étrendjük is gyökeresen megváltozott. Ahogy telt-múlt az idő, a bakaratinok ezen leszármazottjai lassan „átalakultak” a mai ausztrál őslakosokká.

– Visszatérve a katasztrófához... Ahogy a rengések folytatódtak, új hegységek keletkeztek; egyesek hirtelen, mások napok alatt. Hasadékok nyíltak, melyek egész városokat nyeltek el, majd összezárulva a civilizáció minden nyomát eltüntették.

– Mindeme borzalmak tetejében, olyan özönvíz támadt, ami korszakok óta nem fordult elő a bolygón. Valójában a vulkánok olyan sok hamut bocsátottak egyszerre a légtérbe, és olyan hihetetlen magasságokba, hogy az ég teljesen elsötétült. Az óceánok helyenként több ezer km²-es területen szó szerint felforrtak, és gőzeik összekeveredtek a vulkáni hamuval. Így sűrű, vastag felhők keletkeztek, és olyan retentő égszakadás tört ki, amit elképzelni is nehéz...

– És a bolygó körül keringő űrhajók?

– 12 hét elteltével vissza kellett térniük a Földre. Úgy döntöttek, azon a területen szállnak le, amit ma Európaként ismerünk; a bolygó többi részéből az égvilágon semmi nem látszott. A hét űrhajóból mindössze *egynek* sikerült ép-ségben földet érnie. A többit az egész bolygón mindenféle dúló, heves szélviharok – ciklonszerű, 3–400 km/órás sebességgel tomboló forgószelek – rántották magukkal, és vágták a földhöz. Ezeknek a viharoknak a fő keletkezési okai a nagy hőmérsékleti különbségek voltak, amiket viszont a vulkánkitörések okoztak.

– Tehát, az egyetlen megmaradt űrhajó – a fedélzetén 95 főnyi sárga utassal: doktorokkal és különféle szakértőkkel – leszállt a mai Grönland területén. Mivel rendkívül kedvezőtlen viszonyok között landoltak, a hajójuk annyira megsérült, hogy nem tudtak újra felszállni vele – azonban menedékhelyként továbbra is kiválóan megfelelt. Elegendő tartalékkal rendelkeztek, hogy akár hosszú ideig is meghúzódhassanak ott – így hát amennyire csak tudtak, berendezkedtek.

– Egy jó hónap múlva azonban mindnyájukat elnyelte egy földrengés – űrhajóstul, mindenestül. Ez a katasztrófa civilizációjuk utolsó nyomait is eltörölte a Föld felszínéről. Az ütközést követő katasztrófa-sorozat egész populációkat tüntetett el Új-Guineában, Burmában, Kínában és Afrikában is; bár a Szahara területe kisebb kárt szenvedett a többinél. Ettől függetlenül a Vörös-tenger helyén alapított városok mind egy szálig eltűntek az újonnan született tenger habjai közt. Röviden tehát, egyetlen ép város sem maradt a Földön, és sokmillió ember és állat pusztult el. Ennek következtében pedig rövidesen hatalmas, általános éhínség ütötte fel a fejét.

– Mondanom sem kell, Ausztrália és Kína csodálatos kultúráiból csak legendákra elegendő emlékek maradtak. Az emberek pedig – egyszeriben elszigetelődve egymástól, az újonnan született tengerek és tátongó szakadékok által elválasztva – először a Földön, megismerték a *kannibalizmust*.

AZ ARANYLÓ BOLYGÓ

Mikor Thaó befejezte elbeszélését, figyelmemet a széke mellett felgyulladó változatos fények vonták magukra. Elhallgatott, és intett a kezével. Erre a szoba egyik falán különböző betűk és számok jelentek meg, amiket nagyon figyelmesen tanulmányozott. Aztán a fények kialudtak, és az írásjelek is eltűntek.

– Thaó – kezdtem –, épp az imént beszéltél nekem a hallucinációról és a tömeghipnózisról. Nem igazán értem, hogyan tudtatok több ezer embert megtéveszteni... Ez nem csak amolyan szélhámosság, mint az illuzionistáé, aki a színpadon néhány „kiválasztott” résztvevővel csapja be a közönséget...?

Thaó újra elmosolyodott. – Bizonyos szempontból teljesen jogos a kérdésed, mivel manapság meglehetősen ritka a bolygóton – főleg a színpadon – a valódi illuzionista. Azonban szeretnék emlékeztetni, kedves Michel, hogy mi a pszichikai jelenségek szakértői vagyunk, ezért számunkra mindez gyerekjáték volt, hiszen...

Ebben a pillanatban egy hirtelen, erőteljes lökés rázta meg a hajót. Thaó rémült tekintettel pillantott rám – az arca teljesen eltorzult, és merő iszonyatot tükrözött. A hajó egy ijesztő reccsenéssel darabokra szakadt, és hallottam a legénység sikolyait, ahogy irányt veszve hánykolódtunk az

úrben. Thaó megragadta a karomat; szédítő gyorsasággal pörögtünk a csillagfényes semmiben. Ráébredtem, hogy a hajóroncs sebessége miatt hamarosan keresztezzük egy üstökös pályáját – egy pontosan ugyanolyanét, amelyet pár órával ezelőtt hagytunk magunk mögött.

Éreztem Thaó kezének érintését a karomon, de eszembe sem jutott, hogy felé forduljak, mivel az üstökös látványa a szó szoros értelmében megbénított. Bizonyos voltam benne, hogy mindjárt beleütközünk a csóvájába, és már szinte éreztem is a rettenetes hőjét... Az arcbőröm olvadozni kezdett... Eljött a vég...

– Jól vagy, Michel? – kérdezte Thaó gyengéden, a székében ülve. Úgy éreztem, menten megbolondulok! Ott ültem, vele szemben, ugyanabban a székben, amiben az első földi emberekről szóló történetét hallgattam.

– Megőrültem, vagy talán meghaltunk? – kérdeztem.

– Egyik sem, Michel. Egy földi mondás szerint egy képez ezer szóval felér. Azt kérdezted tőlem, hogy voltunk képesek annyi embert megtéveszteni. Azonnal válaszoltam is rá, egy *rögtönzött illúzióval* tőlem neked. Nos, beismerem, választhattam volna kevésbé ijesztő eseményt is, de aktuális témánk igen nagy jelentőségű.

– Ez fantasztikus! Soha nem hittem volna, hogy ilyesmi megtörténhet – méghozzá ilyen hirtelen! Az egész annyira *valóságos* volt! Nem is tudom, mit mondjak... Csak arra szeretnék megkérni, hogy többet ne ijessz így rám! Akár bele is halhattam volna a rémületbe...

– Szó sincs róla! A fizikai testünk a székben maradt. Egyszerűen csak elválasztottuk tőle – és a többi testünktől – az (az egyszerűség kedvéért) „asztropszichikus” testeinket...

– Miféle többi testünktől?

– Az összes többitől: a fiziológiai, a pszichotipikus, az asztrális testünktől, és így tovább. Az asztropszichikus testedet egy, az én elmémből eredő telepatikus rendszer választotta el a többitől. Ez a rendszer ilyen esetekben egyfajta jeladóként működik, és közvetlen kapcsolatot létesít az én asztropszichikus testem és a tiéd között. Így aztán mindazt, amit elképzeltem, belevetítettem a te asztropszichikus testedbe, ami az egészet valóságként élte meg. Az egyetlen bökkenő az volt, hogy – mivel nem készülhettél fel előre az eseményre – nagyon óvatosnak kellett lennem.

– Mire célozol ezzel?

– Nos, mikor létrehozol egy illúziót, a célszemélynek (vagy személyeknek) készen kell állniuk arra a látványra, amit láttatni akarsz velük. Például ha azt szeretnéd, hogy egy űrhajó tűnjön fel előttük az égen, fontos, hogy számítsanak a megjelenésére. Ha azt várják, hogy mondjuk egy elefánt jelenik meg, akkor sosem fognak űrhajót látni. Így, helyesen megválogatott szavakkal és ügyesen irányított sugallatokkal elérheted, hogy a tömeg összegyűljön, és egy űrhajó, a Nagy Fehér Elefánt, vagy akár a Fatimai Szent Szűz megjelenésére várjon – ez utóbbi például elég jellemző tünet a Földön.

– Gondolom, sokkal könnyebb ezt egy emberrel elérni, mint tízezerrel.

– Egyáltalán nem, sőt éppen ellenkezőleg! Több ember esetében egyfajta „láncreakció” történik. Mikor közvetlenül az asztropszichikus testeikre hatva „elkezdted a vetítést”, azok telepatikus kapcsolatba kerülnek egymással. Olyan ez, mint a dominó-elv: ha az elsőt megdöntöd, az összes többi is elborul, mind egy szálig.

– Azonban veled sem volt túl nehéz a dolgom. Mióta elhagytuk a Földet, többé-kevésbé azóta is feszült maradtál, hiszen nem tudod *kikövetkeztetni*, mi fog történni legközelebb.

– Ebben az esetben kihasználtam azt a tudatos, vagy tudatalatti félelmedet is, ami törvényszerűen megjelenik, valahányszor repülő járművön utazol: a lezuhanástól, a légikatasztrófától való félelmet. Azután pedig, hogy milyen alaposan megfigyelted az üstököst a képernyőn – nos, miért is ne használtam volna ki a helyzetet? Ahelyett, hogy megégesse az arcod, ahogy felénk közelít, azt is elhitethetem volna veled, hogy fagyott a csóvája, és gond nélkül áthaladhatunk rajta...

– Mindent egybevetve, akár meg is őrzíthetted volna!

– Ilyen rövid idő alatt semmiképp...

– De hisz ez legalább öt percre kellett, hogy tartson!

– Ami azt illeti, az egész nem volt több tíz másodperc-nél... Mint az álmok esetében – vagy mondjak inkább rém-álmot? –, ahol egyébként szinte pontosan ugyanígy történik minden. Például, mondjuk, épp alszol és álmodni kezdesz... Egy mező közepén vagy egy csodás fehér lóval. Megpróbálsz a közelébe lopózni, hogy elkaphasd és a hátára ülj, de minden alkalommal odébb fut. Öt-hat próbálkozás után végül sikerül a hátára szökkened, és vágatni kezdtek. Egyre gyorsabban és gyorsabban... Megmámorosodsz a sebességtől... Olyan gyorsan vágattok, hogy a ló patái már nem is érintik a földet... A levegőbe emelkedtek, és látod, ahogy a táj – folyók, mezők, erdők – elvonul alatta-tok. Lenyűgöző látvány... Kisvártatva egy nagy hegy tűnik fel a horizonton, és egyre magasabbra tornyosul, ahogy kö-

zeledtek hozzá. Emelkednetek kell; a ló erőlködve szárnyal egyre feljebb. Már majdnem átjutottatok a legmagasabb csúcson, mikor a patája egy sziklába ütközik. Megbillentek, és zuhanni kezdesz – egyre gyorsabban, bele egy feneketlennek tűnő szakadékba... aztán hirtelen arra ébredsz, hogy kiestél az ágyadból, és a földön heversz.

– Most bizonyára azt fogod mondani, hogy az egész álom csak pár percig tartott.

– Mindössze négy másodpercig! Az álom úgy indult, mint ha visszatekertél volna egy adott ponttól egy videofilmet, hogy innen kezd nézni. Tudom, nem könnyű megérteni, de ebben az esetben az egész álom abban a pillanatban kezdődött, mikor elvesztetted az egyensúlyodat az ágyban.

– Bevallom, nem igazán értem.

– Ez egyáltalán nem lep meg, Michel. A teljes megértéshez alapos tanulmányokat kellene folytatni, és a Földön jelenleg nem találsz senkit, aki a kellő információkkal láthatna el ezzel kapcsolatban. Ám pillanatnyilag nem fontosak az álmok, Michel. Az viszont annál inkább, hogy a velünk eltöltött néhány óra alatt – ha számodra talán észrevétlenül is – bizonyos területeken máris sokat fejlődöttél! Nos, azt hiszem, itt az ideje, hogy eláruljam, miért is jössz most velünk Thiaooubára.

– Michel, megbízunk téged egy küldetéssel: azzal, hogy jegyezd meg mindazt, amit a velünk töltött idő alatt láatsz, hallasz és tapasztalsz, és számolj be róluk egy (vagy akár több) könyvben, mikor visszatérsz a Földre! Ahogy már magad is tudod, sok-sok évezrede figyeljük a bolygótokon az emberek viselkedését és fejlődését.

– *A földlakók egy része most kritikus ponthoz érkezett a*

történelemben, és úgy érezzük: itt az idő, hogy segítsünk neked. Ha figyelnek az üzenetünkre, garantálhatjuk, hogy a helyes utat választják. Ezért lettél kiválasztva...

– De hát én nem vagyok író! Miért nem egy jó írórt szemeltetek ki – valami közismert személyt, vagy híres tudóst??

Thaó elmosolyodott heves reakcióm hallatán.

– Az a néhány író, akik úgy végezhetnék el a feladatot, ahogyan kell – például Platón vagy Victor Hugo – már nem élnek. Ráadásul még ők is túlságosan ékesen fogalmazva írták volna le a tényeket. Nem, nekünk a lehető legpontosabb, sallangoktól mentes beszámolóra van szükségünk.

– Akkor viszont egy újságíróra vagy riporterre van szükségetek...

– Michel, te magad is jól tudod, hogy a földi újságírók olyannyira szenzációhajhászok, hogy gyakran eltorzítják az igazságot. Hányszor előfordul például, hogy ugyanaz az esemény a hírekben csatornánként és újságonként más és más formában szerepel?! Kinek hiszel, ha az egyik szerint 75 halálos áldozata volt a földrengésnek, más 62-ről, megint más pedig 95-ről tudósít? Tényleg azt képzeled, hogy megbíznánk egy újságíróban?

– Teljesen igazad van! – ismertem el.

– Alaposan megfigyeltünk téged, és mindent tudunk rólad, ahogy néhány más emberről is a Földön – és *téged választottunk ki közülük...*

– De hát miért pont én? Nem én vagyok az egyetlen a Földön, aki képes a tárgyilagosságra.

– Miért *pont te*? Idővel megtudod majd, mi volt a döntésünk fő oka...

Nem tudtam, mit is mondhatnék. Ezen kívül, az ellenvéteim elég nevetségesen hangzottak, hiszen már elindultunk, és nem volt visszaút. Végül is el kellett ismernem, hogy egyre inkább élvezem ezt a „startrekesdit”. Bizonyára rengetegen vannak, akik bármit megadnának, csak hogy a helyemben lehessenek, gondoltam.

– Nem vitatkozom tovább, Thaó. Ha már így alakult, elfogadom a döntéseket. Remélem, fel tudok majd nőni a feladathoz. De arra vajon gondoltatok, hogy az emberek legalább 99 százaléka egy szavamat sem fogja komolyan venni? Hiszen a legtöbbször számára túl hihetetlen ez az egész...

– Michel, csaknem kétezer éve talán elhitték az emberek, hogy Krisztus – ahogy állította magáról – Isten küldötte? Bizonyosan nem, különben nem feszítették volna keresztre! Most mégis sok millióan hisznek a szavaiban...

– Kicsodák? És vajon tényleg hisznek benne, Thaó? Egyáltalán, ki volt ő? És mindenekelőtt, kicsoda Isten? Létezik egyáltalán??

– Már vártam tőled ezt a kérdést, és nagyon fontos, hogy megkérdezted! Egy ősi kőtáblán (azt hiszem, a *Naacal-on*) ez áll: Kezdetben nem volt semmi – csak sötétség és némaság. A SZELLEMEK – a Legfelsőbb Intelligencia, aki a négy leg-hatalmasabb erőnek parancsolt – elhatározta, hogy megteremt a világokat...

– Nagyon nehéz ezt emberi ésszel felfogni, legyen bár mégoly fejlett is. Valójában, bizonyos szempontból lehetetlen. Másrészt viszont az *asztrális lényed* képes feldolgozni a hallottakat, mikor szabaddá válik a fizikai testedtől. De nagyon előreszaladtam – térjünk vissza az elejére!

– Kezdetben semmi nem volt, csak sötétség és egy szellem – *A Teremtő SZELLEM.*

– A SZELLEM végtelen – minden emberi képzeletet vagy fogalmat felülmúló – erővel és hatalommal rendelkezett és rendelkezik. Olyan hatalmas, hogy pusztán az akaratával képes volt egy elképzelhetetlen erejű, láncreakciószerű atomrobbanást előidézni. Valójában, a SZELLEM *elképzelte* a világokat – elképzelte, hogyan teremtse meg őket, a leghatalmasabbtól egészen a legapróbbig. Elképzelte az atomokat. És amit csak elképzelt, azt meg is teremtette képzeletben – mindazt, ami mozgott és mozogni fog: minden élőt; mindent, ami mozdulatlan, vagy annak látszik – minden egyes dolgot.

– Ám ismétlem: mindezt egyelőre csupán a képzeletében. Továbbra is csak a Sötétség létezett. Mikor aztán teljes képet alkotott mindarról, amit meg akart teremteni, képes volt – kivételes spirituális hatalmánál fogva – egyetlen pillanat alatt megalkotni az Univerzum négy erejét.

– Ezek segítségével pedig megtörtént minden idők első és leghatalmasabb atomrobbanása – amit a földi tudósaitok „Nagy Bumm”-nak („Big Bang”) hívnak. A SZELLEM volt az egész központja és előidézője. A Sötétség megszűnt, és létrejött az Univerzum, az Ő akaratának megfelelően.

– Tehát a SZELLEM volt, van és lesz mindig is az Univerzum *centrumában*, mivel Ő az Ura és Teremtője...

– Hiszen ez az a történet Istenről, amit a keresztény vallás is tanít, legalábbis majdnem – vágtam közbe. – Én meg sosem hittem a badarságaikban...

– Michel, én most semmiféle földi vallásról nem beszélek, különösen nem a kereszténységről! Kérlek, ne keverd

össze a vallásokat a Teremtéssel és annak egyszerűségével! Ne keverd össze a *valóságot* a vallások valótlan torzításai-
val! Később lesz még lehetőségünk erről beszélni, és biztos
vagyok benne, hogy vár rád egy-két meglepetés...

– Pillanatnyilag azonban a Teremtésről próbálok neked
némi magyarázattal szolgálni. Évmilliárdok alatt (a Teremtő
természetesen örökké „jelen” marad, de a mi megértésünk
számára talán megfelelőbb, ha évmilliárdokban gondolko-
dunk) lassan kialakultak a világok, a csillagok és atomok, a
napok körül keringő bolygók, néha saját holdjaikkal –
ahogy az iskoláitokban is tanítják. Néha bizonyos naprend-
szerekben egy-egy bolygó lehűl. A kőzetek kikristályosod-
nak, talaj képződik, óceánok és kontinensek jönnek létre.

– Végül aztán ezek a planéták lakhatóvá válnak bizonyos
életformák számára. Mindez kezdetben csupán a SZELLEM
képzeletében létezett. A Teremtő első erejét hívhatjuk „ato-
mi erőnek”.

– Ebben a fázisban, második ereje segítségével, megalkot-
ta az első szerves élőlényeket és sok kezdetleges növényt,
amelyekből aztán további fajok keletkeztek. Ezt a második
erőt nevezzük „ovokozmikus erő”-nek, mivel ezek a terem-
mények egyszerűen kozmikus sugárzások segítségével jöt-
tek létre, és váltak ős-csírákká és tojásokká.

– A kezdetek kezdetén a SZELLEM elképzelte, hogy az ér-
zéseket és érzelmeket egy speciális lényen – az emberen –
keresztül tapasztalja majd meg. Az *embert* harmadik ereje
segítségével képzelte el, amit „ovoasztromikus” erőnek fo-
gunk hívni. Létrejött hát az ember. Michel, belegondoltál
valaha abba, micsoda intelligenciára volt szükség egy em-
ber, vagy akár csak egy állat megteremtéséhez? Az akarattól

függetlenül több milliót verő szív és ennek köszönhetően a vérkeringés... a vért összetett rendszerrel megtisztító tüdő... az idegrendszer... az agy, ami az öt érzék segítségével irányítja a testet... a hihetetlenül érzékeny gerincvelő, aminek köszönhetően azonnal elrántod a kezed egy forró tűzhelyről, és így nem égeted meg magad... az agyadnak a másodperc tizedére volna szüksége kiadni ezt az utasítást.

– Eltűnődtél valaha azon, miért van az, hogy egy olyan bolygón, mint a tiétek is, a több milliárd lakos közül nincs két olyan, akinek egyforma lenne az ujjlenyomata; vagy hogy az, amit a vér „kristályzemcséinek” hívhatunk, szintén teljesen egyedi tulajdonság?

– A szakembereitek és tudósaitok a Földön – és más bolygókon is – újra és újra megpróbálkoznak az emberi test mesterséges létrehozásával. Vajon sikerrel jártak? Ami pedig robotjaitokat illeti, még a legfejlettebb modellek is csupán durva, közönséges gépek a kifinomult emberi testhez képest.

– Visszatérve az imént említett kristályzemcsékhez, ezek a legjobban talán úgy írhatók le, mint egyfajta rezgések, melyek minden egyes személynél különböznek. Semmi közük nincs a vércsoportokhoz. Számos földi vallási felekezet hisz a véradás megtagadásának „jogosságában”, ám ezt a vallási tanításaikkal és saját értelmezéseikkel indokolják, ahelyett hogy a valódi okot néznék – ez pedig a különböző rezgések egymásra gyakorolt hatása. Nagyobb vérátömlesztés esetén az idegen vér bizonyos mértékben és ideig (ami a transfúzió mennyiségével arányosan változik) hatást fejt ki a befogadó személyre. Ez a hatás persze általában veszélytelen. Egy idő múltán, ami sohasem haladja meg az egy hónapot,

a beteg saját vér-rezgései legyőzik a kapott vérét. Az idegen rezgéseknek nyomuk sem marad. Arról sem szabad megfelelkezni, hogy ezek a rezgések sokkal inkább a fiziológiai és fluidikus test jellemzői, mint a fizikaié.

– Ám tudom, Michel, hogy eléggé eltértem a tárgytól. Akárhogyan is, itt az idő, hogy újra csatlakozzunk a többiekhez! Hamarosan Thiaooubára érkezünk.

Ezek után nem mertem Thaót a negyedik erő természetéről kérdezni, mivel máris a kijárat felé indult. Felkeltem a fotelemből, és követtem őt, vissza a parancsnoki hídra. A nagy monitoron, teljes közelképen, éppen egy személy beszélt lassan és folyamatosan, miközben számok, különféle szimbólumok és egyéb alakzatok, valamint ragyogóan színes pontok tűntek fel a képernyőn.

Thaó leültetett abba a székbe, amiben már korábban is ültem, és megkért, hogy most ne babráljak a biztonsági erőtérrel. Majd arrébb ment, hogy Biastrával beszéljen, aki láthatólag a többieket felügyelte; mindannyian igen elfoglaltnak tűntek. Végül Thaó visszajött, és helyet foglalt mellettem.

– Mi történik? – kérdeztem.

– Fokozatosan fékezünk, mivel közeledünk a bolygónkhoz. Most 848 millió kilométerre vagyunk tőle, és nagyjából 25 perc múlva megérkezünk.

– Látható már?

– Türelem, Michel! Huszonöt perc nem a világ! – hunyorított rám pajkosan, szemlátomást jókedvűen.

Az előbbi arcot a monitoron az intergalaktikus központ már korábban is látott képe váltotta fel. Ez alkalommal mindenki feszülten koncentrált saját irányítópultjára. A legtöbb fedélzeti számítógépet sokkal inkább szavakkal, semmint

manuálisan irányították; ezek az operátorok hangjaira reagáltak. Különböző alakzatok és színesen villódzó pontok követték egymást a képernyőn gyors egymásutánban. Az űrhajón mindenki elfoglalta a helyét.

Aztán hirtelen ott volt, a monitor kellős közepén... Az intergalaktikus központ látványa helyett feltűnt... Thiaoouba!!

A sejtésem igaz *kellett*, hogy legyen – egyszerűen *éreztem*. Thaó azonnal megerősítette ezt telepatikusan, kétséget sem hagyva bennem a dolog felől.

Ahogy közeledtünk Thiaooubához, és egyre jobban láthatóvá vált, egyszerűen nem tudtam levenni a szemem a képernyőről – ugyanis, amit láttam, leírhatatlanul gyönyörű volt. Az első szó, ami az eszembe jutott róla, hogy „ragyogó”. Ezt hamarosan az „aranyló” jelző követte – ám a hatás, amit a látványa váltott ki, egész egyszerűen elmondhatatlan. Ha mégis le kellene valahogy írnom, talán a „fénylően-párálló-aranyos-csillogás” szavakkal tehetném. Valójában olyan volt az egész, mintha egy fénylő, arany zuhatagba merülnénk bele – mintha finom aranyporral volna tele az atmoszférája.

Lágyan közeledtünk a bolygó felé. A monitoron nem lástottak többé a kontúrjai, helyette egy hirtelen végződő kontinens körvonalazódott, azon túl pedig egy sokszínű szigetcsoporttal telehintett óceán vált kivehetővé.

Minél közelebb értünk, annál jobban megfigyelhettem a részleteket – a kamerák nagyító optikáját a landolás során nem használták, aminek csak később tudtam meg az okát. Ami elsőre leginkább megragadott, az a szemem elé táruló színorgia volt – egész egyszerűen *elkápráztatott!*

Minden egyes szín, beleértve az összes árnyalatát, sokkal *előbb* volt, mint a mieink. Egy ragyogó zöld például majdhogynem fénylett – szó szerint *sugározta* a színét. Egy sötétebb zöld éppen ellenkezőleg – „megtartotta”. Nagyon nehéz ezt elmagyarázni, mivel ezen színek egyikét sem lehet összevetni semmivel, ami a Földön létezik. A vörös felismerhetően vörös volt, ám nem úgy, ahogy mi a vöröset ismerjük. Van egy szó Thaó anyanyelvén, ami a Föld és hasonló jellegű bolygók színeit definiálja – a mi színeink *Kalbiaokák*, amit leginkább „tompá, homályos”-nak fordítanék. Másrészt, az ő színeik neve *Theosolakoviniki*¹, ami azt jelenti: belülről sugárzó színek.

A figyelmemet rövidesen hatalmas objektumok vonták magukra, amik úgy néztek ki, mint valami tojások – igen, tojások!² Láttam, hogy a felszín tele van hintve velük; egyeseket félig növényzet borította, mások teljesen csupaszon álltak. Némelyikük nagyobbnak látszott a többinél, és volt, amelyik az oldalán feküdt. Több viszont egyenesen állt, égre meredő csúcscsal.

Annyira elképedtem ettől a látványtól, hogy újra Thaó felé fordultam, hogy megkérdezzem ezekről a furcsa tojásokról. Ekkor azonban a képernyőn hirtelen feltűnt egy külön-

- 1 *Theosolakoviniki* – hasonló jelenség figyelhető meg tiszta monokromatikus színek esetében, mikor a fény szűk frekvencia-tartományban rezeg. A Szerző is megerősítette ezt, mikor ilyen színeket mutattunk neki. Vajon véletlen egybeesés, hogy a „Theos” görögül „Isten”-t jelent? Ezek a színek „tiszták”, mint Isten...? (a Szerk.)
- 2 Talán helyesebb volna a „fél-tojás” kifejezést használnom. A későbbiekben ugyanis látni fogjuk, hogy ez pontosabb leírással szolgál (a Szerző)

böző méretű gömbökkel körülvelt kerek alakzat, kissé távolabb pedig még több tojás. Ezek aztán tényleg hatalmasak voltak.

Felismertem, hogy a gömbök éppen olyan csillaghajók, mint a miénk.

– Így van! – szölt Thaó a székéből. – A nagy kerek alakzat pedig, amit látsz, a hangár, ahová a hajónk pillanatokon belül leszáll; épp most landolunk.

– És azok az óriási tojások, azok micsodák?

Thaó elmosolyodott. – Épületek, Michel. Most azonban először is egy sokkal fontosabb dolgot kell elmondanom. A bolygónk számos meglepetést tartogat a számodra, ám ezek közül kettő ártalmas is lehet rád nézve. Ezért szeretnék megbizonyosodni róla, hogy betartasz néhány elemi óvintézkedést. Először is: Thiaouban nem olyanok a gravitációs viszonyok, mint nálatok. A Földön a testsúlyod 70 kilogramm – itt azonban csak 47 lesz! Mikor elhagyod az űrhajót, ha nem vagy elég óvatos, mozgás közben könnyen elvesztheted az egyensúlyodat. Esetleg hajlamos leszel majd túl nagyokat lépni, amitől eleshetsz és megütheted magad...

– Ezt nem nagyon értem. Hiszen itt a hajón teljesen szokványosan érzem magam.

– Nos, ez azért van így, mert megváltoztattuk a belső gravitációs erőt, hogy megfeleljen a földinek – legalábbis nagyjából.

– De hiszen ez bizonyára rendkívül kényelmetlen a számotokra! A magasságotok alapján, legalább 60 kilóval lehetnek nehezebbek a szokott súlyotoknál!

– Való igaz, hogy ilyen gravitáció mellett nehezebb a tesztünk, ám ezt egyfajta fél-levitációval ellensúlyoztuk, és így

már nem olyan kényelmetlen... Ugyanakkor viszont nagy örömmel nyugtáztuk, hogy te is nehézségek nélkül mozoghatsz közöttünk.

Enyhe zökkenés jelezte, hogy sikeresen megérkeztünk. Véget ért ez a rendkívüli utazás – én pedig pillanatokon belül egy *idegen bolygóra* készültem lépni...

– A másik dolog pedig – folytatta Thaó –, hogy kötelező maszkot viselned, legalábbis egyelőre, mivel a színek és a ragyogás szó szerint megrészesgítene – mintha alkoholt innál. A színek ugyanis *vibrációk*, amik hatást gyakorolnak a fiziológiai tested bizonyos pontjaira. A Földön ezeket az energia-pontokat olyan kevés inger éri, és olyan ritkán használjátok őket, hogy itt a következmények elég kellemetlenek lehetnek.

A székem biztonsági erőtere ekkorra kikapcsolt, és újra tetszés szerint mozoghattam. A főmonitoron nem látszott semmi, ám a pilótáink továbbra is buzgón tevékenykedtek az irányítópultjaiknál. Thaó kivezetett az ajtón, vissza abba a helyiségbe, ahová először beléptünk, és ahol három órát töltöttem fekvé. Ott elővett egy nagyon könnyű sisakot, amely a homlokomtól az orrom hegyéig beborította az arcom.

– Gyere Michel, menjünk. Légy üdvözölve Thiaooubán!

Elhagyva az űrhajót, végimentünk egy rövid folyosón. Azonnal éreztem, hogy sokkal könnyebb vagyok. Ez az érzés nagyon kellemes, bár kissé zavarba ejtő volt, mivel többször is elvesztettem az egyensúlyom, és csak Thaónak köszönhettem, hogy sikerült talpon maradnom.

Senkivel nem találkoztunk, ami kissé meglepett. A földi szokások alapján a fogadásunkra érkező tömeget és villogó

kamerákat vártam... vagy valami hasonlót – esetleg mindjárt magát az államfőt személyesen! És hol maradt a vörös szőnyeg...? Hiszen, az Ég szerelmére, azért csak nem mindennapos dolog tán, hogy egy idegen bolygóról érkezzen hozzájuk látogató...! Azonban sehol semmi...

Rövidesen egy kerek, az út mellett álló tányérszerű emelvényhez érkeztünk. Thaó helyet foglalt a szélén körbehúzó, gyűrű alakú ülőalkalmatosságon, és intett, hogy én is üljek le vele szemben. Majd elővett egy mobiltelefon méretű tárgyat, mire azonnal éreztem, hogy a székhez szegez valami láthatatlan erőter – pontosan úgy, mint az űrhajóban. Aztán egészen lágyan, egy alig érzékelhető zümmögés kíséretében a tányér a levegőbe emelkedett, és néhány méteres magasságban száguldani kezdtünk egy jó 800 méterre lévő tojás felé. A langyos, enyhén illatos levegő kellemesen cirógatta az arcom szabadon maradt részét. Körülbelül 26 °C lehetett a hőmérséklet.

Másodpercek alatt megérkeztünk, majd áthaladtunk az egyik tojás falán. Mintha csak egy felhőn hatoltunk volna át. Különös járművünk megállt, és lágyan az épület "padlójára" ereszkedett. Körbepillantottam.

Tudom, képtelenségnek hangzik, de a tojás furcsamód *eltűnt*. Ténylegesen beléptünk az épületbe, mégis: ameddig csak a szem ellátott, mindenütt a táj nyújtózott. A falnak egyszerűen nyoma veszett! A leszállási övezet és a dokkoló hajók viszont épp olyan jól látszottak, mintha csak odakinn lettünk volna.

– Megértem a meglepetésed, Michel! – szolt Thaó, aki nyilván pontosan tudta, mire gondolok. – Később elmagyarázom neked ezt a rejtélyt!

Tőlünk nem messze egy 20–30 fős csoport látszott. Valamennyien elfoglaltan tevékenykedtek irányító-pultjaik és képernyőik előtt, amiken színes fények villódtak – hasonlóan, mint az űrhajóban. Valami nagyon kellemes, lágy zene szólt halkán, amitől szinte eufórikus örömet éreztem.

Thaó jelzett, hogy kövessem, és az egyik kisebb tojás felé indultunk, amely ennek a nagyobbknak a feltételezett falai közelében helyezkedett el. Elhaladtunkban mindenki örömmel üdvözölt minket.

Itt kell megemlítenem, milyen furcsa párt is alkottunk, ahogy átvágtunk a helyiségen. A magasságunk közti jelentős különbség miatt Thaó arra kényszerült, hogy lassan haladjon mellettem. Így nem kellett furva követnem. A mozgásom egyébként is leginkább esetlen ugrásokból állt, és valahányszor sietni próbáltam, csak súlyosbodott a helyzet. Izmaid egy 70 kilós test mozgatásához voltak szokva, a mostani 47 helyett. Képzeltető hát, milyen hatást keltettünk...

A kisebb tojás falán világító jelzőfény felé tartottunk. A maszkom ellenére is tisztán érzékeltem, milyen fényesen ragyog. Áthaladtunk alatta, keresztül a falon, és azonnal felismertem, hogy abban a helyiségben vagyunk, amit a hajó képernyőjén is láttam. Sőt, az arcok is ismerősek voltak. Rájöttem, hogy az intergalaktikus központba érkeztünk.

Thaó levette a maszkom. – Most már minden rendben, Michel. Itt nincs erre szükséged.

Körbevezetett, és személyesen bemutatott mind a tizenkét társának. Azok valamennyien mondtak valamit, és üdvözlésük jeléül a vállamra helyezték a kezüket.

Az arcukon őszinte öröm és jószág ragyogott. Emlékszem,

mélyen megérintett meleg fogadtatásuk. Úgy viselkedtek velem, mintha közülük való volnék.

Thaó elárulta, hogy a legtöbben azt kérdezték: miért vagyok olyan szomorú – beteg vagyok talán?

– Nem vagyok szomorú! – tiltakoztam.

– Tudom, Michel! Ők azonban nincsenek hozzászokva a földi emberek arckifejezéséhez. Az itteni arcok, amint azt magad is láthatod, örökös boldogságot tükröznek.

Szentigaz. Úgy festettek, mint akiket minden pillanatban valami nagy örömhír ér.

Közben végig ott motoszkált bennem, hogy van valami furcsa ezekben az emberekben... Majd hirtelen belém hasított a felismerés: mindenki, akivel eddig találkoztam, *azonos korúnak* tűnt!

ISMERKEDÉS AZ ÉLETTEL THIAOUBÁN

Úgy tűnt, Thaó nagyon népszerű errefelé. Jó pár kérdést szegeztek neki, ő pedig széles, őszinte mosollyal válaszolt rájuk. Egy idő után azonban egyre több társának kellett visszatérnie a posztjához, és ez azt jelentette: itt az ideje, hogy mi is induljunk. Ismét felvettem a maszkom, és ott-hagytuk a nagy termet, a többiek barátságos integetéséről és jókívánságaitól kísérve.

Visszaszálltunk járművünkre, és azonnal száguldani kezdtünk egy távoli, de még éppen kivehető erdő felé. Jó 5–6 méter magasan repültünk, becslésem szerint 70–80 km/órás sebességgel. A levegő langyos volt és illatos. Ismét valami határtalan öröm fogott el – olyan, amelyet a Földön sohasem tapasztaltam.

Kisvártatva megérkeztünk az erdő széléhez, és jól emlékszem, mennyire lenyűgözött a fák mérete. Úgy tűnt, a magasabbak legalább 200 méternyire nyújtóznak az ég felé.

– A legnagyobbak 240 méteresek – válaszolt Thaó a ki nem mondott kérdésekre –, és a törzsük átmérője a tövük-nél eléri a 20–30 métert.

– Némelyikük megvan 8000 éves is. A mi évünk 333 napból áll, egy nap pedig 26 *karséből*. A *karse* 55 *lorse* hosszú,

egy lorse 70 *kasioból* áll. Egy kasio pedig majdnem pontosan egy másodpercnek felel meg. (Nos, Kedves Olvasó, itt a lehetőség egy kis fejszámolásra...) Mit szeretnél, Michel? Menjünk a szállásodra, vagy előbb az erdőt nézzük meg közelebbről?

– Először inkább az erdőt – válaszoltam.

Járművünk jelentősen lelassult, így alkalmam nyílt közelebbről is megfigyelni a fákat. Lassan siklottunk közöttük, sőt néha meg is álltunk, miközben mindvégig 10 méteres magasságon belül maradtunk.

Thaó lenyűgöző ügyességgel és pontossággal irányította repülő alkalmatosságunkat. A jármű és Thaó vezetési módja olyan érzést keltett bennem, mintha csak egy varázs-szőnyegen utaznánk valami mágikus, fenséges erdőben.

Thaó felém hajolt, és levette a maszkomat. Az aljnövényzet lágy aranyfényt sugárzott, ám ezt egészen elviselhetőnek találtam.

– Michel, itt a remek alkalom, hogy lassan hozzászoktasd magad az itteni fényekhez és színekhez. Nézd!

Követtem a pillantását, és magasan az ágak közt három élénk színű, hatalmas méretű pillangót vettem észre.

Ezek a kék, zöld és narancs színekben pompázó lepkék magasan a lombok közt repkedtek, majd nagy örömmre egyre közelebb és közelebb ereszkedtek hozzánk. Legalább méteres lehetett a szárnyfesztségük. Olyan tisztán emlékszem rájuk, mintha az egész csak tegnap történt volna. Furcsa szegélyű szárnyaikkal szinte súroltak minket. Lélegzetelállítóan gyönyörűek voltak. Az egyikük pár méterre tőlünk leszállt egy levélre, így megcsodálhattam arany- és ezüstgyűrűs testét, és smaragdzöld csápjait. A pödörnyelve

is aranylott, bársonyözd szárnycsúcsait pedig ragyogó kék csíkok és sötétnarancs, gyémánt alakú foltok díszítették. A szárnyai fonákja mélykék volt, ám mégis úgy fénylett, mint-ha felülről valami erős reflektor világítaná át.

Amíg ez az óriási rovar a levélen pihent, úgy hallatszott, mintha valami lágyan sípoló hangot adna ki magából. Ez eléggé meglepett. A Földön egy lepkével sem találkoztam, ami képes volna bármilyen hangkeltésre. Persze most nem a Földön voltunk, hanem Thiaooubán... és ez még csak a kezdete volt annak a számtalan meglepetésnek, ami itt várt rám...

Az erdő talaján hihetetlenül változatos aljnövényzet burjánzott; az egyik növény különösebb volt, mint a másik. Teljesen beborították a talajt, bokor azonban alig akadt közöttük. Gondolom, az óriási fák akadályozták a fejlődésüket.

A méretük is igen változatos volt; a talajt borító apró, mohaszerű növénytől egészen rózsabokor nagyságúig terjedt. Az egyik fajtanak karvastagságú, különböző formájú – szív alakú, kerek, vagy épp hosszú, elvékonyodó – levelei voltak, melyek színe különös módon inkább kékben játszott, mint zöldben.

Mindenfelé a legváltozatosabb alakú és színű virágok főnódtak egymásba – még szintiszta fekete is akadt közöttük. Ebből a magasságból szemlélve egyszerűen fenséges látványt nyújtottak.

Emelkedni kezdtünk, fel egészen a legmagasabb ágak közé. Thaó utasítására újra felvettem a védőmaszkom. Kiemelkedtünk a növénytakaróból, és lassan mozogni kezdtünk, szinte sűrölva a faóriások lombkoronáját.

Az erdő felett ismét hihetetlenül intenzívvé vált a fény.

Olyan benyomást keltett bennem, mintha szintiszta kristálybirodalomban utoznánk.

Csodás madarak ültek a magasabb fák csúcsain, és félelem nélkül szemlélték közeledtünket. Pompás és gazdag színeik – a maszkom tompító hatása ellenére – igazi gyönyörűséggel szolgáltak a szemeimnek. Valósággal tobzódtam a színekben. Különféle, kék, sárga, rózsaszín és vörös tollú ara-papagájokat, és peckesen feszítő paradicsommadarokat láttam, közöttük pedig kolibri-felhők cikáztak.

Ezek a kolibrik arannyal tarkított, ragyogó vörös színben pompáztak. A paradicsommadarak vérvörös, rózsaszín és narancs farktollai nemritkán 250 centiméteresre nyúltak, és szárnyfesztávolságuk is elérte a 2 métert.

Mikor ezek az „eleven ékszerek” felrepültek, előtűnt szárnyuk fonákjának nagyon lágy, rózsás színű tollazata, egy lehetetnyi ragyogó kékkel a csúcsukon. Ez annál is váratlanabb volt, mivel a szárnyak hátoldala narancs és citromsárgán tündökölt. A fejükön tekintélyes méretű tollkorona nőtt, aminek mindegyik tolla különbözött a többitől: sárga, zöld, fekete, kék, vörös, fehér színekben pompázott...

Hiábavaló az igyekezetem, amivel megpróbálom leírni a Thiaooubán látott színeket; úgy érzem, egy egészen új szótárra lenne szükségem, mivel az anyanyelvem cserben hagy. Ezen a bolygón folyamatosan az volt a benyomásom, hogy a színek a dolgok *belsejéből* sugárzanak, és sokkal *többek* annál, amit addig hittem róluk. A Földön például lehet vagy 15 féle vörös; ott viszont több mint 100 árnyalata létezik...

Azonban nem csak a színek keltették fel a figyelmem. A hang, amit azóta hallottam, mióta az erdő fölé értünk, szinte háttérzene volt; nagyon lágy és halk, hasonlatos egy távo-

li, különös dallamú fuvola hangjához. Ahogy továbbhaladtunk, a zene olykor megváltozott, hogy aztán visszatérjen az eredeti motívumhoz. Faggatni kezdjem róla házigazdám.

– Thaó, miféle zenét hallunk?

– A rovarok ezrei által kibocsátott rezgések egyesülnek bizonyos növények (pl. a *Xinox*) leveleinek – a rájuk eső napfény kiváltotta – színvibrációjával. Az eredmény pedig az a kellemes zenei hatás lesz, amit te is érzékelsz. Mi magunk csak akkor halljuk, ha kifejezetten odafigyelünk rá, mivel szerves, sőt nélkülözhetetlen része életünknek és környezetünknek. Igazán megnyugtató és pihentető hang, ugye?

– De még mennyire!

– A szakértőink szerint, ha ezek a rezgések megszűnnének, komoly látási zavarokat tapasztalnánk. Ez így elsőre, gondolom, elég furcsán hangzik, hiszen a rezgéseket inkább a fül érzékeli, mint a szem. Akárhogyan is, a szakértők tudják, mit beszélnek. Egyébként semmi okunk emiatt aggodni, mivel azt is állítják, hogy annak az esélye, hogy ez a vibráció abbamarad, elenyészően csekély... nem több mint hogy holnap kialszik a napunk.

Thaó változtatott a haladásunk irányán, és pillanatok alatt magunk mögött hagytuk az erdőt. Most egy nagy síkság felett repültünk, amin egy jádezőld folyó kanyargott.

Körülbelül 3 méteres magasságig ereszkedtünk, és követük a vízfolyást. Ekkor különös halak mozgására lettem figyelmes – igazából nem is halak voltak, inkább a kacsacsőrű emlősre emlékeztettek, amennyire meg tudtam állapítani. A víz kristályosan tiszta volt, és ebből a magasságból mindent jól ki lehetett venni, egészen a legapróbb kavicsig.

Felpillantva észrevettem, hogy az óceán felé tartunk. Az

aranyló homokú parton kókuszpalmára emlékeztető, tekintélyes magasságú növények ingatták hatalmas, fenséges leveleiket. Az óceán kékje szemet gyönyörködtető háttérként szolgált a part menti dombokat díszítő, ragyogóan vörös sziklákhöz.

Jó száz, teljesen meztelen ember sütkérezett a fövényen, vagy úszott az óceán átlátszóan tiszta vizében.

Egy kissé kábult voltam, nemcsak az eddig látott-tapasztalt számtalan új és csodálatos dolog miatt, hanem a megváltozott gravitációnak köszönhető folytonos lebegés-érzetől is. Ez az érzés újra meg újra emlékeztetett a Földre – milyen különös szó! És milyen nehezen tudtam magam elé képzelni a szülőbolygómat!

A hallható és látható vibrációk is óriási hatást gyakoroltak az idegrendszeremre. Otthon általában feszült ember vagyok, most azonban teljesen ellazulva éreztem magam – mintha egy finom, forró habfürdőbe merültem volna, lágyan lebegve, miközben a háttérben kellemes zene szól.

Nem, még annál is ellazultabban...! Annyira, hogy szinte sírhatnékom támadt.

Nagy sebességgel vágunk át az öböl felett, jó 12 méteres magasságban. A horizonton néhány pont tűnt fel – némelyikük nagyobb a többinél. Rájöttem, hogy kétségkívül azokat a szigeteket látom, amiket már érkezéskor is megfigyelhettem.

Ahogy a legkisebb sziget felé tartottunk, lepillantva észrevettem, hogy számos hal követ minket. Azzal szórakoztak, hogy a járművünk vízre vetülő árnyékát keresztezték ide-oda cikázva.

– Mik azok? Cápák? – kérdeztem.

– Nem, a nevük *Dajik*, és a delfinek rokonai. Látod? Éppen olyan játékosak, mint azok.

– Nézd! – szakítottam félbe Thaót – Nézd!!

Thaó az általam mutatott irányba pillantott, és nevetni kezdett – én pedig döbbenten figyeltem, hogy egy csoport ember tart felénk, bármiféle látható jármű segítsége nélkül.

Jó két méterre lehettek a hullámok felett, függőleges testhelyzetben. Nemcsak egyszerűen lebegtek a levegőben, de nagy sebességgel közeledtek.

Utunk hamarosan keresztezte az övékét, és barátságos taglejtésekkel üdvözöltük egymást. Ugyanebben a pillanatban jóleső érzés hullámozott át rajtam, aminek hosszú másodpercekig a hatása alatt maradtam. Ugyanolyan csodálatos érzés volt ez, mint amiben Latoli is részesített, és rájöttem: ezek a „repülő emberek” ily módon fejezték ki felém az üdvözlésüket.

– Hogy csinálják ezt? Levitálnak?

– Nem, Michel. Van egy *Tara*¹ nevű szerkezet a derekukon, a kezükben pedig *Litiolacot*² tartanak. Ezek az eszközök bizonyos rezgéseket bocsátanak ki, amelyek semlegesítik a bolygó ún. hideg mágneses terét – ami lehetővé teszi a gravitációs vonzás megszüntetését. Így több millió tonna is annyit nyom csupán, mint egy tollpihe. Majd eme súlytalan állapotban másféle, ultrahang-szerű rezgésekkel a kívánt irányba kormányozhatják magukat – ahogy most is te-

1 A *Tara* egy övként viselt szerkezet, amit repüléskor a derekukra csatolnak

2 A *Litiolac* együttműködik a Tarával repüléskor, ám ezt kézben tartják, és ezzel irányítják magukat

szik. A bolygónkon rövidebb távolságokra mindenki ezzel a módszerrel utazik.

– Akkor mi miért ezt a repülő masinát használjuk? – kérdeztem, mivel magam is szívesen kipróbáltam volna egy efféle – mellesleg teljesen hangtalan – herkentyűt.

– Michel, ne légy türelmetlen! Azért hoztalak ezzel a járművel, mert még nem volnál képes a Litolaccal bánni. Gyakorlat nélkül pedig könnyen megsérülhetsz. Később talán, ha marad rá időnk, megtanítalak a használatára. Nézd, mindjárt megérkezünk!

Valóban, nagy sebességgel közeledtünk egy szigethez. Tisztán látszott az aranyló, homokos part, amin többen is süt-kéreztek. Pillanatok múlva nagy pálmalevelek közt repültünk egy széles út mentén, aminek két oldalát virágzó, illatos sövény szegélyezte. Az egész terület élettől vibrált: rovarok, pillangók és madarak szín- és hangkavalkádja árasztotta el.

Járművünk lassan siklott az út felett, és egy utolsó kanyar után végül megérkeztünk. Egy kis méretű tojás bújt meg az alacsony fák és virágzó cserjék közt. Úgy tűnt, ezen a bolygón minden épület ilyen ovális alakú. Legtöbbször az oldalukon feküdtek, ám néha – ahogy már említettem – függőlegesen álltak, hegyesebb végükkel fölfelé. A piszkosfehér színű héjon nem látszott semmilyen ablak, vagy ajtónyílás.

Ez a tojás-épület az oldalán feküdt, csaknem félig a földbe süllyedve. Jó 30 méter hosszú és 20 méter átmérőjű lehetett – elég apró azokhoz képest, amiket eddig láttam.

Thaó megállította a járművünket a ragyogó fény előtt, mely a fal egy bizonyos részéből áradt. Leszálltunk, és beléptünk az épületbe. Közben enyhe nyomást éreztem, nem erősebbet egy puha paplan érintésénél. Emlékszem, ugyan-

ilyen érzetet keltett, mikor nemrég az űrközpont épületében tettünk látogatást.

Már azt is éppen eléggé furcsálltam, hogy nem voltak ajtók és ablakok, ám belépve, zavarom csak fokozódott. Ahogy már korábban is említettem, teljesen úgy tűnt, mintha továbbra is a szabadban volnánk. A falak egyszerűen eltűntek.

Mindenütt elképesztő színek ragyogtak. A növények; a mályvás-kék égre rajzolódó fák ágai; a pillangók; a virágok... Emlékszem, egy madár közvetlenül a tetőre telepedett le. Alulnézetből láthattuk a lábait – mintha csak valami csoda folytán a levegőben állt volna meg, amivel meglehetősen különös látványt nyújtott.

Az egyetlen különbséget a kinti környezethez képest a talajt borító kárpitféleség jelentette, amin kényelmesnek tűnő fotelek és nagy asztalok álltak. Persze mindegyik jókora nagyságú volt – az egész berendezés az itteniek testméreteihez igazodott.

– Thaó – kérdeztem – hogy lehet, hogy innen átlátszóak a falak, kintről viszont nem láthatunk be? És egyáltalán hogy tudunk áthatolni ezeken a falakon?

– Először is, Michel, vegyük le a maszkodat! Átállítom a belső fényerőt, hogy neked se legyen zavaró.

Thaó egy földön heverő tárgyhoz lépett, és megérintette. Mikor levettem a maszkom, úgy találtam, a fény most éppen olyan elviselhető, mintha még rajtam volna, bár a tárgyak ragyogása valamennyit erősödött.

– Tudod, Michel, ez az épület egy speciális mágneses mezőnek köszönheti a létét. Egyszerűen lemásoltuk a természet találmányait, és a saját hasznunkra fordítottuk őket. Hadd magyarázzam meg. Minden test – legyen ember, állat

vagy akár ásvány – létrehoz egy bizonyos erőteret maga körül. Az emberi testet például egyaránt körülveszi az aura és egy ovális éterikus mező. Ezt bizonyára te is tudod.

Bólintottam.

– Ez utóbbi részben elektromos, nagyobb részben pedig olyan rezgésekből áll, amit mi *Ariacostinakinak* hívunk.

– Ezek a rezgések folyamatosan jelen vannak és védenek téged, amíg csak élsz, és nem keverendők össze az aura vibrációival. A lakóépületeink esetében egyszerűen utánózzuk a természetet, és egy központi mag körül bizonyos ásványi elektro-éterikus rezgéseket keltünk. – Thaó közben egy strucctojás méretű tárgyra mutatott, mely a szoba közepén helyezkedett el, két szék között. – Volnál szíves arrébb tolni ezt az ülést, Michel?

Kicsit meglepve néztem Thaóra, figyelembe véve a fotel méretét és azt, hogy eddig még semmi ilyesmit nem kért tőlem. Próbáltam eleget tenni a kérésnek, és bár nem ment könnyen, hiszen a fotel tényleg elég nehéz volt, mégis sikerült úgy 50 centivel arrébb tolnom.

– Kiváló! – mondta. – Most kérlek, add ide a tojást!

Elmosolyodtam. Az előzőhöz képest ez igazán nem tűnt nehéz feladatnak. Akár egy kézzel is fölemelhetem, minden erőfeszítés nélkül, gondoltam. Ám hogy el ne ejtsem, két kézzel nyúltam érte, és... térdre buktam! Nem hittem volna, hogy ilyen nehéz, és elvesztettem az egyensúlyom. Felálltam, és újra próbálkoztam, ezúttal minden erőmet latba vetve... ám semmi nem történt. Meg se moccant.

Thaó megérintette a vállam. – Figyelj! – mondta. A székhez lépett, amit olyan nehezen bírtam megmozdítani, és fél kézzel alá nyúlva, könnyedén a feje fölé emelte. Ezután –

továbbra is fél kézzel – visszahelyezte a padlóra, láthatólag bármiféle erőlködés nélkül. Majd mindkét kezével megragadta a tojástart, és addig húzta-vonta teljes erővel, míg végül már a nyakán is kidagadtak az erek. Ám az egy millimétert sem mozdult.

– Oda van forrasztva a padlóhoz – tippeltem.

– Nem, Michel. Ez az épület *központja*, és *nem mozdítható el!* Ez az a mag, amit az imént említettem. Létrehoztunk körülötte egy mezőt, ami olyan erős, hogy sem szél, sem eső nem képes áthatolni rajta. Ami a nap sugarait illeti, azt képesek vagyunk szabályozni, hogy milyen mértékben engedje át őket. A madarak, amik megpihennek rajta, szintén túl könnyűek ahhoz, hogy áthatolhassanak a mezőn. Ha pedig véletlenül egy nehezebb madár száll le rá, nyomban süllyedni kezd – ez persze olyan ijesztő élmény a számára, hogy azonnal elrepül, mielőtt még bármi bajt okozna.

– Ez zseniális! – mondtam – de mi a jelentősége a fénynek a bejáratnál? Nem léphetünk be tetszés szerint akárhol az épületbe?

– De, valójában igen. Egyszerűen csak mivel kívülről nem látszik, mi van benn, nem tudhatod, belépéskor nem ütközöl-e valami bútorba. A legalkalmasabb bejárat helyet mindig külső fényforrás jelöli. Gyere, körbevezetlek!

Követtem őt, és egy gazdagon díszített terület mögött lenyűgöző berendezés tárult elém. Volt itt egy miniatűr úszómedence, ami látszatra zöld márványból készült, mellette pedig egy hasonló mosdókagyló, ami fölé egy nyitott csőrű márványhattyú hajolt... Az egész csodálatos hatást keltett.

Thaó a hattyú csőre alá tartotta a kezét, mire azonnal víz kezdett folyni a tenyerébe, és a mosdóba. Mikor visszahúz-

ta a kezét, a vízfolyás elállt. Intett, hogy próbáljam ki. A kagyló jó másfél méter magasan volt, úgyhogy kissé nyújtózkodnom kellett, hogy elérjem, de sikerrel jártam, és a vízszugár újra elindult.

– Milyen ötletes! – mondtam. – Van iható víz a szigeten, vagy kutakat kellett fúrnotok?

Thaó arca ismét széles, vidám mosolyra derült. Ez már meglehetősen ismerős volt a számomra, mivel valahányszor valami furcsát vagy mulatságosat kérdeztem, mindig így reagált.

– Nem, Michel, mi nem úgy nyerjük a vizet, mint ti a Földön. Ez alatt a pompás kőmadár alatt egy olyan szerkezet rejlik, ami a kinti levegőt alakítja át ivóvízzé, igény szerint.

– Hát ez csodálatos!

– Csupán egy természeti törvényt használtunk fel.

– És mi a helyzet, ha meleg vízre vágytok?

– Elektro-vibrációs erőt használunk. A melegvízhez ide tedd a lábad, forró vízhez pedig oda. Az oldalt elhelyezkedő érzékelő cellák irányítják a készüléket... de mindez csupán részletkérdés, és nem igazán fontos. Az ott – mondta Thaó, követve pillantásom – a relaxációs terület. Ezen nyugodtan kinyújtózhatsz! – mutatott egy vastag matracra, ami a „tojás” szélesebb vége felé helyezkedett el a padlón.

Lefeküdtem rá, és azonnal olyan érzés fogott el, mintha a föld felett lebegnék. Bár továbbra is beszéltem hozzá, nem hallottam többé. Egy ködös fátyol takarta el előlem, és az volt a benyomásom, mintha valami gyapjas, sűrű köd borítana be. Ugyanakkor zenei vibrációk is keletkeztek. Az egész fenségesen megnyugtató és lazító hatású volt...

Felálltam, és néhány másodperc múlva ismét hallottam

Thaó hangját, ahogy a „köd” elvékonyodott, majd teljesen eltűnt körülöttem.

– Nos, mi a véleményed, Michel?

– Ez valóban a kényelem netovábbja! – válaszoltam lelkesen. – Egyvalamit azonban még nem láttam, mégpedig a konyhát – és bizonyára te is tudod, milyen fontos dolog ez egy franciának!

– Erre tessék! – mondta ismét elmosolyodva, és pár lépést tett egy másik irányba. – Látod ezt az áttetsző fiókot? Számos rekeszt találsz benne. Balról jobbra haladva: hal, kagyló, tojás, sajt, tej, zöldség, gyümölcs, és itt az utolsóban a Földön „manna” néven ismert élelem, ami voltaképpen a mi kenyерünk.

– Most bizonyára ugratsz, vagy csak tréfálsz velem! Én csak különféle színeket látok a fiókban – vöröset, kéket, zöldet, barnát és ezek keverékeit...

– Amit látsz, azok különféle ételek koncentrált formában – hal, zöldség stb. Mind kiváló minőségű, erről biztosíthatlak. Mesterszakácsok készítették őket különféle speciális módszerekkel. Ha megkóstolod, bizonyára igen ízletesnek és táplálónak találod majd!

Thaó ezután mondott pár szót az anyanyelvén, és néhány pillanat múlva előttem termelt egy válogatott, szemet gyönyörködtetően összeállított falatokkal megrakott tálca. Mikor belekóstoltam, ízlelőbimbóim meglepetten helyesleltek. Valóban fenséges étel volt, bár gyökeresen különbözött mindentől, amit a Földön valaha is ettem. A mannát már korábban kóstoltam az űrhajón. Most ismét ettem belőle, és úgy találtam, remekül kiegészíti az előttem lévő ételeket.

– Azt mondtad, ezt a kenyeret a Földön „manna” néven ismerik. Hogy kerülhetett oda egyáltalán??

– Ez egy olyan termék, amit mindig magunkkal viszünk a hosszú járatú csillaghajóinkra. Nagyon praktikus, mivel könnyen sűrítendő, és igen tápláló. Az alapanyaga búza és zab. Valójában teljes értékű táplálék, amin akár hónapokig is élélhetsz.

Ekkor figyelmünket néhány látogató feltűnése vonta magára. A talaj szintjén repültek, a fák ágai alatt. Leparkoltak a „tojás” bejáratánál, és lecsatolták a Taráikat, majd egy, két-séggkívül erre a célra szolgáló márványkockára helyezték őket. Sorra beléptek, én pedig örömmel ismertem fel Biastrát, Latolit és másokat az úrhajóról.

Úrruháikat időközben arab stílusú, ragyogó színű köntösökre cserélték. (Később megtudtam, miért illett olyan remekül minden egyes köntös színe a viselőjéhez.) Pillanatszerűen nehezemre esett elhinni, hogy ezek ugyanazok az emberek, akikkel az úrhajón találkoztam és beszéltem, anynyira megváltoztak. Latoli sugárzó mosollyal jött oda hozzám. A vállamra helyezte a kezét, és telepatikusan így szólt hozzám: – Kissé kábának látszol, kedvesem. Talán nem nyerte el a szállás a tetszésed?

Gondolatban biztosítottam, hogy szó sincs ilyesmiről, sőt kifejeztem teljes csodálatomat, amitől még jobban felderült. Visszafordult a többiekhez, és közvetítette feléjük a válaszom. Erre mindenki egyszerre kezdett beszélni, és csőtül hangzottak el a megjegyzéseik. Mindannyian helyet foglaltak. Ami azt illeti, sokkal otthonosabban festettek foteljeikben, mint én az enyémben... Olyan furcsán éreztem magam közöttük, mint a mesebeli „rút kiskacsa”; hiszen a mé-

reteim igencsak különböztek az övéiktől, és itt minden rájuk szabottan készült.

Thaó kiment a „konyhába”, és egy telirakott tálcával tért vissza. Majd egy szavára minden kéz kinyúlt a tálca felé, ami lassan a levegőbe emelkedett.

Körbelebegett a szobában, és minden vendég előtt megállt – anélkül, hogy bárkinek hozzá kellett volna érnie. Végül elem érkezett... Nagyon óvatosan, nehogy leessen (ami mindenkit szerfölött mulattatott), egy üveg *hidromelt*, azaz „mézitalt” vettem le róla. Majd ismét magától a levegőbe emelkedett, és visszatért az eredeti helyére. Ekkor minden kéz leereszkedett.

– Hogy csináljátok ezt? – kérdeztem Thaót. Kérdésemre, amit telepatikusan mindenki megértett, általános nevetés robbant ki.

– Azzal, Michel, amit *levitációnak* hívtok. Mi magunk is épp ilyen könnyedén a levegőbe emelkedhetünk, ám ez semmilyen komoly célt nem szolgál, pusztán szórakozás – mondta Thaó, azzal keresztbe tett lábakkal (lótusz-ülésben) lassan *a széke fölé emelkedett*. Körbelebegett a szobában, majd visszatért a helyére, és ott maradt középmagasságban, mozdatlanul. Szájtátva bámultam, ám hamarosan észrevettem, hogy rajtam kívül senkit nem nyűgöz így le a produkció. Valójában elég ostobán festhettem, mert minden szem *rám szegeződött*. Thaó viselkedése nyilvánvalóan természetes volt a számukra, és sokkal jobban érdekelte őket az arcomra kiülő döbbenet. Thaó lassan visszaereszkedett a székére.

– Ez csak egyetlen példája annak a tudásnak, Michel, amit ti a Földön elvesztettetek. Ma már csak néhányan képesek ilyesmire közületek.

– Ám volt idő, mikor sokan ismerték és alkalmazták ezt, és még sok egyebet is a Földön...

Igen kellemesen töltöttük azt a délutánt új barátaimmal, jókedvűen beszélgetve a telepátia segítségével, egészen napnyugtáig.

Ekkor Thaó hozzám fordult, és magyarázni kezdett: – Michel, ez a dokó – mi így hívjuk az épületeinket – lesz az otthonod rövid itt-tartózkodásod alatt. Most távozunk, és hagyunk téged pihenni. Ha szeretnél zuhanyozni, tudod, mi a teendő. Nyugodtan alhatsz a relaxációs ágyon. De kérlek, próbálj meg elkészülni az elkövetkező fél óra alatt, mivel a dokókban nincs világítás. Mi ugyanis éjjel is épp olyan jól látunk, ezért nincs szükségünk fényre.

– Biztonságos ez az épület? Nem történik itt velem semmi baj? – kérdeztem aggódva.

Thaó újra elmosolyodott. – Michel, ezen a bolygón nyugodtan alhatnál akár egy város kellős közepén a nyílt utcán, akkor is nagyobb biztonságban volnál, mint egy riasztókkal, fegyveres őrökkel és kutyákkal védett épületben a Földön.

– Itt nálunk csak morálisan fejlett lények élnek, senki sem viselkedik úgy, mint a ti bűnözőitek. A mi szemünkben ők rosszabbak a legvérmesebb vadállatoknál. Nos, mára ennyit. Jó éjt kívánok!

Azzal Thaó hátat fordított, és áthaladva a dokó falán, csatlakozott odakinn várakozó társaihoz. Bizonyára hoztak neki is egy Litolacot, mivel velük együtt a levegőbe emelkedve távozott.

Én pedig készülődni kezdtem az első Thiaooubán töltött éjszakámra...

A HÉT MESTER ÉS AZ AURA

Egy hatalmas, kéken lobogó lángot láttam; körülötte sárga és vörös csóvák izzottak. A tűzből egy irdatlan, fekete kígyó csúszott elő, és egyenesen felém tekergett. Egyszerre hét óriás alak tűnt elő a semmiből, és futva igyekeztek elkapni a kígyót. A heves küzdelemben mindnyájuk együttes ereje volt csak képes megállítani a hullót, mielőtt elért volna engem. A kígyó hirtelen megfordult, és elnyelte a lángokat, majd – mint valami tűzokádó sárkány – visszaköpte őket az óriásokra. Erre azok mind hatalmas szoborrá váltak, ahol voltak, és maguk alá szorították az óriási kígyó farkát.

A hulló ekkor üstökössé változott, és a szobrokat a Húsvét-szigetig¹ repítette, ahol azután – furcsa kalappal a fejükön – üdvözöltek engem. Az egyik szobor, aki Thaóra emlékeztetett, megragadta a vállam, és így szólt: – Michel,

1 Húsvét-sziget – a Csendes-óceánban, Chile partjaitól több ezer km-re elhelyezkedő, elkülönülten álló sziget. Nincs növényzete, viszont több óriási kőszobor található rajta – némelyikük eléri az 50 méteres magasságot. A szobrokat emberemlékezet óta a világ hét csodájának egyikeként emlegetik. A létezésük eredete és célja évszázadok óta komoly fejtörést okoz a kutatóknak és történészeknek (a Szerk.)

Michel... ébresztő...! – Thaó volt az, és kedvesen mosolyogva, gyengéden rázott.

– Te jó ég! – szólaltam meg, kinyitva a szemem. – Képzeld, azt álmodtam, hogy te voltál az egyik szobor a Húsvét-szigeten, és vállon ragadtál...

– Tényleg *én vagyok* az egyik húsvét-szigeti szobor, és valóban vállon ragadtalak.

– Mondd, ugye *most* nem álmodom, vagy talán mégis??

– Nem Michel, viszont az álmod igen különös... Ugyanis a Húsvét-szigeten az egyik réges-rég készített szobrot tényleg rólam mintázták, és rólam is nevezték el, hogy halhatatlanná tegyenek.

– Miről beszélsz itt nekem?

– Egyszerűen ez az igazság, Michel. De mindent a maga idejében! Most pedig kérlek, próbáld fel a ruhát, amit hoztam neked!

Ezzel Thaó átnyújtott egy színpompás köntöst, aminek igazán megörültem. Egy meleg, illatos zuhany után magamra öltöttem. Számomra teljesen váratlanul óriási örömhullám csapott át rajtam. Megemlítettem ezt Thaónak is, aki egy pohár tejjel és némi mannával várt rám.

– A köntösöd színeit úgy választottuk meg, hogy harmonizáljanak az auráddal. Ezért érzed magad olyan remekül. Ha az emberek a Földön látnák az aurát, képesek lennének rá, hogy a nekik leginkább megfelelő színeket válasszák ki, és ezzel nagymértékben fokozhatnák a jó közérzetüket. Sokkal hatékonyabb lenne ez a színterápia, mint az aszpirin, vagy bármilyen más gyógyszer.

– Pontosan hogy érted ezt?

– Mondok egy példát. Emlékszel, hogy valaha is azt

mondta valakinek: „Ó, ez a ruha nem nagyon illik hozzád. Nem túl jó az ízlésed...”, vagy hasonlót?

– Igen. Ami azt illeti, elég gyakran.

– Nos, az ilyen esetekben az illető egyszerűen ügyetlenből választotta meg a ruházata színeit, mint a többiek, vagy csak nem megfelelően kombinálta őket. Ahogy franciául mondják, *jurent* – azaz ütik egymást a színek – de inkább a mások számára, mint a saját szemében. Ugyanakkor ez az ember nem érzi jól magát a bőrében – anélkül persze, hogy tudná, miért. Ha arra céloznál neki, hogy mindez azért van, mert nem a neki megfelelő színeket viseli, valószínűleg furcsán nézne rád. Elmagyarázhatnád, hogy a színek rezgései nem állnak összhangban az illető aurájával, de nemigen volna hajlandó hinni neked. A te bolygód az emberek ugyanis csak azt hiszik el, amit látnak vagy megfoghatnak... mégis, az aura *igenis* látható...

– Az aura tényleg *színes*?

– Természetesen. Az aura folyamatosan rezeg, és változtatja a színeit. A fejed tetején valóságos szín-csokor látható, amiben szinte az összes általad ismert szín megfigyelhető.

– A fej körül pedig egy arany fényű glória található – ám ez csak a spirituálisan magasan fejlett embereknél jelenik meg láthatóan, és azoknál, akik valaki más megsegítése érdekében feláldozták magukat. Ez a dicsfény leginkább aranyló ködre emlékeztet, nagyon hasonlóan ahhoz, ahogy a földi festők ábrázolták a Krisztust és szentjeiteket ábrázoló képeken. A glória azért került a festményekre, mert akkoriban néhány művész még valóban látta ezt.

– Igen, hallottam már erről, de nagyon örülök, hogy te is megerősítetted a dolgot.

– Minden szín ott van az aurában; némelyik erősebben ragyog, mások tompábbak. A gyenge egészségű, vagy rossz szándékú embereknek például...

– Annyira szeretnék magam is látni aurát! Tudom, hogy vannak, akiknek sikerül... – vágtam közbe.

– Régen valóban rengetegen voltak a Földön, akik képesek voltak látni és olvasni az aurát; mára azonban kevés ilyen ember maradt. Légy nyugodt, Michel. Látni fogod! És nem csak egyet, hanem többet – beleértve a sajátodat is –, még hozzá huzamosabb ideig! Most viszont arra kérlek, hogy kövess, mert annyi mindent szeretnénk megmutatni, és oly kevés az időnk.

Követtem Thaót, aki a fejemre helyezte a sisakomat, és a repülő tányérhoz vezetett, amit az előző nap is használtunk.

Elfoglaltuk a helyünk, és Thaó azonnal manőverezni kezdett a fák ágai alatt. Pillanatokon belül a partra értünk. A nap éppen most kelt fel a láthatáron, és beragyogta az óceánt, meg a környező szigeteket. Innen, a víz szintjéről szemlélve lenyűgöző látványt nyújtott. Ahogy tovább haladtunk a part mentén, a növényzeten át újabb, virágzó bokrok közt rejtőző dokókat pillantottam meg. A lakóik az átlátszó vízben fürödtek, vagy együtt sétáltak a fövényen. Úgy tűnt, meglepi őket váratlan feltűnésünk, és a tekintetük végigkísért minket, ahogy elhaladtunk mellettük. Volt egy olyan érzésem, hogy errefelé nem ez a közlekedés leggyakoribb módja.

Azt is meg kell említenem, hogy bár a napozáshoz és úszáshoz meztelenre vetkőztek Thiaooubán, azok akik sétálni mentek, vagy nagyobb távolságra indultak, előbb min-

dig felöltöztek. Ezen a bolygón ismeretlen a képmutatás és magamutogatás, csakúgy, mint az álszemérem. (Erre később még visszatérek.)

Hamarosan elhagytuk a szigetet, és Thaó a hullámok felett kormányozta egyre gyorsuló járművünket. Egy nagyobb sziget felé tartottunk, ami már messziről látszott a horizonton. Nem lehetett nem csodálni azt a pontosságot, amivel Thaó a repülő szerkezetet irányította, különösen, ahogy megérkeztünk a sziget partjára.

A parton hatalmas dokókat vettem észre; csúcsuk az ég felé meredt. Kilencet számoltam össze, ám a szigeten szét-szórva volt még jópár kisebb és nehezebben észrevehető is a növényzet között. Thaó magasabbra kormányzott minket, és hamarosan a „Kilenc Dokó Városa”² felett repültünk.

Thaó ügyesen leparkolt egy, a dokók között elhelyezkedő gyönyörű parkban. Az arcomat borító maszk ellenére világosan éreztem, hogy a Thiaooubát beragyogó aranykőd sokkal sűrűbb és fénylőbb ezen dokók körül, mint bárhol másutt.

Thaó megerősítette, hogy helyesek a benyomásaim, de nem tudott részletesebb magyarázattal szolgálni a jelenségről, mivel már vártak ránk.

Egy boltíves lugas alatt vezettek át, végig egy ösvényen, ami mentén apró tavacskák ragyogtak. A vízben gyönyörű, színes madarak játszadoztak, és apró szökőkutak meg víz-esések csobogtak lágyan.

Szinte futnom kellett, hogy lépést tudjak tartani Thaóval,

2 Thaó anyanyelvén *Kotra quo doj Doko*

de nem akartam arra kérni, hogy lassítson. Valahogy nagyon elmélyültnek, csaknem szórakozottnak tűnt, ami eddig egyáltalán nem volt jellemző rá. Egyszer majdnem baj történt, mikor egyrészt szórakozásból, másrészt hogy lépést tartsak Thaóval, elrugaszkodtam. A kisebb gravitáció miatt rosszul becsültem meg a távolságot, és csak egy parti fa ágait megragadva menekültem meg a vízbe csobbanástól.

Végül elértük a központi dokót, és megálltunk a bejárati fény alatt. Thaó néhány másodpercig erősen koncentrált, majd vállon fogott, és átléptünk a falon.

Azonnal levette a maszkom, egyúttal azt javasolta, hunyjam le résnyire a szemem. Így is tettem. A leeresztett szemhéjaim megszűrték a fényt, és egy idő múlva ismét képes voltam hunyorgás nélkül körülnézni.

Bevallom, ez a ragyogás – lévén sokkal erősebb, mint a saját dokómban – eleinte igen kellemetlen volt. A kíváncsiságom nőttön nőtt, különösen mióta Thaó, akire eddig egyáltalán nem volt jellemző a hivatalos viselkedés, és mindenkivel közvetlenül, barátságosan érintkezett, most hirtelen gyökeresen megváltozott. Vajon miért?

Ez a dokó legalább száz méteres átmérőjű lehetett. Egyenesen a közepe felé tartottunk – bár jóval lassabban, mint eddig –, ahol hét emelvény helyezkedett el félkörben. Mindegyiken ült valaki; ám olyan mozdulatlanul, szinte megkövülten, hogy először szobornak hittem őket.

Kinézetre hasonlítottak Thaóra, bár a hajuk hosszabb volt, az arckifejezésük pedig sokkal komolyabb, ami alapján úgy éreztem, jóval idősebbek lehetnek nála. Úgy tűnt, a szemük *belülről világít*, ami valahogy furcsán zavaró volt a számomra. Ami leginkább megdöbbenett, az az aranyló, köd-

szerű ragyogás volt, ami még sokkal erősebbnek tűnt itt, mint odakinn, és fénylő glóriaként vette körül a fejüket.

Az igazat megvallva, 15 éves korom óta egyetlen esetre sem emlékszem, hogy bárkitől is féltém volna. Mindegy, milyen hatalmas, vagy milyen fontos alak volt (illetve milyen fontosnak hitte magát) az illető, nem félemlített meg a helyzet; és az irányban sem voltak aggályaim, hogy szükség esetén bármikor, bárkinek kifejezzem a véleményem. Számomra egy elnök is csak ember, és csak csodálkozom rajta, hogy vannak, akik olyan fontosnak tartják magukat. Mindezt csak azért említem, hogy tisztázzam: a pusztá rang nincs rám nagy hatással.

Nos, itt a dokóban mindez egy csapásra megváltozott.

Mikor egyikük felemelte kezét (jelezve, hogy Thaó és én helyet foglalhatunk velük szemben), valódi, félelemmel vegyes áhítatot éreztem – és ez csupán halványan adja vissza a valódi érzéseim. Ezelőtt el se tudtam képzelni, hogy ilyen erős kisugárzású lények létezhetnek egyáltalán. Olyan volt, mintha belülről izzanának, és onnan sugároznák fényüket a külvilágba.

Kockaszerű, szövetborítású emelvényeken ültek, egyenes háttal. Mindegyik szék más-más színű volt: egyesek csak árnyalatnyit, mások jelentősen különböztek a szomszédaiktól. A ruházatuk színe is eltért, ám tökéletesen illettek viselőjükhöz. Mindannyian lótuszülésben helyezkedtek el, mint Buddha; kezük a térdükön pihent.

Ahogy az előbb említettem, félkört alkottak, és mivel heten voltak, feltételeztem, hogy a középső alak lehet a vezetőjük, oldalán három-három „segédjével”. Persze abban a pillanatban túlságosan hatalmába kerített a látvány ahhoz,

hogy ilyen részleteket tudatosítsak. Csak később merültek fel bennem efféle gondolatok.

A középső alak igen dallamos, mégis valódi tekintélyt parancsoló hangon megszólított. Teljesen elámultam tőle, főként mivel *tökéletes kiejtéssel, franciául* szólalt meg.

– Légy üdvözölve közöttünk, Michel! A Nagy SZELLEM segítsen és világosítson meg utadon! – A többiek visszhangként ismételték: – A SZELLEM világosítson meg!

Lágyan felemelkedett ülőhelyéről – továbbra is lótuszülésben –, és felém lebegett. Ez most nem okozott akkora meglepetést, hiszen Thaó korábban már demonstrálta nekem a levitációs technikájukat. Fel akartam állni ez előtt a lenyűgöző és spirituálisan kétségtelenül igen fejlett személy előtt, hogy kifejezzem mélységes tiszteletemet. Ám ahogy mozdulni próbáltam, ráébredtem, hogy képtelen vagyok – mintha a tagjaim megbénultak volna.

Ő megállt pontosan előttem és fölöttem, és mindkét kezét a fejemre helyezte; hüvelykujjai összeértek az orrom felett a homlokomon, szemben a tobozmiriggyel, a többi ujjai pedig a fejtetőmön érintkeztek. Mindezt Thaó mesélte el később, mivel ekkor olyan elragadtatást éltem át, hogy semmilyen részletre nem tudtam odafigyelni.

Amíg a keze a fejemben volt, úgy éreztem, a testem megszűnik létezni. Egy lágy melegség és valami fenséges *illat* kelt bennem életre, ami nagy hullámokban áradt belőlem, és vegyült el a lágy, alig hallható zenével.

Hirtelen káprázatos, lenyűgöző színek tűntek fel a velem szemben levitáló alak körül, és ahogy lassan lebegve visszatért a helyére, sugárzó színek sokaságát vehettem ki körülötte; olyanokat, amiket azelőtt még sohasem érzékeltem.

Az uralkodó szín a halvány rózsaszín volt, ami valóságos felhőként ölelte körül a hét alakot. A mozdulataik nyomán pedig minket is körbefogott ez a csodálatos, rózsás ragyogás!

Mikor kellőképpen összeszedtem magam, és Thaó felé fordultam, láttam, hogy őt is gyönyörű színek övezik, bár ezek valamivel kevésbé ragyogóak, mint a hét alak körül.

Meg kell említenem, hogy ezekről a fenséges entitásokról szólva inkább a hímnemet használom. Ezt csak azzal magyarázhatom, hogy eme különös lényeknek olyan erős személyes kisugárzása és tekintélyes tartása volt, hogy – *távol álljon tőlem, hogy a hölgyeket megbántsam* – sokkal inkább férfias, mint nőies vonásokat éreztem bennük. Ez persze csak afféle ösztönös megérezés. Olyasmi dolog ez, mint Matuzsálemet nőnek elképzelni... De akárhogyan is, akár férfiként, akár nőként gondolok rájuk, valahogy *megváltoztattak* bennem valamit. Ösztönösen tudtam, hogy a színek, amik körülölelik őket, az *aurájuk* színei. Képes voltam aurát látni – ki tudja, mennyi időre. Mindez valódi csodálattal töltött el.

A vezetőjük újra elfoglalta helyét, és az összes szempár rám szegeződött – mintha csak belém akarnának látni. Valójában pontosan ezt csinálták. Egy – a számomra szinte végtelennek tetsző – ideig néma csend uralkodott. Figyeltem, ahogy auráik színei vibrálnak, és táncolnak körülöttük, néha egész messze tőlük, és felismertem a színcsokrot is a fejük felett, amiről Thaó beszélt nekem korábban.

Az aranyló glóriáik csaknem sáfránysárgán ragyogtak. Felötlött bennem, hogy valószínűleg nemcsak látják az aurámat, de minden bizonnyal olvasni is képesek belőle. Egyszeriben teljesen meztelennek éreztem magam ez előtt a

képzett csoport előtt. A kérdés ott motoszkált bennem: vajon miért hoztak ide engem?

A vezetőjük hirtelen megtörte a csendet. – Michel! Ahogy azt Thaó már elmagyarázta neked, téged választottunk ki arra, hogy meglátogasd a bolygónkat, és olyan üzeneteket közvetíts hazatérésed után, amik számos fontos dologra vetnek majd fényt. Elérkezett az idő, amikor bizonyos eseményeknek *meg kell történniük*. A Földön uralkodó több ezer éves barbárság és sötétség után ismét megjelent az úgynevezett civilizáció, és ez elkerülhetetlenül technológiai fejlődést is hozott, ami nagyon felgyorsult az utóbbi 150 évben.

– 14 500 éve nem volt hasonló fejlettségű technológia a Földön. Ez – bár semmi az igazi tudáshoz képest – ahhoz azért elég fejlett, hogy a földi emberiség ártalmára válhasson a nagyon közeli jövőben.

– Azért ártalmas, mert ez csupán *anyagi*, és nem *spirituális* tudás. A technológiának segítenie kellene a szellemi fejlődést, nem pedig egyre jobban és jobban az anyagi világba börtönözni, ahogy az ma a bolygótokon történik.

– A földi emberek még ennél is nagyobb mértékben megszállottjai egyetlen célnak: a gazdagságnak. Életüket csupán az anyagi javak megszerzéséért folyó hajsza tölti ki, és ennek összes következményei: irigység, féltékenység, gyűlölet a gazdagabbak, és megvetés a szegényebbek felé. Más szavakkal: a technológiátok, ami az utóbbi 14 500 évben példátlan a bolygótokon, valójában mélybe rántja a civilizációkat, és egyre közelebb és közelebb sodorja az erkölcsi és szellemi katasztrófa felé.

Észrevettem, hogy valahányszor ez a tekintélyes lény az

anyagiasságról beszélt, az Ő és társai aurája tompa, vöröses fénnel izzottak fel, mintha – még ha csak pillanatokra is – „lángoló bokorból” szólt volna.

– Mi, Thiaoouba népe, arra rendeltettünk, hogy segítsük, irányítsuk és szükség esetén olykor megbüntessük a fenntartóságunk alá tartozó bolygók lakosait.

Még szerencse, hogy Thaó röviden bevezetett a Föld történelmébe az utazás alatt, máskülönben a döbbenettől bizonyára lefordultam volna a székemről e szavak hallatán.

– Úgy vélem – folytatta –, már tisztában vagy azzal, mit értünk az „emberi nemre ártalmas” kifejezés alatt. Sok földi ember azt hiszi, hogy a fő veszélyforrást az atomfegyverek jelentik. Ám ez nem így van. A legnagyobb veszély a *materializmus*. A bolygód lakosai a *pénzt* hajszolják – egyeseknek ez szolgáltatja és jelenti a hatalmat, mások számára lehetőség a drog-szerzésre, ismét másoknak pedig annak eszköze, hogy többet birtokolhassanak a szomszédaiknál.

– Ha egy üzletembernek van egy nagy boltja, akar egy másodikat, majd egy harmadikat is. Ha egy kis birodalomnak parancsol, meg akarja növelni a területét. Ha valakinek van egy háza, ahol boldogan élhetne a családjával, nagyobbra vágyik, vagy egy másodikra... aztán egy harmadikra...

– Mire ez az ostoba harácsolás? Egyébként is, mindenki meghal, és hátra kell hagynia mindazt, amit felhalmozott. Talán a gyermekei eltékozzolják az örökségét és az unokái már nincstelenségben élnek majd... A legtöbb mai ember egész életét csak anyagi gondok és megfontolások töltik ki, és nem marad rá ideje, hogy a szellem ügyeivel is foglalkozzon. Mások a pénzüket különféle drogokra fordítják – arra törekedve, hogy egy mesterséges paradicsomot hozzanak

létre. Nekik még drágábban kell majd megfizetniük, mint a többieknek.

– Látom – folytatta – túl gyorsan haladok, és nem vagy képes követni. Pedig tudnod kellene, Michel, mivel Thaó már megkezdte a képzésed ezekben a dolgokban az utatok során.

Nagyon elszégyelltem magam, mintha csak egy tanár dorgált volna meg az iskolapadban; itt persze annyi volt a különbség, hogy nem hazudhattam, hogy értem az elhangzottakat, ha egyszer nem értettem. Hisz nyitott könyvként olvasott bennem.

Kegyesen rám mosolygott, és aurája, ami az imént tüzesen lángolt, visszanyerte eredeti árnyalatát.

– Most, egyszer és mindenkorra, megtanítunk és átnyújtjuk neked, amit ti, emberek a „misztériumok kulcsának” hívtok.

– Ahogy már hallottad, kezdetben egyedül a SZELLEM létezett, és mérhetetlen erővel megteremtette mindazt, ami anyagilag létezik. Megalkotta a bolygókat, a csillagokat, a növényeket, állatokat, mindezt pedig egyetlen céllal: *hogy kielégítse spirituális szükségleteit*. Ez egészen logikus is, hiszen a Teremtő nem más, mint tiszta szellem. Látom, most azon csodálkozol, vajon mi szüksége van az anyagra ahhoz, hogy szellemi beteljesüléshez jusson. Ezt hadd magyarázzam a következőképpen: *a Teremtő az anyagi világban keres szellemi tapasztalatokat*. Látom, még mindig nehéz követned – de szépen haladsz.

– Ahhoz, hogy átélhessen bizonyos tapasztalatokat, a SZELLEM önmagának egy apró darabkáját egy fizikai entitásba akarta helyezni. Ehhez pedig a Negyedik Erőhöz folya-

modott – ahhoz az erőhöz, amiről Thaó még nem beszélt neked, és ami kizárólag a szellemiségre vonatkozik. Az Egyetemes Törvény ezen a területen is érvényes.

– Bizonyára tisztában vagy vele, hogy az Univerzum ősmintája szerint kilenc bolygó kering egy nap körül³. Ugyanakkor ezek a napok is egy nagyobb nap körül keringenek, ami tehát így módon kilenc hasonló naprendszer – és azok kilenc-kilenc bolygójának – központja. És ez így folytatódik, egészen az Univerzum központjáig, ahonnan az ősrobbanás, a „Nagy Bumm” kiindult.

– Felesleges mondanom, hogy néha történnek balesetek – olykor egy-egy bolygó eltűnik egy naprendszerből, vagy épp ellenkezőleg, megjelenik – ám idővel a rendszer visszatér az eredeti, kilences alapú struktúrájához.

– A Negyedik Erő nagyon fontos szerepet játszik: mindazt meg kell valósítania, amit a SZELLEMEM kigondolt és elképzelt. Ezért „belehelyezett” egy végtelenül parányi részt a SZELLEMEM-ből az emberi testbe. Ez az ún. asztrálest, vagy asztrális lény, ami egy-kilenced részét alkotja az eredeti emberi lénynek, egyúttal a „Felettes Ének”. Más szavakkal: ez a Felettes Én egy olyan entitás, ami önmaga egykilencedét emberi testbe küldi, és ezzel az illető asztrál-lényévé válik. Hasonlóképp, ugyanezen Felettes Én többi kilencede szintén különböző fizikai testekbe kerül(het); mégis, az összes tag továbbra is szerves része marad a Központi Entitásnak⁴.

3 Néha a 9 bolygó két apró nap, ún. iker-csillag körül kering (a Szerző magyarázata)

4 Központi Entitás – ez azt jelenti, hogy egy közös Felsőbb Énen osztozunk 8 másik földi emberrel (a Szerző magyarázata)

– Továbbá, a Felettes Én szintén egy-kilenced részt foglal magában egy még nagyobb Felettes Énből. Ez a folyamat egészen a *Forrásig* folytatódik, ami lehetővé teszi a SZELLEM által kívánt spirituális tapasztalatok igen alapos megszürését.

– Ne gondold, hogy az elsőként említett Felettes Én jelentéktelen a többihez képest! Igaz, hogy alacsonyabb szinten működik, mégis rendkívüli erővel és fontossággal bír. Képes bármilyen betegség gyógyítására⁵, sőt még a halottak feltámasztására is. Számos példa van rá, hogy klinikailag halottnak nyilvánított emberek újraélednek, mikor az orvosok már teljesen feladják a reményt. Ilyenkor általában az történik, hogy az illető asztrális lényre találkozik Felettes Énjével. A Felettes Énnek ez a része hagyja el a fizikai testet a halál során. Ekkor az illető érzékeli fizikai testét maga alatt, és az életéért küzdő orvosokat; érzékelheti továbbá az őt sirató szeretteit is. Jelen állapotában, a kiszabadult asztráltestben az illető teljesen jól, sőt kifejezetten boldognak érzi magát; ezért általában végleg elhagyja a porhüvelyt, ami legtöbbször oly sok szenvedés forrása, és egyfajta „pszichikai alagútban” találja magát, aminek a végén csodás fény, és valódi boldogság várja.

– Mielőtt a csatornán áthalad, hogy beleolvadjon ebbe a boldogságot árasztó fénybe – ami nem más, mint maga a Felettes Én –, és amennyiben akár a legcsekélyebb vágy fel-

5 Ami a Földön spirituális gyógyításként ismert, a gyógyító Felettes Énje segítségével érhető el, akár a beteg jelenléte nélkül is. Azaz, a képzett gyógyító – a beteg engedélyével – a világ bármely részéről segíthet neki. Ez nem *energiacsere*, hanem a Felettes Ének szintjén zajló *információcsere* (a Szerk.)

merül benne, hogy életben maradjon – nem a saját javára, hanem azok kedvéért, akiknek még szükségük van rá (például kis gyermekei miatt), azt is kérheti, hogy hadd térjen vissza. Bizonyos esetekben erre meg is kapja az engedélyt.

– Tudnod kell, hogy folyamatos kapcsolatban állsz Felettes Éneddel az agyad csatornáin keresztül, amely – mint egy adó-vevő állomás – közvetlenül továbbít bizonyos rezgéseket az asztráltested és a Felettes Éned között. A Felettes Éned folyamatosan figyel téged, éjjel-nappal, és közbeléphet, hogy megóvjon egy balesettől. Például, el akarod érni a géped, ám a taxi félúton a reptérre menet lerobban. Erre hívsz egy másikat, ám az is lerobban – csak úgy... *csak úgy??!* Valóban elhiszed, hogy van ilyen véletlen egybeesés?

– A kérdéses repülő 30 perccel később lezuhan, és nem marad túlélő. Vagy mondjuk egy öreg, reumás asszony, aki alig képes járni, elindul, hogy átkeljen az úttesten. Hangos dudálás és fékcsikorgás közepette bár, mégis, szinte csodával határos módon, képes biztonságban átjutni.

– Mi erre a magyarázat? Még nem jött el az ideje, hogy eltávozzon, így hát a Felettes Énje közbeavatkozik. A Felettes Én a másodperc törtrésze alatt serkentő reakciót válthat ki az adrenalin-termelő mellékvesében, és az néhány pillanatra elegendő erőt szolgáltat az izmainak, hogy képes legyen arra az életmentő rugaszkodásra. A hirtelen felszabaduló, és véráramba jutó adrenalin képessé tehet rá, hogy elmenekülj a közelgő veszély elől, vagy még a „legyőzhetetlent” is legyőzd dühöd vagy félelmed segítségével. Mindazonáltal, túl nagy dózis esetén az adrenalin halálos méreggá válhat.

– Ám nemcsak az agyi csatorna képes rá, hogy üzeneteket közvetítsen az asztráltest és a Felettes Én között. Egy másik

csatorna is létezik néha álmodás közben – pontosabban az alvás bizonyos periódusaiban. Ilyenkor a Felettes Én képes magához hívni az asztráltestet, akár azért, hogy információkkal vagy utasításokkal lássa el, akár hogy regenerálja valamilyen módon. Például újra feltöltheti spirituális erőtartalmait, vagy rávilágíthat az egyént érintő fontos problémák megoldására. Épp ezért *döntő fontosságú*, hogy az álom *nyugodt és zavartalan* – erős zajoktól, vagy a napi ártalmas élmények miatti rémálmoktól mentes – legyen. Így talán érthetőbbé válik a régi bölcsesség is: „Aludjunk rá egyet!”.

– A porhüvely, amit pillanatnyilag viselsz, már önmagában is elég komplex, ám mindez semmi az asztrális testek és Felettes Ének fejlődési folyamatainak összetettségéhez képest. Hogy a földi átlagemberek is könnyen megértsék, amiről beszélek, igyekszem a lehető legegyszerűbb fogalmakat használni.

– Az asztrális test, amivel minden „normális” emberi lény rendelkezik, közvetíti a Felettes Én felé mindazt az érzéki benyomást, amit a fizikai testben élt élet során tapasztalt. Ezek az érzetek keresztülhaladnak a kilenc Felettes Én hatalmas „szűrő-rendszerén”, míg elérik a SZELLEM-et körülvevő éterikus óceánt. Amennyiben az élmények és érzetek szinte kizárólag a materiális dolgokra irányulnak, a Felettes Éneknek komoly gondot okoz ezek megszűrése – mint ahogy egy vízszűrő is sokkal hamarabb eldugul, ha piszkos vizet kell tisztítani, mint a csak tiszta víz folyik át rajta.

– Ha gondoskodsz róla, hogy az életed során átélt számos esemény az asztrális testednek is javára váljék – spirituális értelemben –, akkor a szellemi megértésed egyre fokozódik. Adott idő múltán – ez változó, 500 vagy akár 15 000 föl-

di év is lehet – a Felettes Énednek egyszerűen már nem lesz mit megszűrnie.

– Önmagának ez a része, ami jelen esetben Michel Desmarquet asztráltestében tartózkodik, ekkorra spirituálisan olyan fejlett lesz, hogy a következő szintre léphet, ahol már közvetlenül egy még magasabb Felettes Énnel tarthatja a kapcsolatot.

– Ezt a folyamatot hasonlíthatjuk egy kilenclépcsős szűrőberendezéshez is, aminek az a célja, hogy megszabadítsa a rajta átfolyó vizet kilencféle „szennyezéstől”. Az első fokozat végeztével, ez az első szűrő megszűnik, és csak nyolc marad... Persze, ahhoz, hogy könnyebben érthetővé tegyem mindezt, nagymértékben a képzeletedre kell hagyatkoznom.

– Ez az asztráltest azután, hogy beteljesített egy ciklust az első kategóriájú Felettes Énnel, szétválik tőle, és a második fokozatú Felettes Énnel kapcsolódik össze; majd az egész folyamat megismétlődik. Ezen kívül, a kérdéses asztráltest egyúttal ahhoz is elég fejletté vált, hogy egy magasabb kategóriájú bolygóra születhessen.

– Látom, hogy nem követed a szavaimat kellő figyelemmel, Michel. Pedig nagyon szeretném, ha mindaz, amit elmondunk, teljesen világos és érthető volna a számodra.

– A SZELLEM, mérhetetlen bölcsességében, a Negyedik Erő segítségével kilenc fajta bolygó-kategóriát teremtett. Jelenleg Thiaooubán tartózkodsz, ami egy kilencedik, azaz legmagasabb fokozatú bolygó.

– A Föld ellenben egy első kategóriájú planéta, azaz a skála legalsó fokán található. Mit jelent mindez? A bolygótok egyfajta „óvodához” hasonlítható, ahol az alapvető szociális

értékeket sajátíthatjátok el. Ezzel a hasonlatrendszerrel élve, egy második fokozatú bolygó az általános iskolának felel meg, ahol további tudásra tehettek szert. Természetesen mindkét helyen elengedhetetlen a „felnőtt felügyelet”. A harmadik kategória megfelel a gimnáziumnak, ahol az eddig megszerzett értékekre alapozva további előrehaladás várható. Ezután egyetemre mész, ahol már felnőttként kezelnek. Itt már nemcsak bizonyos tudásanyagot sajátíthatasz el, de lassan el kell fogadnod a közéleti felelősséget is.

– Nos, ilyen jellegű a fejlődés a bolygók kilenc fokozatán keresztül. Minél fejlettebb vagy spirituálisan, annál több örömdre és hasznodra szolgál az élet az egyre magasabb szintű bolygókon és környezetben. A táplálékod megszerzése is egyre könnyebbé válik, ami viszont sokkal egyszerűbbé teszi az életed szervezését. Az eredmény pedig: még hatékonyabb spirituális fejlődés.

– A magasabb bolygókon maga a Természet válik a „tanulók” segítőjévé, és mire eléred a hatodik fokozatot, már nemcsak az asztráltested igen fejlett, de a fizikai is jócskán részesül a fejlődésed jótékony hatásaiból.

– Jól tudjuk, hogy már eddig is igen lenyűgözőnek találtad, amit a bolygónkon láttál. Ahogy egyre több dologgal ismerkedsz meg, úgy értékeled majd, hogy ez itt maga a „paradicsom”; mégis, az igazi örömhöz hasonlítva, amikor ismét tiszta SZELLEM-mé válsz, mindez semmi.

– Ügyelnem kell rá, hogy ne nyúljon túl hosszúra ez a magyarázat, mivel változtatás nélkül, szóról szóra le kell majd jegyezned a könyvben, amit írni fogsz. Döntő fontosságú ellenállnod a kísértésnek, hogy bármilyen személyes vélemény befolyásoljon.

– Ám kérlek, ne légy ideges... – Thaó segíteni fog a részletekben, ha eljön az írás ideje.

– Erről a bolygóról egyaránt lehetséges, hogy fizikai testben maradj, vagy egyesülj a Nagy SZELLEM-mel az *éterben*.

Ahogy ezek a szavak elhangzottak, a Vezető körüli aura fényesebben ragyogott fel, mint valaha, és meglepve láttam, hogy csaknem teljesen eltűnik az aranyló ködben – hogy aztán pár másodperc múlva újra megjelenjen.

– Megértetted tehát, hogy az asztáltested a fizikai tested „lakója”, aki feljegyez és megőriz minden tapasztalatot és megértést az életeid során.

– Ez csak és kizárólag szellemiekben válhat gazdagabbá, anyagilag nem. A fizikai test csupán egy hordozó, amit a legtöbb esetben halálunkkor levetünk.

– Ezt egy kicsit részletesebben is kifejtem, mivel látom, hogy a „legjobb esetben” kifejezés megzavart. Úgy értettem az imént elhangzottakat, hogy néhányunk, többek között ezen bolygó összes lakosa, képes pusztá akaratával regenerálni a testi sejtjeit. Igen, tudom, hogy már észrevetted: mindnyájan nagyjából azonos korúnak tűnünk. Thiaoouba egyike a három legfejlettebb bolygónak ebben a galaxisban. Néhányunk képes rá – és meg is teszi –, hogy közvetlenül csatlakozzon ahhoz, amit mi *batalmas éternek* hívunk.

– Tehát, ezen a különleges bolygón csaknem elértük a tökéletességet, mind anyagi, mind spirituális tekintetben. Ám nekünk is megvan a magunk feladata, ahogy az Univerzum minden teremtményének, legyen az akár a legegyszerűbb kavics.

– Nekünk, mint a legfejlettebb bolygó lakosainak, az a dolgunk, hogy másokat vezessünk, irányítsunk és segítsünk

– elsősorban spirituális szempontból. Ugyanakkor olyan helyzetben vagyunk, hogy alkalomadtán anyagi segítséget is nyújthatunk, mivel technológiailag szintén a mi kultúránk a legfeljettebb. Valóban, hogyan is tudna egy szülő szellemi segítséget és irányítást nyújtani gyermekének, ha nem volna sokkal öregebb, tapasztaltabb és képzettebb nála?

– Ha a gyermek fizikai fenytést érdemel, és sajnos néha ez a helyzet, vajon nem fontos-e, hogy a szülő fizikailag sokkal erősebb legyen gyermekénél? Néhány felnőttet, akinél konoksága vagy ostobasága miatt minden szó süket fülekre talál, szintén fizikai módszerekkel kell helyreigazítani.

– Te, Michel, a Föld bolygóról jöttél, amit olykor a „siralombolygójának” is hívnak. Valóban, a név találó, ám nem véletlenül, hanem egészen pontosan meghatározott okból van ez így – a célja ugyanis az, hogy egészen különleges *tanulási környezetet* nyújtson a lakosai számára. Nem azért, mert az élet ott olyan nehéz, hogy bele kellene avatkoznotok – hisz nem cselekedhettek felelőtlenül és büntetlenül a Természet ellenében, inkább rombolva, mint megőrizve mindazt, amit a Teremtő a rendelkezésekre bocsátott; azaz felborítva az oly gondos részletességgel megtervezett ökológiai rendszereket. Bizonyos országokban, mint például Ausztráliában, ahol Te is laksz, kezdenek egyre nagyobb tiszteletet mutatni az ökológia iránt, ami a helyes irányba tett lépés; ám még ott is, vajon mi a helyzet a környezet-szennyezéssel? A víz és levegő szennyezésével? És vajon mit tettek a legveszélyesebb szennyező forrás, a *zaj* ellen??

– Azt mondom, legveszélyesebb, mivel az emberek, köztük az ausztrálok, gyakorlatilag semmilyen figyelmet nem szentelnek ennek.

– Kérdezz csak meg bárkit, vajon zavarja-e a közlekedés zaja! Meg fogsz lepődni a válaszában! Az esetek 85 százalékában ez lesz a felelet: „Milyen zaj? Miről beszélsz?? Ja, az? Ó, azt már megszoktam, észre sem veszem.” És pontosan ez az, ami miatt olyan veszélyes a zajszennyezés.

Ekkor Thaóra (mint később megtudtam, ez volt a neve ennek a főrangú személynek) tett egy mozdulatot, ami megfordulásra készítetett. Egy gondolatban feltett kérdésemre válaszolt ezzel: „Hogy lehet, hogy százalékokról beszél, és ilyen pontos részleteket ismer a bolygónkról?”

Megfordulva, csaknem felkiáltottam a meglepetéstől, mivel mögöttem ott állt Biastra és Latoli. Ez önmagában még nem lett volna olyan különös, azonban barátaim, akiket 310 és 280 centiméteres magasságúnak ismertem meg, most csupán akkorák voltak, mint jómagam. A szám is tátva maradt, mivel Thaóra elmosolyodott.

– Érted már? Néha – mostanában egyre gyakrabban – néhányan közülünk ott élnek köztetek a Földön! Ez a válaszom a kérdésedre.

– Folytassuk a zaj igen fontos témáját! Tudnod kell, hogy ez akkora veszélyt rejt, hogyha semmit sem tesznek ellene, a katasztrófa bizonyosan bekövetkezik.

– Vegyük például az éjszakai klubokat. Az emberek, akik ilyen helyekre járnak, a még nem ártalmas hangerő többszörösének teszik ki magukat, aminek köszönhetően az agyukat, valamint fiziológiai és asztrális testüket rendkívül ártalmas rezgések érik. Ha tisztában volnának mindazzal a kárral, amit ez a hangerő okoz nekik, pánikszerűen menekülnének onnan...

– Ám rezgéseket nem csupán a zajok keltenek; a színek-

nek is van ilyen hatásuk! Megdöbbenő, hogy a bolygóton az ilyen irányú kísérleteket mennyire figyelmen kívül hagyjátok. Ügynökeink beszámoltak például egy esetről, ahol az illető bizonyos súly felemelésére volt képes; rájöttek, hogy ha pár pillanatra egy rózsaszín képernyőre néz, következetesen elveszti ereje csaknem 30 százalékát.

– A civilizációtok nem szentel semmi figyelmet az efféle kísérleti eredményeknek. Valójában, a színek óriási mértékben képesek befolyásolni az emberek viselkedését, ugyanakkor ennek a hatásnak az irányításánál mindenképp figyelembe kell venni az illető auráját is. Ha például olyan színűre akarod festeni a hálósobád falait, ami valóban megfelelő neked, tisztában kell lenned az aurád bizonyos főbb pontjainak a színeivel.

– Ha a falak színét összhangba hozod az aurádéval, az fenntarthatja, sőt *javíthatja* az egészséged. Továbbá, a vibrációk, amik ezekből a színekből áradnak, alapvetően fontosak a jó mentális egyensúly megőrzéséhez; sőt, a hatását még alvás közben is kifejtik.

Kíváncsi voltam, vajon hogy is lehetnének tudatában ezeknek a színeknek, mikor a Földön nem vagyunk képesek aurát látni. Természetesen, Thaóra azonnal válaszolt, anélkül, hogy egy szót is kellett volna szólnom.

– Michel, rendkívül fontos, hogy a szakembereitek feltalálják a szükséges műszereket, amik lehetővé teszik az aura látását; ez ugyanakkor biztosítja majd, hogy a helyes döntések szülessenek a későbbiekben a kritikus választásokon.

– Az oroszoknak már sikerült lefotózni az aurát. Ez még csak a kezdet, mivel a kapott eredmények csupán az ábécé első két betűjének olvasásával érnek fel ahhoz viszonyítva,

amire mi vagyunk képesek. Az aura olvasása a fizikai test gyógyítása érdekében szinte semmi ahhoz képest, amit ugyanez a pszichikai vagy épp fiziológiai test esetében eredményezhet. A Földön ugyanis a psziché az, ahol a legtöbb problémátok rejlik.

– Pillanatnyilag a legtöbb felelősséget a fizikai testetekért vállaltok, ám ez komoly hiba. Ha a pszichétek szegényes és fejletlen, ez hasonlóan befolyásolja majd a fizikai megjele-
néseteket, ám az anyagtestetek ettől függetlenül előbb-
utóbb mindenképp elhasználódik, és elenyézik. A psziché-
tek azonban, mivel része az asztráltestnek, halhatatlan. Ez-
zel szemben, minél inkább műveled a szellemed, annál ke-
vesebb terhet jelent majd a fizikai tested, és annál gyorsab-
ban haladsz át az életeid ciklusain.

– Természetesen asztráltestben is elhozhattunk volna té-
ged ide, Thiaooubára, azonban inkább fizikai testeddel
együtt tettük – méghozzá lényeges okból. Látom, már érted
is, hogy miért. Ez örömmel tölt el, és hálásan fogadjuk a
szándékod, hogy segítesz nekünk a feladatunk teljesítésé-
ben.

Thaóra elhallgatott, és látszólag gondolataiba mélyedt,
ugyanakkor fénylő szemeivel merőn nézett rám. Hogy
mennyi idő telt el így, meg nem mondhatom. Éreztem,
hogy az állapotom egyre eufórikusabbá válik, és annak is tu-
datában voltam, hogy a hét személy aurája fokozatosan vál-
tozni kezd. A színeik egyes helyeken felélénkültek, máshol
ellágyultak, míg körvonalaik lassan elhomályosodtak, köd-
szerűvé váltak. Ez a köd egyre erősebb arany és rózsaszín
árnyalatot vett fel, ahogy terjedt, és fokozatosan eltakarta a
hét alakot. Thaó kezét éreztem a vállamon.

– Nem, Michel, nem álmodsz! Ami történik, teljesen valóságos. – Igen hangosan beszélt, és szavai igazolásaként olyan erővel szorította meg vállaim, hogy a nyoma még hetek múlva is látszott.

– Au! Miért tetted ezt, Thaó? Nem hittem volna, hogy képes vagy ilyen erőszakra!

– Sajnálom, Michel, de néha különös eszközökhöz kell folyamodnunk... A Thaórák mindig így tűnnek el – és néha így is jelennek meg –, ezért könnyen megeshetett volna, hogy mindezt csak álomnak hiszed. Engem bíztak meg, hogy gondoskodjak arról, hogy biztosan felismerd, mi valóságos.

Ezekkel a szavakkal Thaó megfordított, és elindult előttem, én pedig követtem őt. Ugyanazon az úton távoztunk, amerről jöttünk.

MU KÖNTINENSE ÉS A HÚSVÉT-SZIGET

Mielőtt elhagytuk a dokót, Thaó egy maszkot helyezett a fejemre – ez különbözött attól, amit korábban viseltem. Most sokkal élénkebb, ragyogóbban fénylő színeket láthattam.

– Hogy érzed magad az új *vokid*-ban, Michel? Elviselhetőnek találsz a fényt?

– Igen, ez csodás... az egész annyira gyönyörű, úgy érzem, mintha... – azzal összerogytam a lábai előtt. Thaó a karjaiba vett, és visszavitt a *Lativok*-hoz, ahogy repülő alkalmatosságunkat nevezték.

A dokómban tértem magamhoz, még mindig teljesen elképedve. A vállam nagyon fáj; ösztönösen a sajjó területre raktam a kezem, és arcom grimaszba torzult.

– Őszintén sajnálom, Michel, de muszáj volt... – Thaó hangjában szinte nyoma sem volt a lelkiismeretfurdalásnak.

– Mi történt velem?

– Mondjuk úgy, elájultál; bár a kifejezés nem egészen pontos. Inkább csak túlságosan megrészegett a szépség. Az új *vokid* a bolygónk vibrációinak 50 százalékát engedi át, míg az előző sisakod mindössze huszat.

– Csak 20 százalékot?? Ez hihetetlen! Azok a csodálatos színek, amiket láttam... a pillangók, a virágok, a fák, az

óceán... Nem csoda, hogy megrészegedtem. Emlékszem, mikor egyszer Franciaországból Új-Kaledóniába utaztam a családommal és barátaimmal, megálltunk Tahitin. Autót béreltünk, és bejártuk a szigetet. Az őslakosok elragadóak voltak... Annyira bájosan festettek a lagúnák partjain készített szalmakalapjukban, a vörös, sárga, narancs, lila színben pompázó hibiszkuszok, exorák és más cserjék között, körülöttük a gondozott pázsittal és az árnyas kókuszpálmákkal. A lenyűgöző látvány háttéréül pedig az óceán kékje szolgált.

– Az egész napot a szigeten való kirándulással töltöttük, és a naplómban úgy emlékeztem meg róla, mint valami szemet gyönyörködtető, szakadatlan színpompáról. Valóban, a minket körülvevő szépség szó szerint megrészegített; és mégis, be kell ismernem, mindaz semmi nem volt ehhez a szépséghez képest, ami itt körülvesz.

Thaó fokozott figyelemmel, széles mosoly kíséretében hallgatta beszámolómm. Majd a homlokomra helyezte kezét, és így szólt: – Most csak pihenj, Michel. Később jobban fogod érezni magad, és képes leszel rá, hogy velem jöjj.

Azonnal mély, álomtalan álomba zuhantam, és békésen aludtam csaknem 24 órát. Mikor felébredtem, kipihentnek és frissnek éreztem magam.

Thaó ott volt, és Latoli meg Biastra is csatlakozott hozzánk, akik időközben visszanyerték eredeti méretüket; ezt azonnal meg is jegyeztem.

– Kevés idő kell egy efféle átalakuláshoz, Michel – magyarázta Biastra –, ám ez most nem fontos. A mai nap kirándulunk egyet a környéken, és bemutatunk néhány nagyon érdekes embernek. – Latoli hozzám lépett, és megérintette a vállam az ujjaival ott, ahol Thaó megsértette a bőröm. A fáj-

dalom abban a pillanatban elenyészett, és ismét a jó érzés hullámai futottak át az egész testemen. Viszonozta hálás mosolyom, és átadta új sisakom.

Továbbra is úgy találtam, hogy a szabadban hunyorognom kell az erős fény miatt. Thaó egy mozdulattal jelezte, hogy szálljak fel a *Lativokra*. A többiek úgy döntöttek, hogy külön repülnek, és úgy libegtek körülöttünk, mintha önfeledten játszanának – nos, kétségkívül így is volt. Ezen a bolygón a lakosok örökké boldognak látszottak; egyedül a hét Thaóra tűnt komolynak – valójában, talán még kissé szigorúnak is, a belőlük sugárzó jóindulat ellenére.

Nagy sebességgel haladtunk, több méterrel a víz felszíne fölött, és bár kíváncsiságomat folyton felkorbácsolta valami, gyakran le kellett hunynom a szemem, hogy kipihenjem az erős ragyogást.

Mégis, úgy tűnt, hogy lassan sikerül alkalmazkodnom a körülményekhez... Kíváncsi voltam, vajon hogy boldogulnék, ha Thaónak az jutna eszébe, hogy olyan maszkot adjon, ami a fény 70 százalékát engedi át – vagy akár még többet...?

Gyorsan elértük a szárazföld peremét, ahol a hullámok zöld, fekete, narancs és arany színű sziklákon törtek meg. A partnak csapódó víz játéka a déli nap meredeken tűző sugarai alatt felejthetetlen látványt nyújtott. A fények és színek kristálytisza sávokat alkottak – százszor szebbet, mint egy földi szivárvány. Körülbelül 200 méteres magasságig emelkedtünk, és folytattuk utunk a kontinens belseje felé.

Thaó egy síkság felett vezetett át, amin mindenféle állatot figyelhettem meg – volt, ami két lábon járt, és némileg emlékeztetett a struccra; akadtak négylábú, mamut-szerű (ám kétszer akkora) teremtmények; sőt, láttam teheneket és ví-

zilovakat is békésen egymás mellett legelészni. A tehenek hasonlítottak a földi rokonaikra, és nem tudtam megállni, hogy ne jegyezzem ezt meg Thaónak. Közben lelkesen mutogattam egy csorda felé – pont mint egy izgatott kisgyerek az állatkertben. Ő szívből kacagott.

– Miért ne lehetnének tehenek nálunk, Michel? Nézz csak oda! Látod, szamarak, amott pedig zsiráfok – bár némileg magasabbak, mint a Földön. És nézd, milyen fenséges az a vágató ménes...!

Lenyűgöző volt ez a kaland, bár nem egyfolytában – néha teljesen felizgatott, máskor kevésbé. A legdöbbenetesebb dolog, amitől aztán – barátaim nagy örömeire – tényleg elállt a lélegzetem, az volt, mikor lovakat láttunk, akiknek *női fej* ült a nyakukon. Csinos arcukat szőke, vörösésbarna, sőt néha kék haj keretezte. Ahogy alattunk galoppoztak, nemritkán tíz métereseket is szökelltek. És igen! Valóban, voltak *igazi* szárnyaik, a hátukon összecsucva, amiknek időről időre hasznát vették – valahogy úgy, mint nálunk a hajókat kísérő repülő halak. Felvetették a fejüket, hogy jól lássanak minket, és megpróbáltak versenyre kelni a *Lativok* gyorsaságával.

Thaó csökkentette járművünk sebességét és magasságát, így pár méternyire megközelítettük őket. Újabb meglepetések vártak rám, mivel néhányuk felismerhetően *emberi* hangon kiáltott felénk. Három kísérőm ugyanazon a nyelven válaszolt nekik; szemlátomást igen kellemesen társalogtak. Mindazonáltal, nem sokat időztünk ilyen alacsonyan, mivel némelyik „kentaur-hölgy” olyan magasra szökellt, hogy csaknem elérte járművünket, amivel saját testi épségüket kockáztatták.

A síkságot, ami felett repültünk, nagyjából azonos méretű, apró dombocskák tarkították. Mikor szóvá tettem ezt, Biastra elmagyarázta, hogy évmilliókkal ezelőtt ezek a dombok vulkánok voltak. A vegetáció alattunk ezúttal meg sem közelítette azt a bőséget, amit az erdőben tapasztaltam érkezésemkor. Épp ellenkezőleg, a fák itt kis csoportokban nőttek, és nem nyúltak 25 méternél magasabbra. Ahogy haladtunk, százszámra keltek szárnyra hatalmas fehér madarak, hogy aztán „biztonságos” távolságban újra leszálljanak. Széles folyó kanyargott lustán a horizonton, kettéválasztva a síkságot.

Odalenn kivehetővé vált néhány, a folyó egyik kanyarulatánál csoportosuló dokó. Thaó a víz fölé kormányozta a *Lativokot*, és egészen a víz szintjéig ereszkedett, hogy megközelítsük a telepet. Kicsiny, négyszögletes területen landoltunk két dokó között. A lakóik azon nyomban körülvettek minket. Nem tülekedtek, hogy közel kerüljenek hozzánk; inkább csak abba hagyták, amivel épp foglalatostkodtak, és teljes nyugalommal közeledtek. Kört alkottak körülöttünk, elég nagyot ahhoz, hogy kényelmesen elférjünk, és mindenkinek egyformán lehetősége nyíljon szemtől szembe találkozni egy idegen lénnel – azaz velem.

Ismét megdöbbenett, mennyire azonos korúnak látszanak ezek az emberek – leszámítva vagy féltucatnyit, akik talán valamivel idősebbek lehettek. A kor itt nem csökkentette, hanem meglepő módon, még nemesebbé tette megjelenésüket.

Az is igen meglepett, hogy eddig úgy tűnt, Thiaooubán nincsenek gyermekek; most viszont ezen a kis telepen láttam közülük féltucatnyit a minket körülvevő tömegben. Bá-

josak voltak, és gyerek létükre szokatlanul higgadtan viselkedtek. Thaó szerint nyolc-kilenc évesek lehettek.

Mióta megérkeztem Thiaooubára, még soha nem volt alkalmam egyszerre ennyi helybélivel találkoznom. Ahogy körbepillantottam, megcsodálhattam nyugalmukat és tartózkodásukat csakúgy, mint arcuk szépségét, ami lassan kezdett megszokottá válni a számomra. Erősen hasonlítottak egymásra, mintha mindannyian testvérek lettek volna; mégis, vajon nem ugyanez-e a benyomásunk, mikor egy csoport afrikaival vagy ázsiaival találkozunk? Valójában, az arcvonásoknak éppoly gazdag skálája létezett közöttük is, mint a földi rasszok esetében.

Az átlagos magasságuk 280–300 cm között változott; a testük olyan arányos felépítésű volt, hogy már a pusztán látványuk is örömet okozott. Nem voltak se túl izmosak, se túl véznák, és semmilyen testi fogyatékoság nem látszott rajtuk. A csípőjük valamivel szélesebb volt ugyan, mint amit egy férfitől várna az ember, ám később megtudtam, hogy néhányuk gyermekeket is szült már.

Fenséges, általában aranyszőke hajkoronát viseltek; ám egyesek platinaszőkék, vagy vörösesszőkék voltak, mások fürtjei pedig gesztenyebarnán fénylettek. Néhányuknak – mint Biastrának és Thaónak – finom szőrzet nőtt felső ajkukon, ám ezt leszámítva, semmilyen más testszőrzettel nem rendelkeztek. (Természetesen ezt a megfigyelést nem ekkor tettem, hanem később, mikor alkalmam nyílt közvetlen közelről megfigyelni egy meztelenül napfürdőző csoportjukat.) Bőrük az arab nőkére emlékeztetett, akik fátyollal védik magukat a napfénytől – határozottan nem az a tipikus halvány bőr volt, amivel egyébként az ennyire világos

szemű, szőke hölgyek általában rendelkeznek. Olyan világos a szemük, hogy földi körülmények között valószínűleg azon tűnődtem volna, nem vakok-e.

Most, hogy hosszú lábaikról és gömbölyded formáikról beszélek, a mi női hosszútávfutóink izmos teste jut eszembe, csakúgy, mint csodálatosan arányos, minden esetben feszes és formás mellükről... Könnyen érthető hát a tévedésem, hogy Thaót egy óriási hölgynek hittem, mikor először találkoztunk. Felvetődött bennem, hogy a földi nők mennyire irigyelnék ezeknek az embereknek a melleit – a férfiak pedig mennyire örülnének nekik...

Thaó arcvonásainak szépségét már korábban méltattam. Ebben a csoportban a többiek is hasonlóan klasszikus szépségű vonásokkal rendelkeztek; ugyanakkor sokukat a csábos, és vonzó jelzőkkel is illehetném. Úgy tűnt, mintha minden egyes arcot – bár némileg különbözött az alakjuk és vonásaik – egyazon művész tervezett volna.

Mindegyiknek megvolt a maga bája és vonzereje; ám mindenek felett, arcuk, modoruk és egész viselkedésük legnyilvánvalóbban kimagasló intelligenciájukról árulkodott.

Összességében, semmilyen kivetnivalót nem találhattam a körénk gyűlő emberekben, ahogy sugárzó mosollyal üdvözöltek minket, kivillantva tökéletes, hófehér fogsorukat. Ez a fizikai tökéletesség nem lepett meg, hiszen Thaó korábban már elmagyarázta, hogy pusztá akaratukkal képesek regenerálni testük minden egyes sejtjét. Ezért hát miért is mutatták volna ezek a fenséges testek az öregség bármilyen jelét?

– Megzavartuk őket a munkájukban? – kérdeztem Biastrát, aki történetesen épp mellettem állt.

– Nem, nem igazán – válaszolta. – A legtöbb ember ezen a helyen épp nyaral; ugyanakkor meditálni is általában ide járnak.

Hárman az idősebbek közül közelebb jöttek. Thaó megkért, hogy üdvözljem őket franciául, és olyan hangosan, hogy mindenki jól halljon. Azt hiszem, valami ilyesmit mondhattam: – Nagyon örvendek, hogy köztetek lehetek, és hogy megcsodálhatom szépséges bolygótokat! Szerencsés emberek vagytok, és azt kívánom, bárcsak jómagam is köztetek élhetnék.

Beszédemet hangos tetszésnyilvánítás követte, nemcsak az idegen nyelvnek köszönhetően (amit többségük valószínűleg életében először hallott), hanem szavaim telepatikusan felfogott értelme miatt is.

Biastra jelezte, hogy kövessük a három öreget, akik az egyik dokóba vezettek minket. Mikor mind a heten kényelmesen elhelyezkedtünk, Thaó így kezdte:

– Michel, szeretnék bemutatni Lationusi-nak – ezzel egyikük felé intett, én pedig meghajoltam. – Körülbelül 14 000 évvel ezelőtt Lationusi volt Mu kontinensének utolsó királya a Földön.

– Nem értem.

– Nem akarsz érteni, Michel, és ebben a pillanatban sok földi társadra hasonlítasz.

Bizonyára nyugtalannak tűntem, mert Thaó, Biastra és Latoli hangosan felnevettek.

– Ne vágj ilyen arcot, Michel! Csak ugratni akartalak egy kicsit. Most pedig, Lationusi jelenlétében, fel fogjuk fedni neked az egyik olyan misztériumot, ami mindedig rejtve maradt számos földi szakértők előtt – akik, hozzáteszem,

jobban tennék, ha fontosabb dolgok kutatására áldoznák értékes idejüket. Valójában, nemcsak egy, de számos olyan rejtélyre derül most fény, ami megszállva tartja őket.

Székeink kör alakban voltak elrendezve, pont szemben ültem Thaóval és a mellette helyet foglaló Lationusival.

– Amint azt már elmagyaráztam neked az utazás alatt, a bakaratinok jó 1 350 000 évvel ezelőtt érkeztek a Földre. Mintegy 30 000 évvel később zajlott a rettenetes kataklizma, ami új tengereket és szigeteket, sőt kontinenseket hozott létre. Megemlítettem továbbá, hogy egy új, hatalmas földrész emelkedett ki a Csendes-óceán közepén.

– Ezt a kontinenst Lamarnak hívták, ám a számotokra inkább Mu-ként ismert. Gyakorlatilag egy darabban emelkedett a felszínre, majd 2000 évvel később, földrengések következtében három fő kontinensre szakadt.

– Az évek múltával növényzet telepedett meg ezeken a hatalmas, egyenlítői elhelyezkedésű területeken. Fű nőtt, erdők létesültek, és lassan, fokozatosan az állatvilág is bevándorolt azon az igen keskeny földszoroson, ami összekötötte Mu-t Észak-Amerikával.

– A sárgák, akik jobban boldogultak a kataklizma katasztrofális következményeivel, elsőként építettek hajókat, hogy felderítsék a tengereket. Körülbelül 300 000 földi évvel ezelőtt, partra szálltak Mu északkeleti partjainál, ahol aztán létrehozta egy kicsiny kolóniát.

– A telephely alig fejlődött az évszázadok alatt, mivel számottevő nehézségek jelentkeztek a kivándorlás során; ám mindezt túl sokáig tartana részletezni, és jelen pillanatban nem fontos a számunkra.

– Körülbelül 250 000 földi évvel ezelőtt az Aremo X3

bolygó (amelyiken idefelé jövet mi is megálltunk mintát venni) lakói egy interplanetáris felderítő expedícióba fogtak, ami során behatoltak a naprendszeretekbe is. Miután körbejárták a Szaturnuszt, Jupitert, Marsot és Merkúrt, a Föld bolygón szálltak le, még hozzá a mai Kína területén, ahol az űrhajóik jelentős pánikot keltettek a helyi lakosság körében. A legendáitok hivatkoznak is az égből alászálló „tüzes sárkányokra”. A kínaiak félelme és bizalmatlansága végül odáig fajult, hogy megtámadták az idegeneket, akik önvédelemből erőszakra kényszerültek. Ám ez kifejezetten gyűlöletes volt a számukra, mivel nemcsak technikailag, de spirituálisan is igen fejlett emberek voltak, akik irtóztak a gyilkolástól.

– Majd folytatták felderítőútjukat a bolygón. Kiderült, hogy Mu két fő okból is teljesen megfelelő a számukra. Először is, látták, hogy a kontinens emberek által gyakorlatilag lakatlan, másodszer pedig, földrajzi szélességéből fakadóan, valóságos édenkert volt.

– A kínaiakkal való konfrontációjuk miatt különösen óvatossá váltak, és úgy gondolták, hasznos és tanácsos létrehozni egy bázist, ahová visszatérhetnek, amennyiben újabb ellenséges érzületű földi emberekkel találkoznak. Még nem beszéltem róla, hogy azért derítették fel a Földet (és más bolygókat), mert több millió egyént kívántak áttelepíteni az Aremo X3-ról, ami kezdett kényelmetlenül túlnépesedni. Ez a művelet túlságosan fontos volt ahhoz, hogy bármiféle kockázatot vállaljanak. Ezért hát úgy döntöttek, hogy létrehoznak egy bázist – azonban nem a Földön, hanem az elég közeli, és teljesen biztonságos Holdon.

– Ötven év telt el a holdbázis kiépítésével, és az emigrá-

ció nem kezdődött el, csak miután elkészültek vele. Minden jól ment. A Mu északnyugati részén lévő apró kínai kolónia az első látogatásukat követő pár évtized alatt teljesen elpusztult, így hát gyakorlatilag övék volt az egész kontinens.

– Azonnal munkához is láttak, hogy városokat, csatornákat és utakat hozzanak létre, amiket óriási kockakövekkel burkoltak. Általános közlekedési eszközük egy „repülő szer” volt, hasonló a mi *Lativokunkhoz*.

– Szülőbolygójukról áttelepítettek néhány állatfajt: kutyát, disznót, és az armadillót – amit különösen kedveltek az Aremo X3-on.

Miközben beszélt nekem ezekről a betelepített állatokról, felidéztem magamban, milyen döbönt voltam, mikor sertéseket és kutyákat láttam azon a bizonyos bolygón korábbi látogatásunkkor. Hirtelen minden világossá vált a számomra.

– Ezek az emberek átlagosan 180 cm, az asszonyaik pedig 160 cm magasak lehettek. Hajuk sötét volt, szemük gyönyörű bársonyfekete, bőrük pedig enyhén bronz színű. Láthatad is a fajtájukat, mikor megálltunk az Aremo X3-on, és azt hiszem, már magadtól is kitalálhattad, hogy ők a Földön a *polinézek* ősei.

– Ezzel tehát a kontinens széltében-hosszában településeket hoztak létre, többek közt 19 nagyvárost, amik közül hetet szentnek tartottak. Számos kisebb falu akadt továbbá, mivel ezek az emberek jól képzett farmerek és marhateyésztők voltak.

– A politikai rendszerüket az Aremo X3-on működőről másolták. Réges-rég fölfedezték, hogy az egyetlen helyes mód egy ország irányítására, ha hét feddhetetlen jellemű

embert helyeznek a kormányzás élére, akik nem pártoskodnak, hanem őszintén elkötelezettek, és mindent megtesznek a népükért, amit csak tudnak.

– A hetedik közülük volt a Főbíró, akinek a szavazata a tanácsban duplán számított. Ha négyen voltak ellene, ketten pedig mellette egy adott ügyben, akkor holtpontra jutottak, és órákig, olykor napokig tartó tanácskozás kezdődött, míg végül legalább egyikük meg nem változtatta a véleményét. A vita az intelligencia, a józanész, a szeretet jegyében, és a nép érdekeinek szem előtt tartásával zajlott.

– Ezek a magas rangú vezetők nem részesültek munkájukért nagy anyagi juttatásokban. Mindent elhivatottságból tettek, és mert szerették szolgálni a hazájukat – ez egyben garantálta, hogy ne kerüljenek oda nem illő személyek a vezetők közé.

– Mindez nem nagyon mondható el a mi jelenlegi vezetőinkről – jegyeztem meg, némi keserőséggel a hangomban. – Hol is találnánk ilyen embereket?

– Az eljárás a következő volt: egy faluban, vagy körzetben, egy feddhetetlen egyént választottak meg népszavazás útján. Senki, akinek rossz hírű előélete volt, vagy hajlamosnak mutatkozott a fanatizmusra, nem kerülhetett szavazásra – a választottnak minden téren kifogástalannak kellett lennie. Őt a legközelebbi városba küldték, a szomszédos falvak képviselőivel egyetemben, ahol aztán további választásokat tartottak.

– Például, ha 60 falu volt, akkor 60 embert választottak meg, a *tisztességükért és becsületességükért*, és *nem* olyan ígéretékért, amiket azután nem tudtak betartani.

– A képviselők az egész ország területéről a fővárosban

gyűltek össze. Hatos csoportokra osztották őket, és mind-egyik csoport számára kijelöltek egy konferenciatermet. Az elkövetkező tíz napban a csoport együtt volt – tanácskoztak, ülészttek, együtt étkeztek, szórakoztak, és végül választottak maguk közül egy csoportvezetőt. Tehát, ha volt 60 képviselő, tíz csoportra osztva, az tíz csoportvezetőt jelentett. Ezen tíz közül azután hasonló módon választottak ki hetet, és közülük került ki később a Fő Vezető. Neki a Király címet adományozták.

– Tehát egy republikánus király volt – mondtam.

Thaó elmosolyodott megjegyzésem hallatán, Lationusi viszont enyhén összeráncolta a szemöldökét.

– A Királyt csak akkor választották ily módon, ha elődje nem nevezett ki trónörököst, vagy ha ezt a trónörököst nem fogadta el egyhangúlag a Hetek Tanácsa. *Király* címet kapott, egyrészt mert ő volt a Földön a Nagy SZELLEM megtestesítője, másrészt pedig mert tíz esetből kilencszer ő volt az előző király fia, vagy közeli rokona.

– Akkor hát valami olyasmi ez, mint a „római módszer”.

– Nos, valóban. Mindazonáltal, amennyiben ez a király a diktátori hajlam legkisebb jelét mutatta, a főrendi Tanács azonnal megbuktatta. Azonban térjünk vissza az Aremo X3 emigránsaihoz...

– Fővárosuk, aminek a Savanasa nevet adták, a Suvatu öbölre néző fennsíkon helyezkedett el. A fennsík 300 méter magas volt, és két dombot leszámítva – egyik délnyugaton, másik délkeleten – ez volt Mu legmagasabb pontja.

– Elnézést, Thaó – közbeszólhatok? Mikor a kataklizmáról beszéltél, ami kibillentette a Föld tengelyét, azt mondtad, hogy nem volt lehetséges a Holdon menedéket létrehozni,

mivel akkoriban még nem is létezett a Hold – most pedig azt állítod, hogy ezek az emigránsok biztonsági bázist létesítettek rajta...

– *Nem volt* Hold akkor, mikor a feketék benépesítették Ausztráliát, és még hosszú ideig azután sem. Sokkal korábban – nagyjából 6 000 000 évvel ezelőtt – volt ugyan két kisebb hold, amik a Föld körül keringtek, később azonban összeütköztek vele. A Föld akkoriban nem volt lakott bolygó, ezért – bár rettenetes kataklizmák következtek – nem igazán számított.

– Körülbelül 500 000 évvel ezelőtt a Föld „befogott” egy sokkal nagyobb Holdat – azt, amelyik most is látható. Túl közel haladt el a bolygótok mellett, és orbitális pályára került, ami gyakran megesik a holdakkal. Ez az esemény aztán további katasztrófákat idézett elő...

– Hogy érted azt, hogy „túl közel haladt el” a Földhöz? Miért nem ütköztek össze? És egyáltalán, *mi* az a hold?

– Valóban összeütközhettek volna, ám ez igen ritkán fordul elő. A holdak eredetileg kisméretű bolygók, amik napjuk körül keringenek, egyre szűkülő spirál alakban. A kisebb bolygók spirális mozgása gyorsabb, mint a nagyoké, mert kisebb tehetetlenségi erő hat rájuk.

– Mivel gyorsabb a mozgásuk, a kisebb bolygókat gyakran kapják el a nagyobbak, és amennyiben túl közel kerülnek egymáshoz, a bolygó gravitációs vonzása erősebbé válik, mint a napé. A kis égitest a nagyobb körül kezd el keringeni, továbbra is spirális pályán, ami előbb-utóbb azután összeütközéshez vezet.

– Azt mondod, hogy a mi gyönyörű Holdunk, amit versek és dalok magasztalnak, egy nap a fejünkre hull majd?

– Egy nap, igen – de ez csupán körülbelül 195 000 év múlva lesz esedékes...

Bizonyára látszott megkönnyebbülésem, a félelmem pedig igen komikus lehetett, mert vendéglátóim mind elnevelték magukat. Majd Thaó folytatta.

– Mikor a Hold a Földre csapódik, az a bolygók végét jelenti majd. Ha a Föld akkori lakosai nem lesznek eléggé fejlettek spirituálisan, és nem rendelkeznek megfelelő technológiával, az tömeges pusztulást jelent majd; ha viszont igen, akkor más bolygóra települnek. Ám mindent a maga idejében, Michel – pillanatnyilag be kell fejeznem Mu történetét.

– Akkoriban tehát Savanasa egy széles fennsíkon helyezkedett el, ami átlagosan nem több mint 30 méterrel emelkedett a tengerszint fölé. Ezen a fennsíkon, annak centrumában egy hatalmas piramist építettek. Minden egyes kőtömböt, amit a megépítéséhez használtak – némelyik akár 50 tonnát is nyomott – precízen, tizedmilliméteres pontossággal vágtak méretre, egy olyan technikával, amit „ultrahangos rezgő rendszer”-nek hívhatunk. Ezt a munkát *Holaton* kőfejtőiben végezték, ami most a Húsvét-szigeten található. Az egész kontinensen ez volt az egyetlen hely, ahol ez a speciális kőzet előfordult. Ugyanakkor, volt még egy kőfejtő a földrész délnyugati részén, *Notorában*.

– A hatalmas köveket az emberek által akkoriban jól ismert antigravitációs technika segítségével szállították. A tömbök nagy emelvényeken, 20 cm-el a kirakott utak felett lebegtek, amik ugyanolyan elven és technikával készültek, mint a piramisok. Szerte a kontinensen épültek ilyen utak, és mint egy hatalmas, masszív pókháló szálai, a fővárosban futottak össze.

– Az óriási köveket tehát Savanasába szállították, és az építkezést irányító mester, vagy főépítész instrukcióinak megfelelően helyezték a megfelelő pozícióba. Elkészültekor a piramis pontosan 440,01 méter magasságot ért el, és négy oldala *hajszálpontosan* a négy égtáj felé mutatott.

– A király palotájának, vagy temetési helyének szánták? – Erre mindenki elnézően mosolygott, ami elég sűrűn előfordult, mikor valami kérdést tettem fel.

– Szó sincs ilyesmiről, Michel. Ez a piramis sokkal fontosabb volt – egy *eszköz*. Hatalmas eszköz, elismerem, ám mégiscsak eszköz. Ugyanez volt az egyiptomi Kheopsz-piramis rendeltetése is – bár az sokkal kisebb.

– Eszköz?? Kérlek, magyarázd el! Nem tudlak követni. – Így igaz; komoly gondjaim voltak azzal, hogy felfogjam Thaó szavait, ám éreztem, hogy a nagy rejtélyek egyike tárul fel előttem éppen – az, ami oly sok kutatás és tanulmány tárgyát képezi a Földön.

– Rá fogsz jönni – folytatta Thaó –, hogy ezek az emberek igen magasan fejlettek voltak. Mélységes megértéssel rendelkeztek az Univerzális Törvényeket illetően, és piramisuk segítségével kozmikus sugarakat és csillagerőket, csakúgy mint földi energiákat tudtak „foglyul ejteni”.

– A piramis belsejében precíz tervnek megfelelően bizonyos helyiségek voltak, amik a király és néhány nagy beavatt számára erőteljes kommunikációs központnak számítottak, lehetővé téve a (telepatikus¹) kommunikációt más bolygókkal, és más világokkal az Univerzumban. Az efféle kommunikáció a földönkívüliekkel nem lehetséges a mai

1 (telepatikus) – a Szerk. kiegészítése a Szerző beleegyezésével

emberek számára. Mu beavatottjai viszont azokban az időkben természetes adottságaikkal és kozmikus erők felhasználásával folyamatos kapcsolatban álltak más teremtményekkel, sőt... még arra is képesek voltak, hogy párhuzamos univerzumokat derítsenek fel.

– Ez volt a piramisok egyedüli célja?

– Nem egészen. Másik szerepe az esőcsinálás volt. Egy speciális, főként ezüstöt tartalmazó ötvözetből álló lemezrendszerrel ezek az emberek képesek voltak, hogy néhány nap alatt felhőket gyülekeztessenek az ország felett, és ezáltal esőt csináljanak, amikor csak kellett.

– Ily módon, gyakorlatilag az egész kontinenst édenkertté változtatták. A folyók és források soha nem apadtak ki; a vizük lustán hömpölygött a nagy síkságokon, egy lényegében lapos területen.

– A fák gyümölcstől roskadoztak, meghajolva a narancs, mandarin vagy épp alma súlya alatt, a földrajzi szélességnek megfelelően. Bőségesen szüreteltek olyan egzotikus gyümölcsöket is, amik ma már nem léteznek a bolygótokon. Egyikük, az úgynevezett *Laikoti* erős, agyserkentő hatású anyagot tartalmazott, és lehetővé tette a fogyasztója számára, hogy olyan feladatokat oldjon meg, amelyek rendszeren meghaladták képességeit. Ez a vegyület valójában nem volt drog, ennek ellenére a Vének betiltották a használatát. A *Laikotit* egyedül a királyi kertben lehetett termesztetni.²

2 Fontosnak és érdekesnek tartom kihangsúlyozni a megdöbbentő hasonlóságot a Laikoti-fogyasztás tilalma és a bibliai szöveg idevágó része között, ahol Ádámnak – szintén a tudással kapcsolatos okokból – tilos az „almát” megennie (a Szerző megjegyzése)

– Ám – milyen az emberi természet – a gyümölcsöt titokban mégis számos helyen természetették országszerte. Azok, akiket rajtakaptak, igen szigorú büntetésben részesültek, amiért szándékosan megszegték Mu Királyának parancsát. A vallási és igazgatási ügyekben ugyanis az Uralkodónak, mint a Nagy SZELLEM földi képviselőjének, mindenki teljes engedelmességgel tartozott.

– Ezáltal persze nem a Királyt magát kellett imádni – hiszen ő csak egy másik, felsőbb hatalmat képviselt.

– Ezek az emberek hittek Istenben – a SZELLEM-ben, az Egyetlenben, minden dolgok Teremtőjében – és természetesen hittek a reinkarnációban.

– Minket most mindebből csak a jelentősebb események érintenek, Michel, amik réges-rég történtek a bolygótokon, hogy fel tudd majd világosítani róluk az embertársaidat. Épp ezért, nem bocsátkozom Mu részletes leírásába, ami a Földön valaha létezett egyik legfejlettebb és legjobban szervezett civilizáció otthonául szolgált. Mindazonáltal, jó tudnod, hogy 50 000 év elteltével Mu népessége mintegy 80 millió főt számlált.

– Rendszeresen szerveztek expedíciókat, hogy felderítsék, és tanulmányozzák a bolygót. Ezen utakra a repülő hajóikat használták, amik az általatok repülő csészealjnak nevezett járművekre hasonlítottak. Jól tudták, hogy a bolygó nagy részét fekete, sárga, valamint fehér emberek népesítik be – bár ez utóbbiak igen primitív szintre süllyedtek vissza, mivel már a kezdetek kezdetén elvesztették technikai ismereteik legjavát. Ezek a fehér emberek valójában igen kis számban érkeztek a Földre, időben a bakaratinok és a Mu-t kolonizálók között, és az általad Atlantiszként ismert konti-

nensen telepedtek le. Idővel azonban úgy fizikai, mint spirituális okok miatt, civilizációjuk teljes kudarcot vallott.

– Mit értesz „fizikai okokon”? – kérdeztem.

– Természeti katasztrófákat, amik gyakorlatilag lerombolták városaikat, és csaknem mindent, ami lehetővé tette volna, hogy technikailag fejlődjenek.

– Hangsúlyoznom kell, hogy mielőtt Mu lakosai nekivágtak felfedező útjaiknak a bolygón, kutatásokat végeztek a savanasai Nagy Piramis segítségével. Ezek eredményeként született meg a döntés, hogy kiküldik repülő hajóikat, és betelepítik Új-Guineát, és a Dél-ázsiai régiót – azaz, mindent Mu-tól keletre. Ezzel egyidejűleg, telepeket hoztak létre Dél- és Közép-Amerikában is.

– Igen fontos, hogy alapítottak egy gyarmati bázist, ami később hatalmas várossá terebélyesedett, azon a területen, amit kutatóitok és archeológusaitok Thiacuanó³ néven ismernek, nem messze a Titicaca-tó partjától. Az *Andok* nem létezett abban az időben, a hegyek csak valamivel később keletkeztek, amint azt hamarosan megtudod.

– Thiacuanóban egy hatalmas kikötő épült. Azokban a napokban Észak- és Dél-Amerika gyakorlatilag lapos volt, és idővel kiástak egy csatornát, ami összekötő kapocsként szolgált a Csendes-óceán és a mai Brazília területén fekvő hajdani belső tenger között. Ez utóbbinak volt továbbá egy Atlanti-óceán felé néző kivezetése is. Ily módon eljuthattak egyik óceántól a másikig, és gyarmatosíthatták Atlantiszt.

– De hiszen azt mondtad, hogy voltak repülő hajóik – ak-

3 Más betűzéssel: Tiahuanaco (a Szerk.)

kor hát miért nem használták őket? Ha kivájtak egy csatornát, bizonyára hajózni akartak rajta.

– Nos, a repülő hajóikat ugyanúgy használták, ahogy ti most a repülőgépeiteket, Michel, ám nehéz rakomány szállítására inkább az antigravitációs szerkezeteiket alkalmazták – pontosan úgy, ahogy ti a nehézjárműveiteket.

– Így, ahogy már mondtam, gyarmatosították Atlantisz kontinensét. Akkoriban az atlantisziak többsége inkább Észak-Európa területére emigrált, mivel nem fogadták el a Mu-ról érkező új vallást és kormányzást. Ezek a fehér emberek útra keltek gőz és szél hajtotta tengeri bárkáikban. Valójában, a fehér faj találta fel a gőzerőt, egy általatok „prehisztorikus”-nak nevezett fejlődési periódus alatt. Azt is tudnod kell, hogy Nagy Britannia abban az időben nem sziget volt, hanem közvetlenül Észak-Európához tartozott. A Gibraltáriszoros sem létezett még, mivel Afrika összekapcsolódott Dél-Európával. Rengeteg atlantiszi vándorolt Észak-Afrikába, és keveredett a területen élő fekete-sárga fajok kereszteződéséből származó utódokkal. A népek összeolvadása során új faj jött létre Észak-Afrikában, akik mind a mai napig fennmaradtak: ők a berberék, a tuaregek és rokonaik...

– Azokban az időkben sűrűn látogattuk a Földet. Mikor megfelelőnek találtuk az időpontot, nyíltan felvettük a kapcsolatot Mu királyával, és kérésének, vagy a tőle kapott információknak megfelelően, meglátogattuk az új kolóniákat is. Indiában például, vagy Új-Guineában, Mu lakosai néha nagy nehézségekkel találták szembe magukat a helyi lakosokkal való asszimilálódás során. Nyíltan, nyilvánosan mutatkoztunk előttük, az *Alatorá*hoz hasonló (bár némileg eltérő alakú) repülő hajókon.

– A földi emberekéhez képest tekintélyes méretünknek és sugárzó szépségünknek köszönhetően az ottaniak szemében – akik nem voltak túlságosan fejlettek, sőt esetenként a kannibalizmusig süllyedtek – valóságos istenek voltunk.

– Küldetésünknek megfelelően, fontos volt, hogy *barátságos* istenek benyomását keltsük a telepések szemében, és megakadályozzuk a háborút, amitől fejlettségük, meggyőződésük és vallásuk miatt irtóztak.

– Gyakori látogatásainknak köszönhető, hogy ebben a periódusban a Földön oly sok legenda született, ami a „mennyezből érkezett óriásokról” és „tűzszekerekről” számol be.

– Jó barátság alakult ki Mu lakosai és az asztrális lényem között, amely akkoriban is a mostanihoz nagyon hasonló fizikai testet viselt.

– A művészeik és szobrászaik kitüntetett figyelmet szenteltek nekünk. Tanácskoztak Mu királyával, és az ő hozzájárulásával nagy erővel munkálkodtak a halhatatlanná tételünkön. A *holatoni*⁴ óriási szobrok élő példái remek munkájuknak. Az akkori civilizáció számára ez volt a művészet végső, tökéletes megjelenése – forma és méret szempontjából egyaránt. Ti ezt ma stilizálnak hívjátok.

– Ily módon rólam is készült egy szobor. Mikor befejezték, készen állt, hogy elszállítsák az egyik hatalmas lebegő (antigravitációs) állványon, melyeket az ország szélteben-hosszában használtak, és amik útvonala mindig Savanasában

4 Holaton (a Húsvét-Sziget, azaz Rapa Nui) kőfejtője Mu kontinensének délkeleti részén helyezkedett el

végződött. Az akkori mester vagy a Király kertjében állította fel ezeket a szobrokat, vagy a piramishoz vezető út mentén. Sajnálatos módon, mikor az engem ábrázoló és a többi hasonló szobor készen állt az elszállításra, hatalmas kataklizma tört ki, amely elpusztította Mu egész kontinensét.

– Azonban Holaton részben megmenekült. Mikor azt mondom, részben, tudnod kell, hogy a kőfejtők akkoriban tízszer akkorák voltak, mint a máig fennmaradt maradványaik. Azt a részt, ahol az én szobrom is állt, nem nyelte el az áradat.

– A stilizált képmásom tehát épségben fennmaradt a Húsvét-szigeten. Mikor azt mondtad, hogy rólam álmodtál, és egy Húsvét-szigeti szobor (azaz *moai*) alakját viseltem, én pedig megerősítettem ezt, te bizonyára azt gondoltad, csupán jelképesen beszélek; azonban csak félig volt igazad. Látnod, Michel, bizonyos álmokat (a szóban forgót mindenképpen) befolyásol a *lacotina*. Ez valami olyasmi, amire semmilyen földi nyelven nincs szó, és nem is szükséges, hogy megértsd a jelenséget. Mindazonáltal, ennek a befolyása alatt az álom *igazat mond*.

Thaó ennél a pontnál megszakította elbeszélését, és felvillantva már ismerős mosolyát, hozzátette: – Ha nehézségeid adódnának mindezen dolgok felidézésében, ne aggodj: a kellő időben a segítségemre leszek.

Azzal felkelt, és mi is követtük példáját.

KUTATÁS A PSZICHOSZFÉRÁBAN

Követtük Lationusit, aki átvezetett minket a dokó relaxációs övezetébe – ahol teljes a nyugalom, és ahová semmilyen külső hang nem hatolhat be. Itt Latoli és a két másik öreg magunkra hagyott minket. Csak Lationusi, Thaó, Biastra és én maradtunk.

Thaó elmagyarázta, hogy mivel az én pszichikai erőim nincsenek kellőképpen kifejlesztve, és nem elég kifinomultak, annak érdekében, hogy egy fontos és igen speciális élményben részesülhessek, meg kell innom egy különleges elixírt.

– Belépünk majd a pszichoszférába, a Föld bolygó múltjába – magyarázta –, abba a mintegy 14 500 évvel ezelőtti időbe, mikor Mu kontinense eltűnt a Föld színéről.

Az én értelmezésem alapján a „pszichoszféra” kifejezés az következőt jelenti:

Minden bolygó körül, teremtése kezdete óta létezik egy bizonyos *pszichoszféra*, vagy vibrációs burok, ami a fény sebességének hétszeresével forog. Ez a burok úgy működik, mint egy „napló”, mivel magába szívja (és megjegyzi)¹ a lé-

1 A Szerk. kiegészítése a Szerző engedélyével

tező összes eseményt, ami csak megyik a bolygón. Ám a burok tartalma hozzáférhetetlen a mi számunkra a Földön – nincs rá lehetőség, hogy „elolvassuk a történetet”.

Köztudott, hogy az USA-ban a kutatók és technikusok sokat fáradoznak az „időgép” megalkotásán, ám erőfeszítéseik mind a mai napig sikertelenek maradtak. – A nehézség nem a hullámhosszokban, hanem a burok rezgéseinek átalakításában áll – magyarázta Thaó. Az emberi lény, mivel integráns része az Univerzumnak, asztráltestének köszönhetően – amennyiben az kellően képzett – képes rá, hogy „kivonja” a számára fontos információkat a pszichoszférából. Természetesen ehhez nagy gyakorlat szükséges.²

– Michel, ez az elixír segít majd, hogy hozzáférj a pszichoszférához.

Mind a négyen kényelmesen elhelyezkedtünk egy speciálisan kiképzett ágyban. Engem a Biastra, Thaó és Lationusi által alkotott háromszög középpontjába fektettek. Átnyújtottak egy folyadékkal teli serleget, amit fenéig kiittam.

Majd Biastra és Thaó lágyan megérintették a kezemet és a szolár plexusomat, miközben Lationusi mutatóujját a tobozmirigyem fölé, a homlokom közepére helyezte. Megkértek, hogy teljesen lazuljak el, és ne féljek, bármi is történ-

2 „nagy gyakorlat” – sok ember tapasztal véletlenszerűen létrejövő kapcsolatot a pszichoszférával álmodás közben. Elég gyakori a hieroglifák, építmények és a Természet látványa. Hatalmas tudás és gyakorlat kell azonban ahhoz, hogy kontrollálni tudjuk a konkrét információkhoz való hozzáférést (a Szerk. hozzáfűzése a Szerző magyarázata alapján)

jék. Asztrálestben fogunk utazni, és mindvégig az ő felügyeletük alatt leszek, azaz teljes biztonságban – mondták.

Ezek a pillanatok örök időkre bevésődtek az emlékezetembe. Minél tovább beszélt hozzám Thaó lassan, lágy és megnyugtató hangon, annál kevésbé féltem.

Ugyanakkor be kell vallanom, hogy kezdetben nagyon meg voltam rémülve. Annak ellenére, hogy csukva volt a szemem, hirtelen a szivárvány összes színe kezdett szédítően, ragyogva táncolni előttem. Megláttam három kísérőmet önmagam körül. Színesen fénylettek, ugyanakkor áttetszőek voltak.

A falu látványa lassan elmosódott alattunk.

Egyszerre az a bizarr benyomásom támadt, hogy négy ezüstös fonal kapcsol minket fizikai testünkhöz, amelyek kezdtek hegynyi méreteket ölteni.

Hirtelen vakító, aranyos-fehéres fényvillanás szakította meg a látomásom, ami után egy bizonyos ideig nem láttam és nem éreztem semmit.

Majd egy napként ragyogó, ám ezüstsínű gömb tűnt fel az üres térben, és hihetetlen sebességgel közeledett. Keresztülszáguldottunk rajta – jobban mondva csak száguldottam, mivel pillanatnyilag nem voltam tudatában kísérőim jelenlétének. Mikor áthatoltam ezen az ezüstös atmoszférán, semmit nem tudtam kivenni magam körül, csak valami ködöt. Lehetetlen megmondanom, mennyi idő telt el így, majd a köd egész váratlanul kitisztult, és előtűnt egy négyszögletes, alacsony mennyezetű szoba, amelyben két ember ült keresztbe tett lábbal, lenyűgözően színpompás vánkosokon.

A kamra falait finoman faragott kőkockák alkották, rajtuk

az akkori civilizáció jelenetei, továbbá átlátszónak tűnő szőlőfürtök és más gyümölcsök, amiket nem ismertem fel, valamint állatok – némelyiknek emberi feje volt. Láttam továbbá állatfejű emberalakokat is.

Kisvártatva észrevettem, hogy én és három kísérőm *egyiséget*, egy gáz-szerű masszát alkotunk – és mégis, továbbra is meg tudtuk különböztetni egymást.

– Savanasa piramisának központi kamrájában vagyunk – mondta Lationusi. Hihetetlen volt – Lationusi ki sem nyitotta a száját, mégis franciául szólt hozzám! A magyarázata egy szemvillanás alatt érkezett: – Ez a valódi telepátia, Michel! Ne kérdezz semmit, majd mindenre magától fény derül, és megtudod, amit kell.

(Mivel ezzel a könyvvel az a feladatom, hogy beszámoljak élményeimről, meg kell próbálnom mindent a lehető leghízelhetőbben elmagyarázni. Abban az állapotban, mikor az asztráltestem behatolt a pszichoszférába, a „spontán” érzékelés teljesen különböző módon jön létre attól, amit normál esetben – sőt, attól is, amit az asztráltestben utazva – tapasztalunk. A *lát*, *hall*, *érez* szavak nem fejezhetik ki pontosan az élményeimet, csupán körülírják. Az események ekkor inkább úgy jelentkeznek, mint egy álomban; néha nagyon lassan, máskor elképesztő sebességgel. Utólag minden egyes dolog magától értetődőnek tűnt, és később megtudtam, hogy ez az állapotom miatt, valamint a kísérőim szoros felügyeletének köszönhetően volt így.)

Hirtelen észrevettem egy nyílást a szoba mennyezetén, a résen át pedig egy fénylő csillagot. Tudatában voltam, hogy a két alak „látható” gondolatokat cserél ezzel a csillaggal. Tobozmirigyükből fonalak áramlottak ki, mint valami ezüs-

tös cigarettafüst, és a tetőnyíláson át elhagyták a termet, hogy a távoli űrben csatlakozzanak a csillaghoz.

A két figura tökéletesen mozdulatlan volt, lágyan aranyló fény ragyogott körülöttük. Tudom, hála kísérőim folyamatos gyámkodásának, hogy ezek az alakok nemcsak nem láthattak minket, de nem is zavarhatta volna meg őket a jelenlétünk, hiszen mi egy másik dimenzióból érkezett látogatók voltunk. Közelebről is szemügyre vettem őket.

Az egyikük öregember volt, hosszú, vállaira hulló fehér hajjal. Fején sáfránysárga anyagból készült, kerek sapkát viselt, ahhoz hasonlót, amit nálunk a rabbik hordanak.

Hosszú ujjú, bő, aransárga tunikába öltözött, ami teljesen betakarta őt. Abban a testtartásban, amiben ült, a lábfeje teljesen takarásban maradt, mégis *tudtam*, hogy nincs rajta lábbeli. Kezei lágyan, csupán ujjbegyekkel érintkeztek, és tisztán láttam ujjai körül a mérhetetlen erejű koncentrációjáról tanúskodó, kékesen táncoló lángokat.

A másik alak nagyjából hasonló korúnak tűnt, csillogó fekete haja ellenére. Tunikája színét leszámítva, ami élénk narancs árnyalatú volt, ugyanúgy öltözött, mint társa. Olyannyira mozdulatlanul ültek, hogy úgy látszott, nem is lélegeznek.

– Más világokkal kommunikálnak éppen – magyarázták kísérőim.

A jelenet hirtelen semmivé foszlott, hogy azonnal egy másik váltsa fel. Egy pagoda alakú, arany tetejű palota állt előttünk tornyaival, és díszes kapuival. Bámulatos, festett ablakai pompás kertre, és a fák között álló márványmedencékre és szökőkutakra nyíltak. A vizük szivárványt szórva lövellt a magasba és hullt alá a delelő nap sugarai alatt. Madarak

százai cikáztak a hatalmas parkokban szétszórta álló fák ágai között, újabb színfoltokkal gazdagítva az egyébként is varázslatos látványt.

A fák árnyékában, vagy a medencék mellett különböző stílusú és színű tunikát viselő emberek sétáltak csoportosan. Némelyikük meditációs pózban ült a virágzó, külön e célra szolgáló lugasok alatt, amik kényelmet és nyugalmat biztosítottak. Az egész helyszínt a palota mögött a távolban derengő építmény uralta – egy gigantikus piramis.

Tudtam, hogy az imént hagytuk el a piramist, és hogy éppen Mu fővárosának, Savanasának fenséges palotáját csodálhatom.

A palotán túl a fennsík nyújtózott minden irányban, amiről Thaó mesélt. Egy legalább 40 méter széles, látszólag egyetlen, hatalmas kőtömbből álló út vezetett ki a kertek középpontjából a fennsíkra. Két sorban masszív árnyékadó fák határolták, közöttük szétszórva pedig hatalmas, stilizált szobrok emelkedtek. Némelyik szobor vörös vagy zöld, széles karimájú kalapot viselt.

Végigsiklottunk ezen az úton, a hátasaikon utazó emberek között. Egyesek lovon, mások furcsa, négylábú, delfinhez hasonló fejű állatokon ültek – olyanokon, amikről még sosem találtam semmilyen feljegyzést, és amik létezése nagyon meglepett.

– Michel, ezek itt *Akitepayók*. Réges-régen kipusztultak – jött a magyarázat.

Ez az állat egy hatalmas ló méreteivel rendelkezett, és színes farokkal, amit néha a pávakakasokhoz hasonlóan legyezőszerűen széttárt. Hátsó fertálya jóval szélesebb, ám teste hasonló hosszúságú volt, mint egy lóé. Válla úgy emelke-

dett ki testéből, mint egy rinocérosz páncélja; mellső lába ugyanis jóval hosszabb volt a hátsónál. Farkát leszámítva egész testét hosszú, szürke szőrzet fedte. Mikor vágatott, mozgása a teve galoppozására emlékeztetett.

Erőteljesen érzékeltem, hogy társaim elvezetnek a helyszínről. Gyorsan magunk mögött hagytuk a járókelő embe-
reket – *nagyon* gyorsan, mégis képes voltam rá, hogy „hall-
gatózzak” egy kicsit és némi benyomást szerezzek a nyelv-
vükről. Igen kellemes volt a fülnek, és úgy tűnt, sokkal több
magánhangzót tartalmaz, mint mássalhangzót.

A következő pillanatban máris újabb helyszín tárult elénk
– akárcsak egy filmben, ahol egymást követik a jelenetek. A
sci-fi írók hön szeretett repülő csészealjaihoz hasonló jár-
művek sorakoztak egy hatalmas mezőn, a fennsík szélén.
Emberék szálltak ki-be a légibuszokba, amik egy hatalmas –
kétségkívül valamiféle légi terminálként szolgáló – épületbe
szállították őket.

A leszállópályán a repülő szerkezetek sípoló, ám a „fü-
lünk” számára még eléggé elviselhető hangot adtak ki. Meg-
tudtam, hogy jelenlegi hallásunk jól összevethető az itt lá-
tott emberekével.

Belém hasított, hogy épp szemtanúja vagyok ezen embe-
rek mindennapi életének, akik figyelemreméltóan fejlettek,
és évezredek óta *balottak!* Emlékszem, arra is felfigyeltem,
hogy az út a „lábunk alatt”, amiről a látszat alapján azt hit-
tem, egyetlen hatalmas kőtömbből készült, valójában egy
sor kőkockából áll, amiket olyan precízen illesztettek egy-
más mellé, hogy alig lehetett észrevenni közöttük a réseket.

A fennsík széléről egy hatalmas városra és tengeri kikötő-
re, azon túl pedig az óceánra nyílt fenséges kilátás. Hirtelen

a város egyik széles utcáján találtuk magunkat, amit különféle építészeti stílusú és méretű házak szegélyeztek. A legtöbb ház virágokkal körülvett terrasszal rendelkezett, ahol néha megpillantottam egy nagyon csinos kis madarat. A terrasz nélküli, szerényebb házaknak pedig gyönyörű, szintén virágdíszes balkonjai voltak. A hatásuk valósággal lenyűgözőt – mintha csak egy nagy kertben gyönyörködtünk volna.

Az utcán az emberek vagy sétáltak, vagy jó 20 cm-re a járda fölött lebegve mozogtak, kerek, teljesen hangtalan, *Lativok*-szerű emelvényeken állva. Ez az utazás igen kellemes módjának tűnt. Ennek ellenére többen lóháton közlekedtek.

Mikor az utca végén egy hatalmas térre értünk, meglepett, hogy semmilyen boltot, vagy hasonlót nem látok. Ehelyett fedett piac állt itt, ahol a standok meg voltak rakva mindennel, ami csak szem-szájnak ingere. Voltak itt halak, ami közül felismertem a tont, makrélát, szardellát és ráját; továbbá sokféle húсарu és zöldségek hihetetlen választéka. Azonban a virágok voltak legnagyobb bőségben; úgy tűnt, teljesen elárasztják a környéket. Világos, hogy ezek az emberek imádták a virágokat, és mindenki viselte is őket – a hajukba tűzve, vagy a kezükben. A „vásárlók” kiszolgálták magukat: elvették, amit csak megkívántak, és semmit nem fizettek érte; sem pénzt, sem bármit, ami azt helyettesítette volna. Kíváncsiságom a piac közepére vonta csoportunkat, keresztül az emberek testén – amit felettébb érdekes élménynek találtam.

Alighogy felötlött bennem egy kérdés, azonmód választ is kaptam: – Nem használnak pénzt, mivel minden a közösség tulajdonát képezi. Senki nem csal – a közösségi élet tökéletesen harmonikus. Az idő előrehaladtával ezek az emberek

megtanulták, hogy betartsanak néhány jól megalapozott és gondosan megalkotott törvényt, ami igen megfelelő a számukra.

A legtöbben közülük 160–170 cm magasak lehettek; bőruk világosbarna, hajuk és szemük fekete – nagyon hasonlóak a mai polinézekhez. Akadt néhány fehér ember is közöttük – nagyobb termetűek, körülbelül két méter magasak, szőke, kék szeműek – valamint nagyobb számban feketék is. Utóbbiak szintén elég természetesek voltak, akárcsak a fehérek, és láthatólag több fajtájuk létezett – többek között az egyik a tamilokra, egy másik pedig a mi ausztraloid raszszunkra hasonlított döbbenetesen.

A kikötő felé vettük az irányt, ahol mindenféle alakú és méretű vízi jármű horgonyzott. A rakpart hatalmas méretű kövekből épült, amiket (mint megtudtam) *Notora* kőfejtőiből, a kontinens délnyugati részéből szállítottak ide.

Az egész kikötőt mesterségesen hozták létre. Láthattunk működés közben néhány rendkívül kifinomult szerkezetet – hajóépítő gépeket, rakodógépeket, és javító-karbantartó masinákat...

A járművek, mint mondtam, a típusok széles skáláját képviselték – a 18–19. századi stílusú vitorlás hajóktól kezdve a modern jachtokig, a gőzhajókon át az ultramodern hidrogénmotoros teherhajókig... Az öbölben horgonyzó óriási hajók pedig azok az antimagnetikus, antigravitációs szállítóeszközök voltak, amikről már korábban hallottam.

Jelenleg használaton kívül ringtak a vízen; azonban miikor több tonnás rakományukat szállították a vízfelszín felett lebegve – ezáltal teljesen hangtalanul –, akár a 70–90 csomós sebességet is elérhették.

Megtudtam, hogy a kikötőben dokkoló „klasszikus” hajók távoli földek – India, Japán, Kína – lakóinak tulajdonai, amelyeket Mu gyarmatosított, ám amiknek még nem volt meg a tényleges lehetőségük, hogy hasznát vegyék eme fejlett technológiáknak. Ezzel kapcsolatban Lationusi elmagyarázta, hogy Mu vezetői titokban tartották a tudományos ismereteik legjavát, például az atomenergiát, az antigravitációt és az ultrahangot. Ez a politika garantálta biztonságukat, és biztosította, hogy fenntarthassák fölényüket a bolygón.

A jelenet ismét váltott, és újra a leszállópályán találtuk magunkat. Alattunk a város éjszakai képe látszott. A területet nagy, fénylő gömbök világították be egységesen – csak úgy, mint a Savanasa palotájához vezető utat: Ra Útját. Ezt két oldalán faragott oszlopsor szegélyezte, és a tartóoszlopokra szerelt gömbök szinte nappali világosságba borították.

Megtudtam, hogy ezek a lámpagömbök nukleáris energiát alakítanak fénné, és képesek lennének még évezredekken keresztül folyamatosan világítani anélkül, hogy kialudnának. Bevallom, nem igazán értettem, de elhittem, hogy bizonyára így van.

Újabb jelenetváltás – ismét nappal volt. A főutat és a palotakertet előzönlötte a ragyogó öltözéket viselő tömeg, és egy hatalmas, fehér gömb volt a piramis tetejéhez erősítve.

A király, akit a piramisban láttam meditálni, láthatólag nem sokkal ezelőtt halt meg.

A gömb óriási zajjal felrobbant, mire osztatlan üdvözlésként a tömegben. Ez igen megdöbbenett, hiszen nálunk a halál általában könnyeket idéz elő... Ám kísérem a következő magyarázatot fűzték az eseményhez:

– Michel, nem emlékszel arra, amit tanítottunk neked. Mikor a fizikai test meghal, az asztrális lény szabaddá válik. Ezek az emberek tisztában vannak ezzel, és ezt ünneplik. Három nap múlva a király asztrálteste elhagyja a Földet, és újra egyesül a Nagy Szellemmel, mivel ezen utolsó inkarnációja alatt, annak ellenére, hogy súlyos felelősség terhelte, és igen komoly kötelezettségek hárultak rá, mindvégig példamutató életet élt.

Nem tudtam mit válaszolni erre. Szégyelltem magam, amiért Thaó rajtakapott feledékenységemen.

Váratlanul ismét váltott a szín. A palota fölépcsőjére kerültünk. Hatalmas tömeg gyülekezett körülöttünk, ameddig a szem ellátott. Nagy méltóságok álltak a közelünkben, köztük egy alak, az elképzelhető legpompázatosabb öltözékben. Ő volt Mu leendő új Királya.

Volt benne valami, ami magára vonta a figyelmemet. Ismerősnek tűnt – mintha már láttam volna valahol, bár nem tudtam igazán azonosítani ebben a felszerelésben.

Lationusi viszont a *rendkívülit* tapasztalta a rendkívüliben: *saját magát* látta egy korábbi életében, miközben továbbra is létezett a mostaniban!

A főméltóságok egyikének kezéből az új Király egy pompázatos fejdísz³ kapott, amit a saját fejére helyezett.

A tömeg üdvrivalgásban tört ki. Mu kontinensének – a bolygó legfejlettebb nemzetének, és a Föld nagyobbik felét uraló birodalomnak – új Királya lett.

Úgy tűnt, a tömeg tombol az örömtől. Kis, gránátalma- és

3 „Fejdísz” – részben koronára, részben püspöki süvegre emlékeztető fejké (a Szerk. megjegyzése a Szerző magyarázata alapján)

élénk narancsszínű léggömbök ezrei szárnyaltak az ég felé, és egy zenekar kezdett játszani. A zenészek, akik legalább kétszázan lehettek, a kertben, a palota és a piramis körül mindenfelé mozdulatlanul lebegő emelvényeken álltak. Minden egyes ilyen emelvényen a zenészek csoportjai leírhatatlanul különös hangszereken játszottak – oly módon, mintha hangjukat hatalmas hangszórók erősítenék fel.

Ez a *zene* egyáltalán nem hasonlított arra, amit itthon megszokhattunk. Egy bizonyos, nagyon különös dallamokat kiadó fuvola-féleségtől eltekintve, gyakorlatilag az összes hangszer a természet hangjait utánozta; például a szél süvítését, a méhzümmögést, a madarak énekét, a tóba hulló esőcseppek nesztét vagy a partnak csapódó hullámok moraját. Mindez igazán mesterien volt elrendezve – például egy hullám moraja a kertből indult, felénk hömpölygött, majd átcsapott a fejünk fölött, és a Nagy Piramis lépcsőinek csapódott nagy robajjal.

Sohasem hittem volna, hogy emberi lények – legyenek bármilyen fejlettek – képesek lehetnek ilyen lenyűgöző teljesítményre, mint ez a zenekar.

Úgy tűnt, a tömeg, a nemesek és a király szinte lelkük mélyéről élik át a zenét, olyan áhítattal hallgatták. Jómagam is szerettem volna még maradni, hogy tovább hallgathassam, hogy teljesen átítasson a természet eme fenséges szimfóniája. A zene még ezen asztrális-pszichoszférikus állapotban is teljesen átjárt, és a hatása lebilincselő volt. Ekkor társaim emlékeztettek, hogy látogatásunk célja nem a gyönyörködés... A jelenet elenyészett.

A következő pillanatban egy rendkívüli tanácskozás szemtanúja lehettem, amit a Király vezetett, és amin rajta kívül

csak hat tanácsadója vett részt. Megtudtam, hogy a helyzet igen komoly, mikor a király csupán a hatokkal tanácskozik.

A Király közben jelentősen megöregedett, mivel csaknem 20 évet léptünk előre az időben. Minden jelenlévő igen komolynak és megfontoltnak tűnt. Épp a szeizmográfjaik megbízhatóságáról tárgyaltak. A másodperc töredéke alatt megértettem, miről beszélnek: úgy tudtam követni a szavakat, mintha csak egy volnék közülük!

Az egyik tanácsadó kijelentette, hogy a műszer néhány alkalommal valóban megbízhatatlannak bizonyult, ám semmi ok a komoly aggodalomra. Egy másikuk állította, hogy a szeizmográf tökéletesen pontos, mivel éppen a kérdéses eszköz jelezte az első katasztrófát is, a kontinens nyugati részén...

Ekkor a palota hirtelen remegni kezdett, mint falevél a szélben. A Király felemelkedett, szeme elkerekedett a meglepetéstől és a félelelmtől; két egyensúlyát vesztett tanácsadója pedig kiesett a székéből. Odakinn a városban egyszerre hatalmas lárma kélt.

A jelenet megváltozott, és hirtelen a szabadban voltunk. A telihold megvilágította a palotakertet. Minden ismét nyugodttá vált – túlságosan nyugodttá... Az egyetlen zaj egy tompa, alig érzékelhető morajlás volt a város széle felől...

A szolgálók váratlanul kirontottak a palotából, és szétrohantak a szélrózsa minden irányába. Az utakat bevilágító lámpabúrák tartóoszlopai összetörték. A palotából sietve előbukkanó Király és emberei felkapaszkodtak egy *Lativok*-szerű járműre, és azonnal a reptér felé vették az irányt. Követtük őket. A mezőn a repülő szerkezetek körül és a terminál épületében teljes zűrzavar uralkodott. Néhányan a légi járművek felé igyekeztek, sikoltozva és lökdösődve. A király

repülő emelvénye gyorsan egy ilyen, a többiektől távolabb álló jármű felé vette az irányt; mikor elérték, mindnyájan a fedélzetére siettek. Egy másik bárka máris felszállt, mikor fülsiketítő robaj kélt a Föld mélyéről – egy furcsa, mennydörgéshez hasonló folyamatos zaj...

A reptér hirtelen kettészakadt, mint egy papírlap, és irdatlan tűoszlop borított el minket. A hajók, amik csak az imént szálltak fel, máris a lángok közt rekedtek, és felrobbantak. A pályán tartózkodó emberek mind egy szálig odavesztek a megnyíló hasadéokban. A Király járműve is lángra kapott, és felrobbant, mielőtt egyáltalán elindulhatott volna.

Ebben a pillanatban, mintha csak a Király halála lett volna a jel, láttuk, hogy a Nagy Piramis egyetlen irdatlan tömbben az ekkor már az egész fennsíkon keresztülhúzó, és minden pillanatban egyre táguló hasadék felé billen. A Piramis ott egyensúlyozott egy pillanatig a szakadék szélén, majd egy vad rázkódással elnyelték a lángok.

A szín ismét megváltozott. A kikötőt és a várost láthattuk, ami viharos óceánként hullámozott. Az épületek sorra leomlottak, a lángok között a pusztuló város részletei az iszonyat sikolyainak kíséretében villantak fel, majd tűntek el ismét.

Fülsiketítő – mint megtudtam, a föld felszíne alól feltörő – robbanások hallatszottak. Egész városnegyedek süllyedtek a föld alá; majd sorra a kontinens hatalmas darabjai következtek. Az óceán vize beözönlött, hogy feltöltse az imént támadt óriási hasadékot, és hirtelen Savanasa egész fennsíkja a víz alá merült, mint egy süllyedő hajó – csak sokkal gyorsabban. Erős örvények keletkeztek, és láttam a kavargásban az embereket, ahogy kétségbeesetten, ám hiábavalóan kapaszkodnak a roncsokba a túlélésért.

Megrendítő és rettenetes volt egy ilyen kataklizma szemtanúja lenni – még így is, tudva, hogy mindez jó 14 500 éve történt.

Majd igen gyors utazás kezdődött a kontinens felett; láthattuk, hogy mindenütt ugyanez a katasztrófa zajlik. Hatalmas hullámok zúdultak a még kiemelkedő területekre, víz alá süllyesztve őket. Megközelítettünk egy vulkánt, ami épp ekkor tört ki. A közelben szabályos mozgással indultak meg a sziklák, mintha egy gigászi kéz emelné őket a lávafolyam fölé, a szemünk előtt teremve elő a semmiből egy egész hegyet – mindezt olyan gyorsan, amennyi időbe Savanasa elsüllyedése telt.

A jelenet ismét elenyészett, hogy egy újabb kövesse.

– Michel, most Dél-Amerikába megyünk, ahol a kataklizma hatásai még nem érezhetőek. Megnézzük a partot, és Thiacuano kikötőjét. Időben az első rengések kezdete előtt járunk, mikor Mu királya összehívja a főtanácsot.

Thiacuano hatalmas rakpartján találtuk magunkat. Éjszaka volt, az épp lenyugodni készülő telihold még beragyogta a tájat. A keleti égen enyhe pír hirdette a hajnal közeledtét. Minden nyugodt volt. A kikötőt, ahol számos hajó horgonyzott, őrszemek vigyázták.

Néhány lármás mulatozó lépett be egy épületbe, aminek bejárata felett kis éjjeli lámpa világított. Itt is láthattuk Mu lámpagömbjeit – ám csupán néhányat.

A csatorna fölött repültünk, ahol számos, a belső tenger (most Brazília) felé tartó hajó horgonyzott.

Csoportunk egy csinos vitorlás hajó hídján állapodott meg. A bárkát enyhe nyugati hátszél hajtotta. Vitorlái nagy részét leeresztette, hiszen épp egy igen zsúfolt szakaszon

haladt keresztül. A fedélzeten három, elég modern stílusú, körülbelül 70 méter magas árboc volt. A hajóderék alakjából ítélve a jármű figyelemreméltó sebességre lehetett képes a nyílt vízen.

Egy pillanat múlva a nagy tengerész-kabinban találtuk magunkat, amit jó tucatnyi priccs töltött ki, a rajtuk pihenő légénységgel.

Mindenki aludt, két nagyjából 30 éves férfit leszámítva, akik (fizikai megjelenésük alapján) valószínűleg Mu-ról érkeztek. Az asztalnál ültek, egy olyasmi játékba merülve, ami akár mahjong is lehetett. A páros egyik tagja – talán idősebb, mint társa –, akinek hosszú, sötét haját vörös kendő fogta hátra, magára vonta a figyelmemet. Szinte úgy vonzott, mint vasreszeléket a mágnes, és egy pillanat múltán – kíséremet is magammal vonva – máris rajta voltam.

Ahogy keresztülhatoltam rajta, erős, csaknem elektromos stimulációt éreztem, és olyan szeretethullám járta át a teljes lényem, mint még soha. Valami meghatározhatatlan *egységet* éreztem vele, és újra meg újra átrepültem rajta.

– Ennek egyszerű a magyarázata, Michel. Ebben az emberben újraegyesülhetsz az asztráltestteddel. Ez az ember *te magad* vagy, egy korábbi életedben. Azonban most megfigyelőként vagy jelen, és semmilyen célt nem szolgál, ha megpróbálsz azokat az időket újraélni. *NE* éld bele magad!

Sajnálkozva követtem társaimat vissza a hajóhídra.

Messze nyugat felől hirtelen hatalmas robbanás hallatszott, majd egy másik, immár jóval közelebről. A nyugati horizont izzani kezdett. Még közelebb, sokkal élesebb robbanások közepette láthattunk egy vulkánt kitörni, ami jó 30 kilométeres sugárban bevilágította az eget.

Érzékeltük a csatornán és a kikötőben eluralkodó lázas izgalmat; kiáltások harsantak és szirénák kezdtek vijjogni.

Rohanó léptek zaját hallottuk, majd a tengerészek felözönlöttek a kabinjukból a hídra. Felismertem köztük azt a hajóst is, aki az asztrálestemet hordozta – éppoly rémült volt, mint társai, és engem hirtelen elsöprő erővel borított el a szimpátia és együttérzés hulláma pánikba esett önmagam iránt.

A város peremén, a vulkán fényében láttam, hogy egy ragyogó gömb száll fel az égbe igen nagy sebességgel, és végül eltűnik a szem elől.

– Igen, ez az egyik űrhajónk volt – magyarázta Thaó. – Nagy magasságból követi nyomon a kataklizmát. Tizenhét társunk van a fedélzetén, akik minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy segítsenek a túlélőknek, ám ez sajnos igen kevés. Figyeld!

A föld reszketni és morajlani kezdett. Három újabb tűzhányó emelkedett ki az óceán felszíne alól, a part közelében, hogy aztán szinte azon nyomban újra elnyelje őket a víz. Azonban hatalmas, 40 méter magas szökőár keletkezett miattuk, ami pokoli robajjal zúdult a part felé. Mindazonáltal, mielőtt elérhette volna a várost, a föld emelkedni kezdett alattunk. A kikötő, a város és az egész vidék mögötte – a kontinens egész darabja – egyre gyorsabban mozgott fölfelé, útját állva a szökőárnak. Hogy jobban lássunk, mi is magasabbra szálltunk. A táj most egy hatalmas, vackából előbújó, a hátát begörbítve nyújtózkodó állatra emlékeztetett.

Az emberek sikoltozása pokoli crescendóban ért fel hozzánk. Szinte eszüket veszítették a pániktól, mivel együtt

emelkedtek a várossal, mint valami lifttel, és úgy tűnt, emelkedésük már sosem marad abba.

A hajók szilánkokra zúzódtak az óceánból kibukkanó sziklákon. Láttam, ahogy a magunk mögött hagyott tengerész szó szerint szétmorzsolódik. „Énjeim” egyike épp most tért vissza a Forrásához...

Úgy tűnt, a Föld alakja teljesen újrendeződik. A várost elborította a nyugat felől sebesen hömpölygő sűrű, fekete füst, ami a tűzhányókból kiakadt lávát és vulkáni hamut záporozott a tájra. Két szó bukkant fel elmémben, ami leírhatja ezt a látványt: „grandiózus” és „apokaliptikus”.

Minden elhomályosult, és éreztem, hogy kíséřőim szorosan körülvesznek. Tudatában voltam, hogy az ezüstszőrke felhő szédítő sebességgel távolodik tőlünk, majd Thiaoouba tűnt fel. Az volt a benyomásom, hogy az ezüstfonalak mentén mozogtunk, amik valahogyan segítettek gyorsan visszatérnünk ránk várakozó – először hegynyi méretűnek látszó, majd közeledtünkre egyre zsugorodó – fizikai testünkbe.

Asztrális szemeim gyönyörködve fürödtek az arany bolygó csodálatos színeiben, különösen az imént magunk mögött hagyott rémálom gyötrelmei után.

Éreztem, hogy a fizikai testemet érintő kezek elengednek. Kinyitottam a szemem, és körülnéztem. Kíséřőim mosolyogva felálltak, és Thaó megkérdezte, jól érzem-e magam.

– Nagyon jól, köszönöm! Meg vagyok lepve, hogy még mindig világos van odakinn.

– Persze, hogy még mindig világos van, Michel! Mit gondolsz, mennyi ideig voltunk testen kívül?

– Fogalmam sincs. Talán öt vagy hat órát?

– Szó sincs róla! – válaszolta Thaó derűs arccal. – Nem telt el több 15 *lorsénál* – azaz körülbelül egy negyed óránál.

Majd Thaó és Biastra a vállaimnál fogva kivezettek a relaxációs kamrából, és elképedt ábrázatom láttán kirobbant belőlük a nevetés. Lationusi visszafogottabb jókedvvel követett minket.

A MI ÁLLÍTÓLAGOS „CIVILIZÁCIÓNK”

Miután leróttam Lationusi és társai felé hálámat és tiszteletemet, szívélyes búcsút vettünk egymástól. Ismét a *Lativokra* szálltunk, és elhagytuk a falut, hogy visszatérjünk dokómhoz. Ezúttal másik útvonalon haladtunk; nagy, megművelt területek felett repültünk. Thaó lelassította a járművünket annyi időre, hogy megcsodálhassam a hatalmas kalászokat termő búzatáblákat. Utunk átvezetett egy igen érdekesnek tűnő város felett is – nem elég, hogy minden egyes épületet, a legnagyobbtól a legkisebbig, dokók alkottak – de gyakorlatilag utak sem voltak, amik összekötötték volna őket. Tudtam, mi lehet ennek az oka: az ittenieknek nem okozott gondot egyik helyről a másikra „repülni” – a *Lativokkal*, vagy anélkül – ezért hát a normális utcák gyakorlatilag szükségtelessé váltak. Megközelítettük az űrkikötőben látottakhoz hasonlóan hatalmas méretű dokókba ki- és belépő embereket.

– Ezek a mi üzemeink, ahol a táplálékunk készül – magyarázta Thaó. – A mannát és a zöldségeket, amit tegnap etél a dokódban, szintén itt gyártották.

Nem álltunk meg, átrepültünk a városon, majd tovább, az óceán felett. Rövidesen elértük a szigetet, amin a dokóm is állt. A szokott helyen hagyva járművünket, beléptünk.

– Tudatában vagy annak – kérdezte Thaó –, hogy semmit sem ettél tegnap reggel óta? Ha így folytatod, le fogsz fogyni. Nem vagy éhes?

– Engem is meglep, de nem vagyok kifejezetten éhes, pedig a Földön naponta négyszer eszem!

– Nos, ez egyáltalán nem meglepő, barátom! Az itteni ételt oly módon készítik elő, hogy a tápanyagok és kalóriák két napon keresztül, szabályos időközönként szabaduljanak fel belőle. Így folyamatosan táplál minket anélkül, hogy megterhelnénk vele a gyomrunkat. Mindez pedig lehetővé teszi, hogy elménk éber és tiszta maradjon – és végül is a tudat tisztasága a legfontosabb, nem igaz?

Egyetértően bólintottam. Kiszolgáltuk magunk a különböző, színes ételekkel teli tálcákról, és ettünk hozzá némi mannát, majd miközben élvezettel kortyoltunk egy kis hidromelt, Thaó megkérdezte:

– Michel, mit gondolsz Thiaooubáról az eddigi itt-tartózkodásod alatt?

– Hogy mit gondolok róla?? Azt hiszem, a ma reggeli kaland után inkább azt kellene kérdezned, mit gondolok a Földről! Az alatt a bizonyos 15 perc alatt... mintha évek teltek volna el. Néhány pillanat persze eléggé rémisztő volt, a többi azonban egyenesen lenyűgözött! Meg szabad kérdeznem, hogy miért vittetek el engem erre az időutazásra?

– Nagyon jó kérdés, Michel! Örülök, hogy feltetted. Meg akartuk mutatni neked, hogy a ti jelenlegi „civilizációtok” előtt már léteztek a Földön *igazi*, fejlett civilizációk.

– Nem azért „raboltunk el” téged, ha úgy tetszik, és hoztunk ide több milliárd kilométerre az otthonodtól, csak hogy megmutassuk neked a bolygónk szépségét – hanem

azért, mert olyan civilizáció tagja vagy, ami *rossz irányba tart*. A földi nemzetek többsége igen fejlettnek hiszi magát, ám ez *nem így van*. Valójában a kultúrák inkább dekadens, hála a vezetőiteknek és az úgynevezett elit rétegnek. Az egész rendszeretek torz és hamis.

– Mindezt azért tudjuk, mert – különösen az utóbbi években – igen közelről követjük nyomon a földi eseményeket – ahogy azt a Nagy Thaóra már elmagyarázta neked. Képesek vagyunk tanulmányozni az események teljes skáláját. Közteket élhetünk fizikai, vagy akár asztráltestben. És nemcsak jelen vagyunk bolygótokon, de – szerencsére – képesek vagyunk arra is, hogy befolyásoljuk bizonyos vezetőitek viselkedését. Például mi akadályoztuk meg, hogy Németország legyen az első, aki használja az atombombát. Katasztrófális következményekkel járt volna ugyanis az összes többi ember számára, ha a náciak győznek a második világháborúban. Amint azt te magad is megítélheted, bármiféle diktatórikus hatalom nagy visszalépést jelent minden civilizáció számára.

– Mikor embermilliók kerülnek gázkamrába csak mert zsidók, a gyilkosaik aligha büszkélkedhetnek azzal, hogy *civilizált* emberek!

– Még kevésbé hihetik azt a németek, hogy ők a kiválasztott faj. Hogy úgy cselekedjenek, ahogy tették, mélyebbre kellett süllyedniük bármelyik kannibál törzsnél.

– Az oroszok, akik ezreket küldtek koncentrációs táborokba, és még több embert végeztek ki pusztán azon az alapon, hogy veszélyt jelentenek a rendszerre, semmivel sem jobbak náluk.

– A Földön nagy szükség van a fegyelemre, azonban a fegyelem nem jelenthet diktatúrát. A Nagy SZELLEM, maga a

Teremtő, nem kötelezi teremtményeit (legyenek azok emberek vagy sem), hogy bármit is akaratok ellenére cselekedjenek¹. Mindannyiunknak *szabad akaratunk* van, Michel, és *rajtunk áll*, hogy megfegyvelmezzük magunkat spirituális fejlődésünk érdekében.

A legnagyobb vétkek egyike, amit az ember csak elkövet, ha oly módon kényszeríti rá valakire az akaratót, hogy ezzel megfosztja az illetőt a veleszületett előjogától, hogy saját szabad akaratót gyakorolhassa.

– Ami most Dél-Afrikában történik, az az egész emberiség ellen elkövetett bűntény. A rasszizmus maga bűntény...

– Thaó – vágtam közbe –, van itt valami, amit nem értek! Azt mondod, megakadályoztátok a németeket, hogy elsőként használják az atombombát. Miért nem akadályoztátok hát meg, hogy *bármelyik* ország birtokolja? El kell ismerned, hogy elérkeztünk ahhoz a ponthoz az atomfegyverkezést illetően, hogy valóságos vulkánon ülünk. És mi a véleményed Hiroshimáról, és Nagaszakiról? Nem gondolod, hogy bizonyos mértékig ti is felelősek vagytok?

– Michel, te persze igen leegyszerűsítve tekinted ezeket a dolgokat. Számodra minden fehér vagy fekete, azonban a

1 „akaratok” – a szövegben eredetileg „akarata” szerepelt. Emiatt az egész mondat kettős jelentéssel bír. Kinek az akarata? A Teremtőé vagy az emberé? Természetesen az emberé. Az efféle mondatokat ismételtén félrefordították a különböző vallási szövegekben, azt kívánva az emberektől, hogy engedelmeskedjenek „Isten akaratónak”, amit persze maga a papság fogalmazott meg, hogy uralkojon a tömegek felett. A szabad akarat abszolút mértékben nélkülözhetetlen bármiféle spirituális fejlődéshez. Azért tértünk át a szövegben a többes szám használatára, hogy ezt az ellentmondást kiküszöböljük (a Szerk. hozzáfűzése a Szerző magyarázata alapján)

kettő között a szürkének megannyi árnyalata is létezik! Ha a második világháború nem fejeződik be, ahogy azt a két város lebombázása és elpusztítása kiváltotta, sokkal többen meghaltak volna – legalább háromszor annyian, mint ahány áldozata az atombombáknak volt. Ahogy ti szoktátok mondani, két rossz közül a kisebbet választottuk.

– Amint azt már korábban is elmagyaráztam, segítséget nyújthatunk ugyan, ám nem avatkozhatunk bele egy adott helyzet finomabb részleteibe. Nagyon szigorú szabályokat követünk ezzel kapcsolatban. A bombának létre kellett jönnie – mint ahogy előbb-utóbb minden bolygón felfedezik. Ha már megalkották, akkor maradhatunk egyszerűen megfigyelők, vagy be is avatkozhatunk. Ám ha közbelépünk, ennek csakis az lehet a célja, hogy annak a félnek kedvezünk, amely a legőszintébb, és leginkább tiszteletben tartja a szabad akaratot.

– Ha bizonyos vezetőitek, akik majd elolvassák a könyved és *nem hisznek neked*, vagy *kétkelkednek* abban, amit olvastak, tedd csak próbára őket! Kérdezd meg tőlük, mivel magyarázzák a néhány évvel ezelőtt Föld körüli pályára állított sokmillió „tű” eltűnését². Ne félj, pontosan tudni fogják,

2 „tűk” – 1998-ban, 11 évvel Michel utazását követően, a Scientific American folyóirat 279. számában (2. kötet, 43. oldal) N.L. Johnson cikkében a következőképpen nyilatkozik: „Az USA Nemzetvédelmi Minisztériuma 1963 májusában mintegy 80 konténernyi tűt bocsátott ki az úrbe egy telekommunikációs kísérlet keretében. Feltételezések szerint a napsugárzás kifejtette nyomásnak kellett volna kitolnia az apró tűket – mind a 400 milliót – a Föld körüli pályájukról...” Hallott-e valaha bárki a világon bármi olyasmiről, amit a „napfény nyomása” tolt ki a bolygó körüli pályáról?? Vajon akkor miért használunk rakétákat? Hogy érthetőbb legyen a helyzet, felhívom a tisztelt olvasót, számolja ki 400 millió tű tömegét! (a Szerk.)

miről beszélsz! A tűk eltüntetéséért mi vagyunk a felelősek, mivel úgy ítéltük meg, hogy potenciális katasztrófát jelentettek volna a bolygókra.

– Bizonyos esetekben megakadályozzuk ugyan szakértőiteket, hogy játsszanak a tűzzel, azonban nagyon fontos, hogy ne számítsanak eleve a segítségünkre, valahányszor hibát követnek el. Amennyiben helyénvalónak találjuk a segítségnyújtást, segítünk. Ám nem tudunk, és nem is akarunk titeket automatikusan megóvni a szerencsétlenségtől – hiszen ez ellenkezne az Univerzális Törvénnyel.

– Tudod, Michel, az atomfegyverek nyilvánvalóan képesek félelmet lopni a földi emberek szívébe, és elismerem, hogy a veszély Damoklész kardjaként függ a fejetek felett, azonban *nem ez* fenyeget igazán titeket.

– A valódi veszélyt a Földön „fontossági sorrendben” először is a *pénz* jelenti, másodsorban a *politikusok*, azután az *újságírók* és a *drog*, végül pedig a *vallások*. Az atomfegyvereknek semmi közük ezekhez a veszélyekhez.

– Ha az embereket elpusztítja egy nukleáris kataklizma, haláluk után az asztrál-lényük oda jut, ahova kell, és a pusztulás-újjászületés természetes körforgása sértetlenül fennmarad. A veszély *nem* a fizikai test pusztulásában rejlik, ahogy azt milliók hiszik: sokkal inkább abban, *ahogyan élnek*.

– A ti bolygótokon a pénz a legördögibb gonosz. Csak próbáld meg az életeteket pénz nélkül elképzelni...

– Látod...? – folytatta Thaó, olvasva a gondolataimban – még csak el sem tudsz képzelni egy ilyen életet, mert teljesen rabja vagy a rendszernek.

– Ugyanakkor alig két órája te magad is szemtanúja lehet-

tél, hogy Mu lakosai megtalálták a módját, hogyan elégítsék ki igényeiket bármiféle pénzköltés nélkül. Tudom, te is észrevetted, hogy ezek az emberek igen boldogok és fejlettek voltak.

– Mu civilizációja a Közösség körül forgott – mind spirituális, mind anyagi szempontból –, és kultúrájuk virágzott. Természetesen, nem szabad összekeverned a „közösséget” (community) a Föld egyes országaiban létező kommunizmussal (communism). Ez utóbbi, ahogy azt a Földön gyakorolják, sokkal inkább a totalitárius, diktatórikus rendszereknek, mint a demokráciának képezi szerves részét, és mint olyan, lealacsonyítja az embert.

– Sajnálatos módon, a pénzt illetően nehéz konstruktívan segíteni a földi lakosoknak, mivel az egész rendszeretek ezen alapszik. Ha Németországnak szüksége van 5000 tonna ausztrál gyapjúra, nem küldhet érte cserébe 300 Mercedest és 50 traktort. A gazdasági rendszeretek nem így működik; ezért igen nehéz fejleszteni.

– Másrészt, sok minden elérhető a pártok és politikusok tekintetében. Mindnyájan egy hajóban eveztek... és nem is rossz ötlet egy országot vagy akár a bolygót hajóhoz hasonlítani. Minden hajónak szüksége van egy kapitányra, ám hogy jól fusson, ahhoz kell a legénység szakértelme és együttműködése is, csakúgy, mint a kapitány iránti tiszteletük.

– Amennyiben intelligens, tapasztalt és gyors észjárású, valamint becsületos és tisztességes, jó az esély rá, hogy a legénysége is a tőle telhető maximumot nyújtja majd. Végző soron, a kapitány *belső értéke* – függetlenül politikai vagy vallási nézeteitől – határozza meg irányításának hatékonyságát.

– Tegyük fel például, hogy a kapitányt az emberei inkább politikai okokból választanák, semmint navigációs képességeiért és a bajban tanúsított józanságáért. Hogy még jobban elképzelhesd a helyzetet, tételezzük fel, hogy egy tényleges választást figyelünk! A zászlóshajón állunk, ahol 150 főnyi legénység gyűlt össze, három jelölttel a kapitányi tisztségre. Az első demokrata, a második kommunista, a harmadik konzervatív. A csapat tagjai közül 60 a kommunizmus felé hajlik, 50 demokrata és 40 konzervatív. Megmutatom neked, hogy egy ilyen helyzetben nem lehet megfelelő megoldásra jutni.

– A kommunista jelöltnek muszáj bizonyos ígéreteket tennie a demokratáknak és a konzervatívoknak, ha győzni akar, hiszen csupán 60 szavazata garantált. Azaz, legalább 16 embert meg kell győznie a másik két pártból, hogy érdekeltek legyenek az ő megválasztásában. De vajon képes lesz-e betartani a saját ígéreteit? És természetesen ugyanez vonatkozik a másik két jelöltre is.

– Mikor ezen kapitányok valamelyike a tengeren van, mindig azt tapasztalja majd, hogy a legénységének jelentős hányada alapvetően ellenkezik az ő parancsnokságával, így mindig nagy lesz a lázadás kockázata.

– Természetesen, egy kapitány vezetői rangra kerülésének *nem* ez a módja – szerencsére. Pusztán illusztrálni akartam az azzal járó veszélyeket, ha politikai hajlam alapján választotok vezetőket, nem pedig aszerint, mennyire képesek az embereket őszinte szándékkal, a megfelelő módon irányítani.

– A tárgynál maradva, hangsúlyoznom kell még valamit. Mikor a tengeren történik a „kapitány-választás”, ő a hajó *egyedüli* vezetője; ellenben, mikor egy pártvezetőt választja-

nak az állam élére, azonnal szembesülnie kell az „ellenzék vezetőjével”. Hatalma kezdetétől fogva, akár jó döntéseket hoz, akár nem, szisztematikusan kritikák érik majd egy, vagy több ellenzéki párt részéről, akik a vesztt akarják. Szerinted hogy lehet egy országot megfelelő módon irányítani ilyen körülmények között??

– Van valami megoldásod?

– Természetesen, Michel, és már be is mutattuk neked. Az egyetlen lehetőség, ha követitek Mu kormányzási rendszerének a példáját. Azaz: az állam élére olyan személyt kell választani, akinek egyedüli érdeke *népének jóléte* – olyan vezető, akit nem a hamis büszkeség, hatalomvágy és személyes vagyonszerzés motivál. A megoldás az, ha felszámoljátok a politikai pártokat – és megszabadultok a nehezteléstől, haragtól és gyűlölettől, ami velük jár; és ha segítő kezet nyújtotok szomszédaitoknak – ha elfogadjátok őket, és együtt dolgoztok, tekintet nélkül a köztetek lévő esetleges különbségekre. Hiszen végtére is egy csónakban eveztek! Ugyanannak a falunak, vagy városnak, ugyanannak a népnek, ugyanannak a bolygónak vagytok a részei!

– Michel, miből áll a ház, ami védelmez téged?

– Téglából, fából, tetőcserépből, vakolatból, szögekből...

– Úgy van... és miből állnak mindezek?

– Atomokból, természetesen.

– Tökéletes. Nos, ezeknek az atomoknak, mint tudod, igen szorosan kell kapcsolódniuk, hogy téglát, vagy bármilyen más építőanyagot alkossanak. Vajon mi történne, ha az atomok a mostani kapcsolódásuk helyett taszítani kezdenék egymást?

– Minden széthullana.

– Helyben vagyunk. Mikor félretolod a szomszédod, a fiad, a lányod, ha nem vagy kész mindig segíteni, akár azoknak is, akiket nem igazán kedvelsz, azzal a civilizációtok széthullásához járulsz hozzá. És éppen *ez az*, ami egyre inkább eluralkodik a Földön, a gyűlölet és *erőszak* által.

– Csak végy tekintetbe két, minden földlakó számára jól ismert példát, amik fényesen igazolják, hogy az erőszak *nem megoldás*. Az egyikük Bonaparte Napóleon. Seregeivel egész Európát meghódította, és saját testvéreit ültette a nemzetek trónjára, hogy elejét vegye az árulás kockázatának.

– Általánosan elfogadott, hogy Napóleon zseni volt, és valóban hozzáértő szervező és törvényhozó. Hiszen ma, 200 évvel később, számos törvénye még mindig érvényes Franciaországban. Ám mondd, Michel, mivé lett a birodalma? Gyorsan széthullt, mivel fegyverek erejével született.

– Hasonlóképpen, Hitler is erőszakkal akarta meghódítani Európát. Jól tudod, mi lett a következménye.

– Az erőszak nem kifizetődő, és soha nem is lesz az. A megoldás inkább a *szereletben* és az elme képzésében rejlik. Vajon tudatára ébredtél annak, hogy az egész világon, de különösen Európában, sokkal több kiemelkedő írótok, zenészetek és filozófusotok volt a 19. században, és a 20. század elején?

– Nos, valóban, azt hiszem.

– Azt is tudod, mi ennek az oka?

– Nem.

– Mert az elektromosság, a robbanómotor, az automobil, a repülő és hasonló dolgok feltalálásával párhuzamosan, az emberek elhanyagolták lelkük ápolását, és teljesen az anyagi világra irányították minden figyelmüket.

– Nos, amint azt a Nagy Thaóra már kifejtette, a materializmus jelenti az egyik legnagyobb veszélyt jelen és jövőbeli életetekre.

– A politikusok mellett azután itt van nektek az újságírók és riporterek problémája is. Akadnak ugyan köztük páran, bár sajnos igen kevesen, akik megpróbálják a munkájukat becsülettel végezni, őszintén és tisztességesen továbbítva az információkat, gondosan ügyelve a hírforrások tisztaságára. Ám nagyon aggasztó számunkra, hogy legtöbbjük célja csupán a szenzációhajhászás.

– A tévécsatornáitok is egyre több és több erőszakot közvetítenek. Ha a felelős személyeket arra köteleznétek, hogy pszichológiát tanuljanak, mielőtt képesek lennének ilyen komoly felelősséget vállalni, az igen nagy és fontos lépés lenne a megfelelő irányba. Riportereitek nyilvánvalóan az erőszakot, a gyilkosságot, tragédiákat és sorscsapásokat keresik, sőt szinte vadásszák; a viselkedésük visszataszító a szemünkben.

– Egy állam vezetői, az újságírók, sőt valójában bárki, aki helyzeténél fogva befolyással bírhat a tömegekre, mérhetetlen felelősséget hordoz az emberek milliói iránt, akik *az ő felebarátai* – se többek, se kevesebbek. Még azok is túl gyakran feledkeznek meg az ezzel kapcsolatos felelősségükről, akiket maguk az emberek választottak meg eme pozíciójuk betöltésére – míg nem közeleg az új választások időpontja, amikor felmerül bennük, hogy az emberek talán elégedetlenek, és esetleg le is szavazhatják őket.

– Más viszont a helyzet az újságíróitokkal, hiszen nekik nincs szükségük arra, hogy bizalmat keltsenek az emberekben pozíciójuk megszerzéséhez; mégis, hasonló hatalom-

mal bírnak, hogy befolyásolják őket, akár jó, akár rossz irányban.

– Valójában, igen hasznosak is lehetnek, mikor az emberek figyelmét a veszélyre vagy igazságtalanságra irányítják – és ennek kellene elsődleges, *legfőbb* feladatuknak lennie.

– Visszatérve arra, milyen nagy szükség van az ilyen befolyásos embereknek pszichológiai képzettségre és jártasságra az alkalmazásában, mondok egy példát, hogy tisztán értsd, mire akarok kilyukadni. A tévé a következő riportot közvetíti: egy fiatal férfi fogta a puskáját, és lemészárolt hét embert – köztük két nőt és két gyermeket. A riportert bemutatja a vérfojtokat és a holttesteket, hozzátéve, hogy a tettes egy színészt utánozott, aki jól ismert erőszakos filmszerepeiről. És mi az eredmény? A gyilkos egyenesen büszke lesz magára – nemcsak „közismert alakká” vált, hanem ráadásul az egyik legnépszerűbb akció-színészhez hasonlították. Ám mindezekon felül, a riport egy hasonló eszelősből, aki látja a riportot és hallja a kommentárokat, szintén csak azt váltja ki, hogy megtalálta a módot saját hírnevéhez, saját „dicsőségéhez”.

– Az ilyen ember élete általában merő kudarc – elnyomott, frusztrált, gátlásos alak, akiről nem vesznek tudomást, ugyanakkor ismertségre szomjazik. Csak megnézi a riportot, és megérti, hogy minden erőszakos cselekményt bemutatnak a tévében, sőt, a riporterek és újságírók néha szívesen fel is nagyítják és eltúlozzák az eseményeket. A gyilkos képét talán még a címlapokon is lehozzák – így aztán miért is ne...? A bíróság előtt esetleg olyan hírhedt nevetek emlegetnek majd vele kapcsolatban, mint „Hasfelmetsző Jack” vagy a „Bostoni Bársonykesztűs Fojtogató”. Többé

már nem kell az átlagos halandók közé sorolnia magát. Elképzелhetetlen, micsoda károk képes okozni egy ilyen felelőtlen hír. A meggondolatlanság és a felelőtlenység pedig nem épp a valóban civilizált nemzetek jellemzői. Ezért mondom hát, hogy ma a Földön a *civilizáció* szónak még az első céjénél sem tartotok.

– Akkor hát mi a megoldás?

– Miért teszel fel ilyen kérdést, Michel? Azért választottunk téged, mert pontosan tudjuk, hogyan gondolkozol, és tudom, hogy tudod a választ a saját kérdésedre. Mégis, ha ragaszkodsz hozzá, halld hát az én számból. Az újságíróknak, riportereknek és senki másnak, akinek a feladata az információ-továbbítás és hírterjesztés, nem szabadna több helyt adnia az ilyen gyilkosságok és szörnyűségek híreire egy-két sornál. Egyszerűen csak annyit kellene mondaniuk: „Épp most értesültünk arról, hogy egy felelőtlen ámokfutó meggyilkolt hét ártatlan embert. A sajnálatos esemény itt és itt történt, egy önmagát civilizáltnak tartó államban. Pont.”

– Azok, akik hasonló kétes hírnév óráira vagy heteire vágnak, bizonyosan letennének a gyilkosságról, mint a figyelemfelkeltés eszközéről, ha látnák, milyen kevés figyelmet szentelnek az erőfeszítéseiknek. Egyetértesz, Michel?

– De hát akkor miről szóljanak a riportok?

– Annyi bemutatásra érdemes dolog van! Olyan figyelemreméltó események, amelyek fejlesztik és finomítják az ember pszichéjét, ahelyett, hogy szörnyűségekkel árasztanák el. Például beszámoló a szegények sorsának javítását célzó erőfeszítésekről, vagy valakiről, aki életét kockáztatva mentett ki egy fuldokló gyermeket a vízből...

– Természetesen, teljes mértékben egyetértek veled, de

biztos vagyok benne, hogy az újságok forgalma és olvasottsága a szenzációs hírektől függ.

– Visszajutottunk hát ide, minden gonosz gyökeréhez, amint már említettem: a PÉNZ-hez. Ez az az átok, ami aláaknázza az egész civilizációtokat. Mégis, ebben az esetben megfordítható volna a helyzet, ha a felelős személyek kellő motivációval rendelkeznének a változtatásra. Nem számít, melyik bolygóról van szó, az emberi fajt fenyegető legnagyobb veszélyek végső soron mindig lelki, nem pedig anyagi természetűek.

– A drogok, hasonlóképpen, az egyén pszichéjét befolyásolják – nem csupán tönkreteszik az illető fizikai egészségét, de megfordítják³ az egyetemes evolúciója folyamatát. Ugyanakkor, amikor eufórikus állapotokat vagy mesterséges paradicsomot hoznak létre magukban, egyben direkt támadást intéznek az asztrál-lényük ellen. Erről részletesebben szólok, mivel a dolog jelentősége óriási.

– Az asztráltestet csupán két dolog károsíthatja: a drogok és bizonyos zajok által keltett vibrációk. Ami a drogokat illeti, meg kell érteni, hogy a hatásuk teljes mértékben *ellenkezik* a Természettel, mivel olyan tartományokba „mozdítják el” az asztráltestet, ahol annak semmi keresnivalója. Az asztráltestnek vagy a fizikai testben, vagy a Magasabb Énjénél van a helye, amelynek része. Kábítószer hatása alatt, bár az illető asztrálteste „alszik”, mégis tapasztal mesterséges élményeket, amelyek teljesen eltorzítják ítéletalkotó képességét. Ugyanolyan állapotban van ilyenkor, mint a fizikai test egy súlyos műtéti beavatkozás közben. Ha úgy tetszik,

3 – A Szerk. kiemelése

olyan, mint egy *eszköz*, ami könnyen megrongálódik, ha helytelenül, nem rendeltetésszerűen használjuk.

– A drogok hatása alatt töltött idő hosszának megfelelően, az illető asztrális teste leépül, vagy még pontosabban, hamis adatokkal telítődik. Az asztráltest „meggyógyítása” több inkarnációt is igényelhet; éppen ezért, Michel, a drogok használata *minden áron kerülendő!*

– Ezzel kapcsolatban van valami, amit nem értek – vágtam közbe. – Thaó, te két alkalommal is adtál nekem drogot azért, hogy az asztráltestem elváljon a fizikaitól. Nem okoztál ezzel kárt nekem?

– Egyáltalán nem. Ugyanis egyrészt olyan drogot alkalmaztunk, ami nem hallucinogén, másrészt pusztán annak érdekében, hogy elősegítsünk egy – megfelelő képzés és gyakorlat esetén – egészen természetes módon is előforduló folyamatot. Ez a drog nem „tompít” el, így aztán nem jelent veszélyt az asztráltestedre; a hatása pedig igen rövid távú.

– Visszatérve a bolygótokon uralkodó problémákra, Michel, a megoldás a *szeregeten* múlik, NEM a *pénzen*. Arra van szükség, hogy felülemelkedjete a gyűlöleten, neheztelésen, féltékenységen és irigységen, és hogy minden ember, legyen akár utcaseprő, vagy a közösség elöljárója, helyezze maga elé szomszédja érdekeit, és nyújtson segítő kezét minden arra rászoruló számára.

– Mindenkinek szüksége van – fizikailag és mentálisan is – a szomszédai barátságára; és nemcsak a ti bolygótokon, hanem valamennyin. Ahogy Jézus mondta, mikor csaknem 2000 évvel ezelőtt elküldtük hozzátok: „Szeressétek egymást!” – de persze, ha...

– Thaó! – szakítottam félbe ismét, ezúttal csaknem udvariatlanul. – *Mit mondtál az előbb Jézusról...?*

– Michel! Jézus *Thiaooubáról* érkezett a Földre, közel 2000 évvel ezelőtt – úgy, ahogy Lationusi is elment közétek, majd visszatért...

Mindabból, amit eddig mondott nekem, ez a váratlan információ rázott meg leginkább. Ugyanebben a pillanatban, Thaó aurájának színe hirtelen megváltozott. A lágyan aranylókód a feje körül élénk citromsárgává vált, és a feje tetejéről szertesugárzó színek is megújult erővel lángoltak fel.

– Michel, a Nagy Thaóra hív minket! Indulnunk kell, most azonnal! – Azzal Thaó felállt.

Fejemre igazítottam a maszkom, és követtem őt a szabadba, miközben erősen furdalt a kíváncsiság a dolgok eme váratlan fordulatától és a szokatlan sietségtől. Elhelyezkedtünk a *Lativokon*, és azon nyomban függőlegesen a lombátor fölé emelkedtünk. Hamarosan a part, majd a nyílt óceán felett repültünk, sokkal nagyobb sebességgel, mint eddig bármikor. A nap alacsonyan állt az égen, és mi közvetlenül a smaragdzöld, vagy épp tökéletes azúrkék vizek fölött siklottunk – már ha illelhetem földi kifejezéssel ezeket a lenyűgöző színeket.

Hatalmas, csaknem négy méter szárnyfeszítávolságú madarak keresztezték utunkat, és a nap sugarai szikrázva táncoltak fénylő-rózsaszín szárnyukon és ragyogó zöld farktolaikon.

Kisvártatva elértük a szigetet, és Thaó ismét leszállt a parkban, szemlátomást pontosan ugyanarra a helyre, mint a múltkor. Intett, hogy kövessem, majd elindultunk – ő nagyokat lépegetett, én pedig mögötte futottam.

Ez alkalommal nem a központi dokó felé tartottunk, hanem egy másik úton mentünk; ez végül egy újabb dokóhoz vezetett minket, ami ugyanolyan hatalmas volt, mint a központi épület.

Két alak várt ránk a bejárat fényei alatt, mindketten magasabbak Thaónál. Halkan megszólította őket, majd közelebb lépett hozzájuk, és rövid tanácskozásba kezdtek, amiből kihagytak. Nyugodtan álltak, kíváncsi pillantásokat vetve felém, de arcuk mosolytalan maradt. Láttam az aurájukat – tompább fényben ragyogtak, mint Thaó, biztos jeleként annak, hogy spirituálisan nem olyan fejlettek, mint ő.

Elég hosszan várahoztunk mozdulatlanul. A park minket figyelő madarai lassan előmerészkedtek. Rajtam kívül senki nem vett róluk tudomást; társaim szemlátomást mélyen a gondolataikba merültek. Tisztán emlékszem egy paradicsommadár-szerű szárnyasra, ami pontosan köztem és Thaó között szállt le, mintha csak arra vágya, hogy az egész világ őt csodálja.

A nap már nyugodni készült, és emlékszem, lenyűgözve figyeltem a magas fákon megcsillanó utolsó sugarakat, amint lila és arany szikrákat gyújtottak az ágak között. Ekkor a lombsátorban egész madársereg kezdett hangosan csivitelni, megtörve a beálló csendet. Mintha csak ez lett volna a jel, Thaó megkért, hogy vegyem le a maszkom, hunyjam le a szemem, és fogjam meg a kezét, majd ő irányítja a lépteim. Egyre fokozódó izgalommal követtem kérését.

Ahogy beléptünk a dokóba, éreztem a már ismerős, enyhe ellenállást. Thaó telepatikusan figyelmeztetett, hogy tartsam a szemem félig lehunyva, és így kövessem őt. Nagyjából

30 lépést haladtunk előre, mikor Thaó megállt, és maga mellé vont. Még mindig telepátia segítségével jelezte, hogy már kinyithatom a szemem, és körülnézhetek; lassan így is tettem. Három alakot pillantottam meg; figyelemreméltó volt a hasonlóságuk azokkal, akikkel korábban találkoztam. Mint a Thaórák a múltkor, ők is egyenes háttal, lótuszülésben pihentek, olyan szövettel bevont tömbökön, melyek színei remekül kiegészítették az övékét.

Thaó és én két hasonló ülőalkalmatosság mellett álltunk, míg végül telepátikusan, egyetlen mozdulat nélkül helyet kínáltak minket. Óvatosan körülpillantottam, de nyomát sem láttam annak a két alaknak, akikkel a bejáratnál találkoztunk. Mögöttem voltak talán...?

Mint korábban, a Thaórák szeme ismét azt a benyomást keltette, mintha belülről világítaná, most viszont azonnal képes voltam érzékelni a ragyogó színekben tündöklő, szemet gyönyörködtető aurájukat.

A központi alak levitációval felemelkedett a helyéről (anélkül, hogy megváltoztatta volna testhelyzetét), és lassan felém lebegett. Elöttem és valamivel fölöttem megállt, majd egyik kezét tarkómra, másikat koponyám bal oldalára helyezte. Ismét átsöpört testemen a jóleső érzések hulláma, ám ezúttal olyan intenzíven, hogy csaknem elvesztettem tőle az eszméletemet.

Végül levette rólam a kezeit, és visszalebegett a helyére. Talán érdemes elmondanom, hogy a kezei pozícióját illetően Thaó későbbi leírására kellett hagyatkoznom, ugyanis abban az állapotban az ilyen részletek megfigyelése ismét teljesen meghaladta a képességeimet. Mégis, emlékszem egy – az adott helyzetben nem igazán helyénvaló – gondo-

latra, ami felvetődött bennem, mikor visszatért a trónjára:
„Valószínűleg már sohasem fogom látni, hogy ezek az alakok két lábon járva változtassák a helyüket, ahogyan bárki más.”

EGY ÚJABB IDEGEN ÉS ELŐZŐ ÉLETEIM

Nem tudom, mennyi idő telhetett el így, de valamivel később ösztönösen balra fordítottam a fejem. Biztos vagyok benne, hogy a szám is tátva maradt a döbbenettől. Az örök egyike, akikkel a dokó előtt találkoztunk, felénk tartott, és egy igen szokatlan kinézetű alakot vezetett a vállánál fogva. Egy pillanatra azt hittem az illetőről, hogy a filmekből jól ismert rézbőrű indián törzsfőnökök egyike. Megpróbálom olyan pontosan leírni őt, ahogy csak tudom.

Termetre elég alacsony volt – talán 150 cm magas lehetett –, ám a leginkább az döbbenett meg, hogy csaknem olyan szélesnek látszott, amilyen magasnak – mint valami kocka. Úgy tűnt, tökéletesen kerek feje közvetlenül a vállából nőtt ki. A haja volt az, ami miatt egyből egy indián törzsfőnök jutott róla eszembe – bár az igazat megvallva inkább sárga, vörös és kék tollak csomójára emlékeztetett, semmint hajra. Szemei vörösek voltak, arca lapos, csaknem mongoloid-szerű. Nem volt szemöldöke, szempillája azonban négyszeresére nőtt az enyémenek. Olyan ruhát viselt, mint jómagam, csak egészen más színűt. Lábai, melyek túlnyúltak a köntösén, az arcához hasonlóan halvány kék színben játszottak. Az aurája helyenként ezüstösen ragyogott,

feje körül pedig erőteljes glória fénylett. A feje tetejéről kiinduló fénycsokor sokkal kisebb volt, mint a Thaóé, csupán néhány centire emelkedett a levegőbe. Miután telepatikusan őt is hellyel kínálták, körülbelül tízlépésnyire tőlünk balra leült.

A központi Thaóra ekkor ismét felemelkedett helyéről, és az újonnan érkezett vendéghez levitált, hogy ráhelyezze kezét annak fejére, megismételve a már általam is tapasztalt folyamatot.

Mikor mindannyian újra helyet foglaltunk, Thaóra beszélni kezdett hozzánk. Thiaoouba nyelvét használta, és teljesen megdöbbentem a felismeréstől, hogy *minden egyes szavát értem* – mintha csak anyanyelvemen szólt volna!

Izgatottságom láttán Thaó telepatikusan üzent: „Igen, Michel, új képességet kaptál ajándékba. Majd később elmagyarázom.”

– Arki, ez itt Michel, a Föld nevű bolygóról – szólt Thaóra. – Légy üdvözölve Thiaooubán! A Nagy SZELLEM világosítsa meg elméd!

Majd felém fordulva, így folytatta: – Arki az X bolygóról érkezett¹, hogy meglátogasson minket. És mi köszönjük neki a Nagy SZELLEM és az egész Univerzum nevében, ahogy neked is, Michel, hogy a hajlandóak vagytok együttműködni velünk a küldetésünkben.

– Michel, Arki a mi kérésünkre érkezett *Aguoraján*², kifejezetten azért, hogy veled találkozzon.

1 Nem engedélyezték, hogy eláruljam a bolygó nevét, mint ahogy azt sem, mi ennek az oka (a Szerző)

2 Az X bolygó fénysebességénél valamivel lassabb úrhajója (a Szerző)

– Azt akartuk, hogy a magad szemével láss, és saját kezeddel érints egy, a mi fajtánktól igen különböző értelmes lényt. Arki egy Föld típusú, bár bizonyos tekintetben meglehetősen különböző bolygó lakója. Ezek a különbségek elsősorban fizikai természetűek, és az idő múlásával hozzájárultak az ottani emberek testi megjelenésének gyökeres megváltozásához.

– Sok minden mást is meg akarunk neked mutatni, Michel. Arki és társai mind technikailag, mind szellemileg igen magasan fejlett lények, ami talán meglep, mivel külső megjelenésük bizonyára abnormális, vagy akár visszataszító lehet a számodra. Azonban magad is láthatod az auráján, hogy igen spirituális és jó szándékú lény. Azt is meg akartuk mutatni ezzel a találkozással, hogy időlegesen meg tudjuk neked adni nemcsak az auralátás, hanem a nyelvek értésének képességét is – mégpedig a telepátia használata nélkül.

Hát erről van szó, gondoltam magamban.

– Igen, erről – válaszolt Thaóra. – Most pedig gyertek közelebb, ti ketten. Beszéljetek egymással, érintsetek meg egymást, ha szeretnétek – egyszóval, ismerkedjetek meg!

Felálltam, és Arki is így tett. Felegyenesedve, a kezei csaknem érintették a padlót. Kézfején a miénkhez hasonlóan öt ujj nőtt, azonban két hüvelykujjal rendelkezett – az egyik a szokott helyen, a másik pedig a kisujjunk helyén.

Odamentünk egymáshoz, és kinyújtotta felém a karját. Csuklója előre nézett, kezét ökölbe szorította. Rám mosolygott, felvillantva ezzel szabályos, a miénkhez hasonló, azonban zöld színű fogsorát. Viszonzásképpen én is kinyújtottam a kezem, nem tudván, mi mást tehetnék. A saját nyelvén szólított meg, amit most tökéletesen értettem.

– Michel, szívből örvendek a találkozásnak, és örömmel látnálak vendégül a szülőbolygómon is! – Hálásan megköszöntem üdvözlő szavait, ám érzéseimmel eltelve, franciául kezdtem a válaszom, és angolul fejeztem be. Ennek megértése azonban láthatólag az ő számára sem jelentett semmilyen problémát!

– A Nagy Thaóra kérésére jöttem Thiaooubára az X bolygóról, egy olyan helyről, ami sok szempontból emlékeztet a tiétekre – folytatta. – Kétszer akkora, mint a Föld, 15 milliárd lakossal, és a Földhöz, valamint más egyes kategóriájú bolygóhoz hasonlóan, ez is a „bánat planétája”. A mi problémáink nagyon hasonlóak a tiétekhez; mióta ezen a bolygón élünk, kétszer dúlt nálunk atomháború; megtapasztaltunk diktatúrát, bűnözést, járványokat, kataklizmákat, a pénzrendszer uralmát, az összes velejárójukkal együtt: a vallásokkal, kultuszokkal és egyebekkel...

– Azonban jó 80 évvel ezelőtt (a mi évünk 402 huszonegy órás napból áll) gyökeres újításokba fogtunk. Valójában, ezeket a változásokat az egyik legnagyobb óceánunk parján, egy kis faluban lakó négy társunk indította el. Ez a négy ember, három férfi és egy nő, a békét, szeretetet és az önkifejezés szabadságát hirdették. Elvándoroltak országuk fővárosáig, hogy meghallgatást kérjenek vezetőiktől. Ám kérésüket elutasították, mivel a rendszer diktatórikus és militarista volt. Hat napon és öt éjszakán át ott aludtak a palota kapui előtt. Ezalatt semmit sem ettek, és csak egy kis vizet vettek magukhoz.

– Kitartásuk magára vonta az emberek figyelmét, és a hatodik napra mintegy 2000 fős tömeg gyűlt össze a kapuk előtt. A négy személy szelíd, békés hangon hirdette a tö-

megnek a szeretetben való egyesülés fontosságát, hogy megdöntsék az uralkodó rendszert. Ám az örök hamarosan véget vetettek prédikációjuknak: *lelőtték* a négy zárándokot, és azzal fenyegetőztek, hogy belelőnek a tömegbe is, ha nem oszlik el. A jelenlévők félelmükben gyorsan szétszéledtek. Azonban az emberek fejében szöveget ütött az eset. Ennek hatására ezrek ébredtek rá, hogy a békés egyetértés és közös nevezőre jutás nélkül gyengék, és teljesen tehetetlenek.

– A hír körbejárt az emberek – gazdag és szegény, főnök és beosztott, munkás és művezető – között, és egy szép napon, jó hat hónappal később, az egész ország egyszerre, mintegy varázsütésre leállt.

– Hogy érted azt, hogy leállt? – kérdeztem.

– A nukleáris erőműveket kikapcsolták, a tömegközlekedést beszüntették, az utakat eltorlaszolták. *Minden* megbénult. A farmerek nem szállították terményeiket; a rádió- és tévéállomások nem sugároztak több műsort, a kommunikációs rendszerek széthulltak. A rendőrség teljesen tehetetlen volt ilyen méretű egységes fellépéssel szemben, mivel órák leforgása alatt sok millióan csatlakoztak a munka beszüntetéséhez. Úgy látszott, erre az időre mindenki elfelejtette saját kicsinyes gyűlölködéseit, irigységét, nézeteltéréseit, hogy egyesítsék erőiket az igazságtalanság és zsarnokság ellen. A rendőrség és a hadsereg is emberi lényekből állt, és a katonák hozzátartozói és barátai ott voltak a tömegben.

– Többé már nem négy felforgató alak elsöpréséről volt szó. Százezreket kellett volna kivégezniük csupán egyetlen erőmű „felszabadításához”.

– Az emberek eltökéltségét látva, a rendőrség, a hadsereg

és a diktátor kénytelen volt kapitulálni. Az egész incidens alatt mindössze 23 haláleset történt: azoké a fanatikusoké, akik a zsarnok személyes testőrségét alkották. A katonáknak le kellett lőniük őket, hogy a diktátorhoz jussanak.

– Kivégeztétek? – kérdeztem.

Arki elmosolyodott. – Nem, Michel. Az embereknek elégük lett az erőszakból. Ehelyett egy olyan helyre szállították, ahol nem okozhatott több kárt, és ami azt illeti, példájuk arra ösztönözte őt, hogy jó útra térjen. Ismét megtalálta a szeretetet, és a személyes szabadság tiszteletét. Bünbánóan halt meg végül, őszintén sajnálva mindazt, amit elkövetett. Most az országunk a legsikeresebb és legvirágzóbb az egész bolygón. Ám ahogy nálatok, sajnos nálunk is akadnak még más népek, akik erőszakos, kegyetlen diktátorok uralma alatt sínylődnek, és mi minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy segítsünk nekik.

– Tudatában vagyunk, hogy minden, amit ebben az életben teszünk, csupán tanulás és felkészülés, ami lehetőséget nyújt a számunkra, hogy felsőbbrendű létformát ölthessünk, és akár végleg meg is szabadulhassunk fizikai testünk-től. Bizonyára azzal is tisztában vagy, hogy a bolygók különböző kategóriákba tartoznak, és akár egész népek költözhetnek egy új planétára, ha a sajátjuk veszélyben van. Ám ez csak akkor lehetséges, ha az új bolygó ugyanabba a kategóriába tartozik, mint a szülőhelyük.

– Mivel túlnépesedtünk, és igen fejlett technológiával rendelkezünk, meglátogattuk a Földet is, hogy megvizsgáljuk a kolonizáció lehetőségét – ám elvetettük az ötletet, mivel a jelenlegi fejlettségi fokotok többet ártana nekünk, mint használna.

Kijelentése nem igazán volt hízelgő ránk nézve, és ezzel Arki is bizonyára teljesen tisztában volt, látva aurámat. Elmosolyodott, és folytatta: – Sajnálom, Michel, de minden nagyképűség nélkül mondtam ezt. Továbbra is látogatjuk bolygótokat, ám csupán mint megfigyelők, akik szándéka a tanulás és a hibáitokból való okulás. Nem avatkozunk be semmibe, mivel nem a mi feladatunk, és soha nem szálljuk meg a Földet, hiszen az komoly visszalépést jelentene a számunkra. Nem vagytok irigylésre méltó helyzetben – sem anyagilag, és technológiailag, sem pedig spirituális szempontból.

– Visszatérve asztráltestünkhöz, teljességgel lehetetlen, hogy egy magasabb kategóriájú bolygóra váltson, ha nem fejlődött megfelelő szintre. Természetesen most spirituális, és nem technikai evolúcióról beszélek. Ez az evolúció a fizikai test segítségével zajlik. Már biztosan ismered a bolygók kilenc kategóriáját – a miénk legalul van a skálán. A bolygók fokozatosan jutnak egyre feljebb – egészen addig, míg eléri Thiaoouba fejlettségi fokát. Mi a jelenlegi fizikai testünkben legfeljebb kilenc napig maradhatunk itt. Az Univerzális Törvény értelmében, a tizedik napon fizikai testünk meghalna, és sem Thaó, sem a Nagy Thaórák, akik a halottakat is képesek feléleszteni, nem tudnák ezt megakadályozni, vagy visszafordítani a folyamatot. A Természet igen szigorú szabályokkal és jól megalapozott biztosítékokkal rendelkezik ezen a téren.

– De ha itt halnék meg, akkor talán az asztráltestem Thiaooubán maradhatna, és egy itteni csecsemőként reinkarnálnódna...? – kérdeztem tele reménnyel, pillanatnyilag megfedkezve szeretett földi családomról.

– Attól tartok, Michel, nem érted. Az Univerzális Törvény megkövetelné, hogy a Földön szüless újra, ha ott még nem fejezted be teendőidet. Az viszont *lehetséges*, hogy amikor meghalsz a Földön – ha eljön az ideje –, az asztráltested egy másik, magasabb szintű bolygón testesüljön meg újra... egy második, esetleg harmadik kategóriájú planétán, vagy akár ezen, az adott fejlettségi fokodtól függően.

– Lehetséges hát, hogy kihagyjuk az összes többi fokozatot, és egyből egy kilencedik kategóriájú helyen szülessünk újra? – kérdeztem, még mindig erősen reménykedve, hiszen Thiaooubát minden kétséget kizáróan valóságos édennek tartottam.

– Michel, vajon tudsz pusztán azzal tiszta acélt készíteni, hogy fogod a vasat és szenet, és a megfelelő hőmérsékletre hevíted őket? Nem! Először le kell súrolnod a szennyeződést a fémről; aztán az újra és újra visszakerül az olvasztótégelybe... egészen addig, míg első osztályú acél nem válik belőle. Nos, ugyanez érvényes ránk nézve is; Felettes Énünk újra meg újra „megmunkál” minket, míg tökéletessé nem válunk, hiszen végezetül újraegyesülünk majd a SZELLEM-mel, aki – lévén maga is tökéletes – a legkisebb hiányt vagy tökéletlenséget sem fogadhatja magába.

– Ez olyan bonyolultnak tűnik!

– A SZELLEM, aki mindent teremtett, így akarta, és bizonyos vagyok benne, hogy a számára mindez pofonegyszerű; ám elismerem, egyszerű emberi ésszel néha nem könnyű mindezt felfogni. És minél közelebb próbálunk kerülni a *Forráshoz*, a megértés annál nehezebbé válik. Épp ezért próbáljuk, néhol sikeresen, eltörölni a vallásokat és szektákat. Hiszen bár nyilvánvalóan azért akarják összegyűjteni az

embereket, hogy segítsenek nekik; hogy együtt imádják Istent vagy az isteneket, és megpróbálják minél jobban megérteni (Istent)³; mégis, az egészzet csak bonyolítják és teljesen érthetetlenné teszik rítusaik és a papok által kitalált törvények által, akik sokkal inkább a személyes érdekeiket nézik a Természet és az Univerzális törvények követése helyett. Látom az aurádon, hogy már te magad is rájöttél ezek közül bizonyos dolgokra.

Elmosolyodtam, mivel igaza volt, és megkérdeztem: – A Te bolygódon mindenki képes látni és olvasni az aurát?

– Néhányunk megtanulta, köztük jómagam is, ám ezen a területen alig vagyunk fejlettebbek nálatok. Ugyanakkor nagy erőket fektetünk a dolog elsajátításába, mivel tudjuk, hogy ez szükséges és fontos a fejlődésünkhöz.

Ekkor váratlanul elhallgatott, és ráébredtem, hogy a Nagy Thaórától kapott telepatikus üzenet miatt tett így.

– Most mennem kell, Michel. Örömmel tölt el a tudat, ha a beszélgetésünkkel a te és társaid segítségére lehettem – a Földön és az egész Univerzumban.

Kezet nyújtottunk egymásnak. Csúfsága ellenére szerettem volna megölelni és megcsókolni őt. Azt kívánom, bár csak így tettem volna...

Később megtudtam, hogy őt társával együtt életét vesztette, mikor űrhajójuk felrobbant – mindössze egy órával Thiaooubáról való távozása után. Szívből kívánom, hogy az élete egy sokkal barátságosabb planétán folytatódjon... Vagy talán visszatér a szülőbolygójára, hogy segítsen a saját társain – ki tudja...? Találkoztam egy testvéremmel az Uni-

verzumban, aki – hozzánk hasonlóan – a „bánatok bolygóján” élt, ugyanabban az iskolában tanulva, hogyan nyerhetjük el egy nap az Örök Boldogságot...

Mikor Arki és kísérelője elhagyták a termet, ismét helyet foglaltam Thaó mellett. A Thaóra, aki megajándékozott a nyelvek értésének képességével, ismét felém fordult, a következő szavakkal:

– Michel, amint azt már hallhattad, mi választottunk ki téged, hogy jöjj és látogass el hozzánk Thiaooubára, ám döntésünk legfontosabb okát mindeztidáig nem fedtük fel előtted. Nem csupán az a magyarázat, hogy elméd már nyitott és éber, hanem az is – *elsősorban az* –, hogy te a ma Földön élő kevés *soukou* egyike vagy. A *soukou* olyan asztráltest, amely már 81 életet leélt fizikai emberi testekben, különbözőféle (és akár különböző kategóriájú) bolygókon. A *soukou*, amikor csak tehetik, számos okból kifolyólag visszatérnek az alacsonyabbrendű bolygókra, mint a Föld, hogy ott éljenek – mikor egyszerűen folytathatnák „kapaszzkodásukat a létrán”, anélkül, hogy valaha is visszanéznének. Tudod, hogy a kilences az Univerzum száma. A te asztráltested kilenceszer kilenc életet élt, azaz egy nagy ciklus végére értél.

Ismét teljesen megdöbbsentem. Sejtettem, hogy nem egyszer éltem már, különösen Mu-i látogatásunkat követően – de nyolcvanegy élet!! Nem tudtam, hogy bárki is élhet ennyit...

– Michel, lehetséges sokkal többször is reinkarnálódni – szólt a Nagy Thaóra, félbeszakítva gondolataimat. – Thaónak például ez a 216-odik testet öltése, ám más entitások valóban sokkal kevesebbszer születnek le az anyagi síkra. Amint mondtam, a Földön élő igen kis számú *soukou*

közül lettél kiválasztva. Ám ahhoz, hogy alaposan megérts mindent a bolygónkra tett látogatásod során, terveztünk a számodra egy másik utazást is. Hogy jobban felfoghasd, mi is a reinkarnáció, és mi a célja, lehetővé tesszük neked, hogy újra megtekintsd korábbi életeidet. Ez az időutazás hasznos lesz majd a számodra, mikor a könyvedet írod, és teljesen meg fogod érteni a célját.

Alighogy befejezte mondanivalóját, Thaó megérintette a vállam, és megfordított. A relaxációs szobához vezetett – úgy tűnt, ez a specialitás minden dokóban megtalálható. A három Thaóra követett minket, továbbra is levitálva.

Thaó jelezte, hogy feküdjek le egy nagy ágyra, ami olyan volt, mint valami légpárna. A Thaórák „főnöke” a fejem mögött helyezkedett el, a két másik a kezeimet fogta meg. Thaó behajlított ujjakkal a napfonatom fölé helyezte tenyerét.

Majd a vezető mindkét mutatóujját a tobozmirigyem fölé helyezte, és telepatikusan utasított, hogy bámuljak az ujjaira.

Pár másodperccel később az a benyomásom támadt, hogy hihetelen sebességgel csúszok visszafelé egy sötét, végtelennek tetsző alagútban. Majd hirtelen kijutottam az alagútból egy szénbánya tárnájának tűnő helyiségbe. A homlokukon kis lámpást viselő emberek talicskákat toltak; mások, kicsivel odébb, csákánnyal fejtették a szenet, vagy a talicskába lapátolták. A tárna vége felé mozdultam, ahol közelről is megvizsgálhattam az egyik bányászt. Úgy éreztem, ismerem őt. Egy belülről érkező hang így szólt: – Michel, ez a *te* egyik korábbi tested. – A férfi egész magas és jó felépítésű volt. Izzadtság és szénpor borította; fáradságos munkával lapátolta a szenet egy kocsiba.

A jelenet hirtelen megváltozott, éppen úgy, mint mikor Mu-ra látogattunk a pszichoszférában. Az egyik bányász a tárna bejáratánál németül szólított a nevemen, amit ezúttal tökéletesen értettem – pedig nem beszélem és nem is értem ezt a nyelvet. Megtudtam, hogy Siegfriednek hívnak. A bányász megkérte Siegfridet, hogy kövesse. Láthatólag a falu főutcáján jártunk. Egy öreg barakk felé tartottak, ami valamivel nagyobb épület volt a többinél. Követtem őket. Odabenn olajlámpások égtek, és emberek ültek az asztaloknál.

Siegfried csatlakozott az egyik csoporthoz. Odakiáltottak valamit egy koszos kötényt viselő csaposnak, aki kisvártatva hozott nekik egy üveget és néhány fémkupát.

Az előző jelenetet újabb váltotta fel. Úgy tűnt, több órát ugrottunk előre. A helyszín ugyanaz volt, és Siegfried épp kifelé tántorgott, láthatólag tökrészezen. Egy sor kisebb épület felé vette az irányt; a kéményeikből fekete füst gomolygott elő. Durván feltépte az egyik ajtaját, és belépett; én pedig szorosan a sarkában.

Nyolc gyermek ült egy asztal körül – a legkisebb egy éves, és minden testvére egy évvel idősebb az előzőnél – és valami visszataszító zabkását kanalaztak. Apjuk hirtelen megjelenésére mindnyájan felkapták a fejüket, és félelemmel telve figyelték. Egy középtermetű, ám erősnek látszó, szőkésbarna asszony támadó hangon szegezte neki a kérdést: „Merre jártál, és hol a pénz? Nagyon jól tudod, hogy a gyerekek két hete nem ettek babot, és már megint részeg vagy!

Felkelt, és Siegfried felé indult. Ahogy emelte a kezét, hogy pofon vágja, Siegfried megragadta a karját, és bal kézzel olyan erővel ütötte meg, hogy valósággal hátrarepült.

A padlóra zuhant, és tarkóját beverve a kemencepadkába, azon nyomban szörnyethalt.

A gyerekek sírtak és sikoltoztak. Siegfried az asszony fölé hajolt, aki élettelen, tágra nyílt szemekkel bámult vissza rá.

– Freda, Freda, gyerünk, kelj fel! – kiáltozta fájdalmas hangon. Karjaiba vette, hogy segítsen neki, ám az asszony nem mozdult. Ahogy továbbra is mereven bámult, Siegfried hirtelen rádöbbsent, hogy halott. Egyszerre kijózanodva, kirohant az ajtón, bele az éjszakába, és csak futott és futott, mint aki elvesztette a józan eszét.

Ismét váltott a jelenet, és Siegfried tűnt fel, két ór által szorosán közrefogva. Az egyik csuklyát húzott a fejére. A hóhér is csuklyát viselt, amin két lyukat vágtak a szemeinek. Hatalmas alak volt, óriási kezében egy széles bárd nyelét tartotta. Az örök letérdeltették Siegfriedet, aki előrehajtotta a fejét kivégzőtönkre. A pap sietősen elszavalta imáit, ahogy a hóhér lassan feje fölé emelte pallosát. Majd hirtelen lesújtott vele Siegfried nyakára. Az áldozat feje végiggurult a földön, amitől a tömeg megrettent, és több lépést hátrált.

Épp szemtanúja lehettem *saját* számos inkarnációm közül az egyik erőszakos halálának...

Nagyon különös élmény volt. A halála pillanatáig erős elfogultsággal viseltettem Siegfried iránt, és bár helytelenül cselekedett, őszinte sajnálatot éreztem iránta. Azonban abban a pillanatban, ahogy a feje végiggurult a földön a tömeg felmorajlása közepette, elsőprő erejű *megkönnyebbülést* éreztem – mind az ő, mind a magam részéről.

Abban a pillanatban egy új jelenet következett. Egy tó volt előttem, kéken csillogó tükre két, épp lenyugodni készülő nap sugarait tükrözték.

Egy szobrokkal és festményekkel gazdagon díszített, pompás kis hajó ringott a hullámokon. Közepes termetű, rezes bőrű emberek irányították, a vízbe merített hosszú póznákkal. A vászontető alatt, egy ékesen feldíszített trónon bájos, aranyló bőrű fiatal lány ült. Ovális arcában csinos mandulaszemek ragyogtak, hosszú szőke haja egészen derekáig hullt.

Lustán, ellazultan mosolygott, ahogy a körülötte lézengő fiatal társaság vidáman szórakoztatta. Azonnal *tudtam*, hogy ez a csinos teremtmény én magam vagyok, egy másik életemben.

A hajó egyenletesen haladt egy móló felé. A partról apró, virágzó bokrokkal szegélyezett, széles út vezetett, és eltűnt a fák között, amik – mint kiderült – több szintű, változatos színű palotát öleltek körül.

A jelenet váltott, és a palotán belül találtam magam, egy pazarul berendezett szobában. A helyiség egyik ablaka gondosan ápoltt, lenyűgözően színes és változatos, apró kertre nyílt.

Vöröses bőrű, élénkzöld ágyékkötőt viselő szolgálk sűrögtek, hogy kiszolgálják a jó száz tagot számláló vendégsereget. Ezek a díszes ruhákba öltözött vendégek férfiak és nők voltak vegyesen. A szolgálkkal ellentétben mindannyiuknak ugyanolyan aranyló bőre volt, mint az ifjú hölgynek a hajón – olyan színű, amilyenre a szőke nők barnulnak a Földön számos napozás után.

A csinos fiatal hölgy (egykori önmagam) most egy magas támlájú széken – szemlátomást a díszhelyen – ült. Lágy, varázslatos zene szólt; úgy tűnt, a falakból és a kertből árad.

A szolgálk egyike kinyitott egy hatalmas ajtót, hogy been-

gedjen egy magas (talán 190 centiméteres), hasonlóan aranyló vonásokkal bíró fiatal férfit. Büszke tartású volt, és atlétatermetű.

Szabályos vonásait vörösesszőke haj keretezte. Céltudatos léptekkel haladt az ifjú hölgy felé, és meghajolt előtte. Az odasúgott valamit, és intett a szolgálknak, akik egy – az övéhez igen hasonló – karosszéket hoztak, és a sajátja mellé helyezték. A fiatalember leült, és megfogta a hölgy feléje nyújtott kezét.

A nő jelzésére hirtelen egy hatalmas gong szólalt meg többször egymás után, amit néma csend követett. Hangoosan, tisztán hallhatóan, e szavakat intézte a szolgálak és vendégek felé: – Ti, akik most itt összegyűltetek, legyetek üdvözölve! Ezennel szeretném a tudtotokra adni, hogy társat választottam magamnak. Ő az, Xinolini, akit ettől a pillanattól fogva, akaratomnak megfelelően, minden királyi hatalom és előjog megillet. Valójában, ő lesz a második legfőbb hatalom a Birodalomban közvetlenül utánam, a Királynő után. Minden iránta elkövetett engedetlenség vagy ártó cselekedet elkövetője személyesen nekem tartozik elszámolással. Első közös gyermekünk, legyen bár lány vagy fiú, az örökösöm lesz. Én, Labinola, a birodalom Úrnője, így határoztam.

Újra intett, és gongszó jelezte beszéde végét. A vendégek egyesével meghajoltak Labinola előtt, és engedelmességük jeleként először az Ő, majd Xinolini lábfejét illették csókkal.

A jelenet elmosódott, hogy egy újabb váltsa fel – ugyanabban a palotában, ám egy másik helyiségben, ahol a királyi család trónolt. Labinola épp igazságot szolgáltatott. Min-

denféle ember parádézott a előtte, ő pedig figyelmesen hallgatta alattvalóit.

Ekkor rendkívüli dolog történt. Rájöttem, hogy képes vagyok *belépni a testébe*. Nem könnyű elmagyarázni, de egy jelentős ideig, míg figyeltem és hallgattam őt, *én magam voltam* a Királynő.

Az utolsó szóig megértettem, ami csak elhangzott, és valahányszor Labinola bejelentette elhatározását, teljes mértékben egyetértettem döntésével.

Hallottam a tömeg mormolásából kiszűrődő, a bölcsességet csodáló szavakat. Egyetlen egyszer sem fordult Xinolini felé, és nem kérte a tanácsát. Éreztem, hogy előnt a büszkeség hulláma, tudván, hogy én voltam ez a nő egy korábbi életemben, és ez alatt az idő alatt ismét az a bizsergő érzésem támadt, amit már kezdtem felismerni.

Minden újra eltűnt, majd a legpompázatosabb hálószobában találtam magam. Kétségtelenül Labinoláé volt, aki teljesen meztelenül feküdt az ágyon. Három nő és két férfi serénykedett körülötte. Ahogy közeledtem hozzá, láttam, hogy arca verítékben úszik, és eltorzul az erőfeszítéstől.

A bábaasszonyok, és a férfiak – a birodalom legkiválóbb orvosai – aggódni látszottak. A születendő gyermek farral előre helyezkedett el, és Labinola máris rengeteg vért vesztett. Ez volt az első szülése, és nagyon kimerült. Tisztán látszott a félelem a szülésznők és orvosok szemében, és *tudtam*: Labinola már ráébredt, hogy meg fog halni.

Két órát ugrottunk előre az időben, és Labinola kilehelte a lelkét. Egyszerűen túl sok vért vesztett. A születendő gyermek sem élte túl; megfulladt, mielőtt még világra jöhetett volna. Az oly szép és jó Labinola, ez a mindössze 28 éves

csinos teremtés, a szemem láttára engedte szabadon asztráltestét – az *én* asztráltestemet – hogy új életet kezdjen.

Máris újabb jelenetek tűntek elő, felfedve más életeimet különféle bolygókon – gyermekként, nőként és férfiként. Kétszer voltam koldus, és három alkalommal is tengerész. Voltam vízhordó Indiában; aranyműves Japánban (itt egészen 95 éves koromig maradtam a testemben); római katoná; néger kisfiú Csádban, akit nyolc évesen felfalt egy oroszlán; indián halász az Amazonason, aki 42 évesen távozott, 12 gyermeket hagyva maga után; egy 68 évesen elhunyt indián törzsfőnök; több alkalommal földműves paraszt – a Földön csakúgy, mint más bolygókon; kétszer pedig aszkéta, Tibetben és egy idegen planétán.

Azt leszámítva, mikor Labinolaként, egy bolygó harmadának királynőjeként uralkodtam, a legtöbb életem meglehetősen szerényen telt. Láttam jeleneteket mind a 80 eddigi életemből – némelyik ezek közül igazán lenyűgözött. Nincs rá idő és hely ebben a könyvben, hogy mindegyiket részletesen elmeséljem, hiszen az külön kötetet töltene meg. Talán majd egy nap megírom...

A bemutató végeztével olyan érzésem támadt, mintha visszafelé haladnék az alagútban, és ahogy kinyitottam a szemem, Thaó és a három másik Thaóra kedves mosolya fogadott. Mikor megállapították, hogy ténylegesen visszatértem a testembe, a vezetőjük e szavakat intézte hozzám:

– Meg akartuk mutatni neked az előző életeidet, hogy felismerhesd, úgy váltakoztak, mintha egy kerékhez volnál kötözve. Mivel a kerék forog, bármelyik pontja, ami épp legfelül van, hamarosan a legalulra kerül – mindez elkerülhetetlen, ugye te is látod?

– Egyik nap koldus vagy, aztán királynő lehetsz, mint Labinola, aki persze nemcsak a kerék tetején volt, de rengeteget fejlődött és igen sokat segített másokon. Mégis, sok esetben egy koldus éppen annyit, vagy néha akár sokkal többet is tanulhat, mint egy király.

– Mikor aszkéta voltál a hegyekben, sokkal több élőlénynek segítettél, mint más életeidben. Nem a külsőség számít, hanem ami *mögötte* van.

– Ha az asztráltested újabb testben születik a fizikai síkra, annak egész egyszerűen az a célja, hogy még többet tanulj és tapasztalj...

– Ahogy már elmagyaráztuk neked, mindez a Felettes Én (vagy Magasabb Önvaló) kedvéért történik így. Ez egy állandó tökéletesedési folyamat, ami éppoly hatékonyan zajlik egy koldus, mint egy király, vagy épp egy bányász testében. A fizikai test csupán *eszköz*, mint a szobrász vésője és kalapácsa: maguktól soha nem képesek a szépség létrehozására, ám hozzájárulnak ahhoz egy művész értő kezei között. Egy csodálatos szobrot ugyanis nyilván nem készíthetett volna el puszta kézzel.

– Mindig tudatában kell lenned a legfontosabbnak: az asztráltestnek *minden esetben* alkalmazkodnia kell az Univerzális Törvényhez, és azzal érheti el a leggyorsabban a célját, ha olyan pontosan követi a Természetet, amennyire csak lehetséges.

A Thaórák újra elfoglalták a helyüket, és mi is a miénket.

Amíg a relaxációs helyiségben tartózkodtunk, a nap lassan lenyugodott; mindazonáltal, nem tartották szükségesnek, hogy elmagyarázzák a környező ragyogás okát, ami lehetővé tette, hogy legalább 15 méterre ellássak a dokóban.

A figyelmem továbbra is a Thaórákra szegeződött. Kedvesen néztek rám; aranyló köd vette körül őket, ami fokoatosan egyre sűrűsödött, és amiben végül teljesen eltűntek – pontosan úgy, mint az első látogatásom alkalmával.

Ez alkalommal Thaó gyengéden tette a vállamra a kezét, és megkért, hogy kövessem őt. A dokó bejárata felé vezetett, és pillanatok múltán kinn is voltunk. Teljes volt a sötét, a bejáratot leszámítva sehol nem világított semmilyen fény. Az orromig is alig láttam, és azon tűnődtem, hogyan fogjuk így megtalálni a *Lativokunkat*. Aztán eszembe jutott, hogy Thaó – saját bevallása szerint – éppen olyan jól lát éjjel, mint nappal. Kíváncsian vártam, hogy ez bebizonyosodjon – mint egy tipikus földlakó, bizonyítékra vágytam... és azonnal meg is kaptam! Thaó látszólag minden erőfeszítés nélkül a vállára emelt, pont úgy, ahogy mi hordozzuk ott-hon a csöppségeket.

– Egyedül könnyen megbotlanál a sötétben – magyarázta, ahogy az ösvényen haladtunk; és valóban, úgy tűnt, pontosan tudja, merre tart, mintha csak fényes nappal volna.

Hamarosan lerakott a *Lativok* ülésére, és elhelyezkedett mellettem. Maszkomat, amit eddig a kezemben tartottam, a térdemre raktam, és szinte azonnal elindultunk.

Azt kell mondjam, annak ellenére, hogy megbíztam Thaóban, igen kényelmetlenül éreztem magam eme „vakrepülés” közben. A park óriási fái között suhantunk, és még a csillagokat sem láttam, amik máskor olyan fényesen ragyogtak, mivel napnyugta után hatalmas felhők gyülekeztek az égen, és a környezetünk teljes sötétségbe borult. Láttam Thaó aurájának ragyogását, és a feje felett a fénycsokrot, ami most különösen élénken ragyogott.

Növelte a sebességünket, és meg voltam győződve róla, hogy olyan gyorsan utaztunk, mint nappal. Éreztem, hogy esőcseppek verődnek az arcomnak. Thaó a gépezet egy része fölé helyezte a kezét, és nem éreztem többé az esőt. Ugyanebben a pillanatban az a benyomásom támadt, hogy megálltunk, és azon kezdtem tünődni, vajon mi történik, mivel tudtam, hogy az óceán felett vagyunk. Néha, tőlünk balra a távolban, színes, mozgó fényeket vehettem ki.

– Mik azok? – kérdeztem Thaót.

– A fények a parti dokók bejáratai.

Próbáltam megérteni, hogy miért mozognak a dokók, amikor a sötétből, ami most még sűrűbbnek tetszett, hirtelen egy apró fény bukkant elő. Pontosan felénk közeledett, és néhány pillanat múlva megállt mellettünk.

– Megérkeztünk a szállásodra, Michel! – mondta Thaó. – Gyere!

Újra felemelt. Enyhe nyomást éreztem, mint mikor belépünk egy dokóba, majd újra végigcsorgott az eső az arcomon. Erősen zuhogott, de egy pár lépés csupán, és Thaó máris a bejárati fény alatt állt; beléptünk a dokóba.

– Épp időben érkeztünk – jegyeztem meg.

– Miért? Az eső miatt? Nem, Michel, ami azt illeti, már egy jó ideje esik. Aktiváltam a védőmezőt, nem vetted észre? Utána már nem érezted a szelet, igaz?

– Igen, de azt hittem, hogy megálltunk. Nem értem az egészet.

Thaó nevetésben tört ki, amitől én is feloldódtam, és úgy éreztem, a rejtélyre hamarosan fény derül.

– A védőmező nemcsak az esőt, de a szelet is távol tartja, ezért nem maradt viszonyítási pontod, ami által megítélhet-

ted volna, hogy mozgunk-e vagy sem. Látod, nem támaszkodhatsz csupán az érzékelésre!

– De hogyan találtad meg a dokót ebben a teljes sötétben?

– Mint már mondtam, mi éppen olyan jól látunk éjjel is, mint nappal. Ezért nem használunk fényeket. Tudom, hogy ez kényelmetlen a számodra, hiszen most sem látsz, ám a nappalaink mindig fényesek, és azt hiszem, most egyébként is az volna a legjobb, ha pihennél. Hadd segítsék!

A relaxációs helyiséghez vezetett, és jó éjt kívánt. Megkérdeztem, velem marad-e éjszakára, de elmagyarázta, hogy egészen közel lakik ő is, még járműre sincs szüksége, hogy odajusson. Azzal elment, én pedig végignyúltam az ágyon, és hamarosan álomba merültem.

Másnap reggel Thaó hangjára ébredtem, aki fölém hajolva a fülembe suttogott.

Újra megfigyeltem, mint az első alkalommal is, hogy ez a relaxációs helyiség nem véletlenül kapta a nevét; nem halottam volna Thaót, ha nem hajol olyan közel a fülemhez, mivel a hangok rendkívül tompán szóltak itt. Továbbá, rendkívül mélyen aludtam, anélkül, hogy egyszer is felriadtam volna. Tökéletesen kipihentem magam.

Felkeltem, és követtem Thaót a medencéhez. Ekkor mondta el, hogy milyen szerencsétlen baleset érte Arkit. Nagyon elszomorított a hír, könnyek szöktek a szemembe. Thaó emlékeztetett rá, hogy Arki továbbhalad egy új élet felé, és úgy kell rá gondolnunk, mint egy barátira, aki csupán itthagyt minket, hogy máshova menjen.

– Ez tényleg szomorú, Michel, de nem szabad önzőnek

lennünk! Arkira minden bizonnyal új kalandok és örömök várnak.

Megmosdottam, és mikor újra csatlakoztam Thaóhoz, etünk pár finom falatot, és ittunk egy kevés hidromelt. Nem voltam éhes. Felnézve a szürke égre, láttam, hogy még mindig esik. Érdekes volt megfigyelni, hogy az esőcseppek nem csorogtak le a dokó falán, ahogy egy üvegkupolán tették volna. Ehelyett egyszerűen eltűntek, mikor hozzáérték a védőmezőhöz. Thaóra néztem, aki – látva csodálkozásom – elmosolyodott.

– Michel, az erőtér mozdítja el a cseppeket. Elemi fizika – legalábbis a számunkra. Ám vannak fontosabb és érdekesebb dolgaink, amiket megismerhetsz, és sajnos igen kevés az időnk. Sok minden van még, amire meg kell tanítsalak, hogy felvilágosíthasd az embertársaid, mikor írod a könyved. Ilyen például Krisztus misztériuma, amit tegnap említettem, mielőtt Arki érkezése félbeszakította a beszélgetésünket.

– Először is, Egyiptomról és Izraelről kell beszélnem, csakúgy mint Atlantiszról, a híres kontinensről, amit oly gyakran emlegetnek a Földön, és ami oly sok vita tárgyát képezi.

– Atlantisz, csakúgy, mint Mu kontinense, létezett, és az északi féltekén helyezkedett el, a mai Atlanti-óceán kellős közepén. Hozzá csatlakozott Európa, és egy földnyelven keresztül kapcsolatban állt Amerikával, egy másikon pedig Afrikával is, nagyjából a Kanári-szigetek magasságában. A területe valamivel nagyobb volt, mint Ausztrália.

– Mu telepesei népesítették be, megközelítőleg 30 000 évvel ezelőtt – valójában nem volt egyéb, mint Mu gyarma-

ta. Egy fehér faj is élt ott – magas, szőke, kék szemű emberek. Ők voltak a maják, a Mu-ról származó, igen nagy műveltségű gyarmatosítók, akik az országot irányították, és megalkották Atlantiszon a savanasai Nagy Piramis mását.

– Mintegy 17 000 évvel ezelőtt alaposan átkutatták a Földközi-tenger térségét, keresztülutazva Észak-Afrikán, ahol megismerkedtek az arabokkal, (a fekete és sárga bakaratinok keveredéséből származó nép utódaival), és magas fokú – anyagi és spirituális – tudást hoztak magukkal. A számjegyeitek például, amiket ma is használnak az arabok, Atlantiszról, és ebből következően természetesen Mu-ról származnak.

– Eljutottak Görögországba is, ahol létrehoztak egy kisebb kolóniát, és megalkották a görög ábécét, ami csaknem teljesen megegyezik az egykor Mu-n használatossal.

– Végül eljutottak arra földre, amit a helyiek Arankának neveztek, ma pedig Egyiptomként ismert. Ott egy erős kolóniát hoztak létre, élén egy Toth⁴ nevű hatalmas uralkodóval. Törvényeket alkottak, amelyek magukban foglalták Mu hiedelmeit és Atlantisz szerveződési alapelveit. Nemesített növényeket hoztak, új állattenyésztési technikákat, új földművelést, agyag- és kézművességet vezettek be.

– Toth, a hatalmas atlantiszi uralkodó igen nagy tudással rendelkezett, mind spirituális, mind materiális tekintetben. Falvakat alapított, templomokat épített, és halála előtt létrehozta, amit ma Nagy Piramisnak hívtok. Ugyanis valahányszor ezek a gyarmatosítók úgy ítélték, hogy az új kolóniának megvan az esélye, hogy mind spirituális, mind anyagi síkon

4 Más betűzéssel: Thoth (a Szerk.)

erőssé és virágzóvá váljon, egy speciális piramist építettek – egy eszközt, amint azt magad is megfigyelhetted Mu-n. Egyiptomban megalkották a Nagy Piramist a savanasai elődje mintájára, azonban csupán harmadakkorára. Ezek a piramisok teljesen egyedülállóak, és hogy betölthessék különleges szerepüket, mint kozmikus eszközök, méretarányait és részleteiket, csakúgy mint tájolásukat igen pontosan be kellett tartani.

– Tudod, mennyi időbe került megépíteni?

– Elég gyorsan ment – csupán kilenc évig tartott, mivel Toth és építőmesterei ismerték a Mu-ról származó antigravitációs technológiát, és a kődarabolás és -illesztés titkát. Ez utóbbi egyfajta „elektro-ultrahang” technika.

– De a Földön a történészek úgy tudják, hogy a Nagy Piramist Kheopsz fáraó építtette.

– Ez nem így történt, Michel. Természetesen, nem ez az egyetlen dolog, amiben a szakértőitek tévednek. Másrészt viszont megerősíthetem, hogy Kheopsz fáraó az eredeti rendeltetésének megfelelően használta a piramist.

– Ám nem a maja-atlantidák voltak az egyedüli felfedezők és kalandozók. Az évezredekkel ezelőtt letűnt *nagák* gyarmatosították Burmát, Indiát, és végül elérték Egyiptom partjait, körülbelül a Ráktérítő földrajzi magasságában. Ők szintén alapítottak egy virágzó kolóniát, és elfoglalták Felső-Egyiptomot. Mindkét gyarmatosító csoport hasonló technológiai fejlesztéseket vezetett be. A nagák egy hatalmas várost alapítottak a Vörös-tenger partján, melynek Mayou volt a neve. A régió őslakosai a naga iskolákba jártak, és fokozatosan egybeolvadtak a gyarmatosítókkal, létrehozva az egyiptomi fajt.

– Körülbelül 5000 évvel ezelőtt azonban az észak-egyiptomi nagák és a maja-atlantidák egy egészen nevetséges ok miatt harcolni kezdtek egymással. Az atlantidák, akiknek vallása lényegesen különbözött Mu lakosaiétól, őseik földjén hittek a lélek (azaz asztráltest) reinkarnációjában. Azt hirdették, hogy haláluk után a lelkek nyugat felé vándorolnak lakóhelyükről. A nagáknak hasonló volt a hitük, azzal a különbséggel, hogy szerintük – mivel kelet felől érkeztek – a lélek kelet felé távozik.

– Két teljes éven keresztül harcoltak eme nézeteltérés miatt, azonban ez nem volt valami szörnyen kegyetlen háború, mivel alapvetően mindkét csoport békeszerető emberekből állt. Végezetül szövetségre léptek, és megalapították az egyesült Egyiptomot.

– Az egyesült egyiptomi birodalom első uralkodóját Menának hívták. Ő alapította Memfisz városát. A Mu-ival egyező módon választották meg vezetőnek – ám ez a rendszer nem maradt hosszú életű Egyiptomban, egy erős papság kialakulásának köszönhetően, akik fokozatosan az uralmuk alá hajtották a fáraókat. Ez a tendencia folytatódott az évek során, néhány említésre méltó, jelentős fáraó kivételétől eltekintve, akik nem hódoltak be a papságnak. Egy ilyen kivétel volt Athnaton fáraó⁵, akit a papok megmérgeztek. Halála előtt a következőt mondta: „Olyan korban éltem ezen a Földön, mikor az igazság egyszerűségét sokan nem értették, és elutasították.” Ahogy az gyakran megesik a vallásos szektáknál, az egyiptomi papok elferdítették az igazságot, bár az nyílt és egyszerű – mindezt pusztán azért, hogy

5 Más betűzéssel: Akhenaton, vagy Ekhnaton (a Szerk.)

nagyobb hatalmuk és befolyásuk legyen az emberek felett. Elérték, hogy az ördögökben, isteni lényekben és számos egyéb képtelenségben higgyenek.

– Azt is tudnod kell, hogy a háború és az azt követő békeszerződés előtt, amely Mena uralkodót helyezte a trónra, a lakosság (amit egyenlő arányban alkottak a nagák és a maják) Alsó- és Felső-Egyiptomban is igen kifinomult, magasan fejlett kultúrát hozott létre.

– Az ország felvirágzott. Elterjedt a földművelés és az állattenyésztés... Elmondható tehát, hogy az első király, Mena ideje csaknem a betetőzését jelentette ennek a fejlődő civilizációnak.

– Ennél a pontnál vissza kell mennünk az időben. Arki azt mondta, a Földet ma is rendszeresen látogatják a földönkívüliek, ahogy a múltban is tették. Minderről már tudsz, ám nem árt, ha egy kicsit részletezem a dolgot.

– A Földet, csakúgy, mint az Univerzumban szétszórt sok más lakható bolygót is rendszeresen látogatják intelligens lények. Néha egyes planéták lakosainak menekülniük kell, mert szülőbolygójuk haldoklik. Amint azt Arki már szintén elmagyarázta, nem változtathatod meg a bolygódat csak úgy, tetszés szerint, mintha egyik házból a másikba költöznél. Alkalmazkodnod kell egy jól megalapozott és kidolgozott rendszerhez; máskülönben katasztrofálisak lehetnek a következmények. Pontosan ez történt 12 000 évvel ezelőtt. Az emberi lények egy csoportja elhagyta a Hebra nevű bolygót, hogy felderítsék a galaxist, és egy új, az övékével azonos kategóriájú planétára leljenek. Tudták ugyanis, hogy az elkövetkező évezredben szülőbolygójuk teljesen lakhatatlanná válik.

– Egy igen gyors űrhajójuk felderítő útja során komoly problémák adódtak, ezért kénytelenek voltak leszállni a Földön. Krasnodar területén, Nyugat-Oroszország egyik városa területén landoltak. Mondanom sem kell, akkoriban még nem létezett sem a város, sem a lakosok, sem Oroszország.

– Nyolc űrhajós tartózkodott a fedélzeten: három nő és öt férfi. Megközelítőleg 170 centiméter magasak voltak, fekete szemekkel, világos bőrrel és hosszú barna hajjal. Sikeresen landoltak, és nekiláttak, hogy megjavítsák járművüket.

– A gravitációt nagyobb mértékűnek találták, mint szülőbolygójukon, emiatt eleinte némi nehézséget okozott számukra a mozgás. Arra számítva, hogy a javítás eltart majd egy ideig, letáboroztak az űrhajójuk közelében. Az egyik nap baleset történt, ami hatalmas robbanást okozott, elpusztítva a fél hajót és a legénység öt tagját. A másik hármójuk, mivel valamivel távolabb tartózkodtak, sértetlenek maradtak. A férfi neve Robanan volt, a két nőé pedig Levia és Dina.

– Pontosán tudták, mi vár rájuk. Mivel magasabb kategóriájú bolygóról érkeztek, nem volt számukra hely a Földön, ahol voltaképp rabul estek... Előre látták balszerencséjüket; ezért a baleset nem érte őket nagy meglepetésként.

– A háromfős csapat hónapokon át ott maradt, mivel az évszak meleg volt. Maradt pár fegyverük, és tudtak vadászni – manna-tartalékuk ugyanis odaveszett a robbanás során. Végül aztán az idő hidegre fordult, és úgy döntöttek, hogy délebbre költöznek.

– Az erősebb gravitáció rendkívül megnehezítette számukra a nagyobb távolságok megtételét, így aztán vándorlásuk a melegebb éghajlat felé valóságos „kálvária” volt. El-

haladtak a Fekete-tenger mellett, és a mai Izrael felé vették az irányt. Az utazás hónapokig tartott, ám fiatal emberek voltak, és meglepő módon, sikerrel jártak! Az idő megenyhült, sőt forró lett, ahogy egyre délebbre jutottak. Megálltak egy folyónál, állandó táborot verve – annál is inkább, mivel Dina ekkor már több hónapos terhes volt. A várt időben fiúgyermeknek adott életet, akinek a Ranan nevet adták. Akkorra Levia is teherbe esett, és valamivel később ő is szült egy fiúgyermeket, Rabiont.

– A terület gazdag volt vadban, mézben és ehető növényekben. Ezért a hebrai hajótöröttek végül alkalmazkodtak a körülményekhez, és végleg letelepedtek, megalapítva vérvonalukat. Bizonyos idő elteltével találkoztak pár arra haladó nomáddal. Ez volt az első alkalom, hogy földi embert láttak. A nomádok tízen voltak, és mivel tetszett nekik Robanan két asszonya, meg akarták ölni, hogy elvegyék mindent, beleértve a nőket.

– Robanannak továbbra is megvolt a fegyvere, és bár békepárti volt, most arra kényszerült, hogy használja. Megölt négyet támadói közül, a többi pedig elmenekült, látván a döntő erőfölényt.

– A hajótöröttek nagyon elkeseredtek, hogy efféle eszközökhöz kellett folyamodniuk, és ebben újabb jelét látták annak, hogy olyan bolygón vannak, amely az Univerzális Törvény által tiltott a számukra...

– Nem értem – szakítottam félbe Thaót. – Azt hittem, nem lehetséges felfelé kategóriát ugrani, azonban lehetséges alacsonyabbrendű bolygóra menni...

– Nem, Michel, sem előre, sem hátra nem léphetsz. Ha előrelépsz, semmibe véve az Univerzális Törvényt, meg-

halsz; ha pedig vissza, azzal rosszabb feltételeknek teszed ki magad, mivel fejlettebb spirituális lényed nem létezhet egy anyagiasabb környezetben.

– Mondok egy egyszerű példát. Képzeld el egy embert makulátlan öltözékben, fényesre suvickolt cipőben, fehér zokniban és vasalt öltönyben! Tegyük fel, hogy arra kötelezed: sétáljon keresztül egy farm-udvaron, 30 centiméteres sárban. Továbbá, ragaszkodsz hozzá, hogy pusztá kézzel rakjon meg egy talicskát ezzel a sárral. Felesleges megkérdezni, vajon milyen állapotban lesz, mire végez...

– Ennek ellenére, ez a földönkívüli csapat megalapította a vérvonalát, amivel *a mai zsidóság* őseivé váltak.

– A Bibliát későbbi írástudók írták, akik kinyomozták őseik történetét, ám eltorzítva jegyezték le, mivel a valóság addigra elkeveredett a legendákkal.

– Biztosíthatlak róla, Michel, hogy a Biblia Ádámja nemcsak nem az első ember volt a Földön (távrolról sem), hanem ráadásul Robanannak hívták, és két felesége volt: Levia és Dina. A zsidók egész népe hármójuktól származik. Nem keveredtek másokkal, mivel atavizmusuk révén⁶ magasabbrendűnek hitték magukat a többiekénél – és valóban, eredetüket tekintve azok is.

– Ugyanakkor, biztosíthatlak róla, hogy az (eredeti)⁷ Biblia nem az írások képzeletének terméke csupán, és nincs is kiszínezve. Igen sok igazság *volt* benne. Azért mondom, hogy volt, mert a római katolikus egyház különböző zsinat-

6 Atavizmus – itt: az eredeti vonásaikra utal. A Bibliában leírt népek első generációi akár 900 évig is éltek (a Szerk.)

7 A Szerk. hozzáfűzése a Szerző jóváhagyásával

rai során a Biblia nagymértékben át lett szerkesztve, még-hozzá egészen világos okokból: hogy a keresztény papság érdekeit szolgálja. Ezért mondtam tegnap, hogy a vallások a Földön a legnagyobb átkok közé tartoznak. Számos egyéb bibliai esemény tekintetében is fel kell világosítsalak.

– Röviddel azután, hogy a héberek a Földre érkeztek, több alkalommal is segítettünk nekik. Meg is büntettük őket. Példának okáért, Szodomát és Gomorrát a mi egyik űrhajónk pusztította el. Eme két város lakossága rossz példával szolgált és veszélyes volt mindazok számára, akik kapcsolatba léptek velük. Különbféle úton-módon próbáltunk hatni rájuk, megpróbálva visszaterelni őket a helyes útra, de mindhiába. Könyörtelennek kellett lennünk.

– Minden alkalommal, mikor azt olvasod a Bibliában: „és az Úr Isten ezt vagy azt mondta...”, értsd úgy: „és Thiaoouba lakosai azt mondták...”

– Miért nem mentettétek meg őket az elején, és miért nem vittétek vissza őket a saját bolygójukra, vagy egy másik, azonos kategóriájú helyre?

– Természetesen, ez nagyon jogos és ésszerű kérdés, Michel. Van azonban egy bökkenő. Nem jósolhatjuk meg a jövőt 100 évnél előbbre. Akkor úgy gondoltuk, hogy mivel csak egy kis csapatról van szó, nemigen élnek majd túl, és ha mégis, elkeverednek majd a földi fajokkal, és beolvadva más népcsoportokba, „tisztátalanná” válnak. Úgy hittük, mindez egy évszázadon belül bekövetkezik majd – ám nem ez történt. Mint tudod, a zsidó faj mind a mai napig csaknem ugyanolyan tiszta vérű, mint 12 000 évvel ezelőtt.

– Ahogy már mondtam, a vallási zsinatok során a papok sok mindent eltöröltek, vagy megváltoztattak a Bibliában,

más dolgok azonban fennmaradtak, és könnyen megmagyarázhatóak.

– Többek között, Mózes első könyve is utal az akkori látogatásainkra: „(1) Megjelenék pedig ő néki az Úr a Mamré tölgyesében, és ő ül vala a sátor aljában, a hő napon. (2) És felemelé az ő szemeit, és látá, hogy ímé három férfiú áll ő előtte. És látván, eléjük siete a sátor ajtajából, és földig meghajtá magát. (3) És monda: Jó Uram, ha kedves vagyok te előtted, kérlek, ne kerüld el a te szolgádat!” (Móz I, 18.)
– *Az Úr látogatása Ábrahámnál*⁸

– Ábrahám arra kéri a három embert, maradjanak. Az írás először emberekként hivatkozik rájuk, mégis egyiküket „az Úr Isten” névvel is illeti. Beszél hozzájuk, és minden alkalommal az „Úr Isten” az, aki válaszol. Nos, a római katolikus egyház papjai ezt a részt formálisan ellenkezőnek találták saját nézeteikkel, ahogy számos más vallás is, mivel úgy tartják, senki nem képzelheti el Isten orcáját – ha valaki rápillantana, azonnal megvakulna. Bizonyos értelemben igazuk is van, hiszen a Teremtőnek, mivel tiszta SZELLEM, valóban nincs arca!

– Az írás szerint Ábrahám úgy beszél az Úr Istennel, mint egy magas rangú földi urasággal. És az Úr Isten válaszol neki, és két másik „ember” kíséri – a szöveg itt nem angyalokról beszél. Hát nem különös, hogy Isten ember formájában jön a Földre, és nem angyalok, hanem emberek kísérik? Valójában itt, és sok más helyen a Bibliában, könnyű egy igaz

8 Károli Gáspár ford.

hívőnek látnia, hogy Isten soha nem beszélt egyetlen emberrel sem ⁹.

– Nem is tehetne volna, mivel az asztráltestek (lelkek) törekednek Őfelé, nem pedig fordítva. Olyan volna ez, mint ha egy folyó visszafelé folyrna a forrása felé... Mondd, Michel, láttál már ilyet? Egy másik fejezet (*Móz I, 19.*) szintén igen érdekes. „(1) Mikor a két angyal estére Sodomába jutott, Lót Sodoma kapujában ül vala, és a mint meglátá őket Lót, felkele eléjük, és arczczal a földre borúla.” Majd meghívja őket a házába, és hirtelen, az 5. versben, „(5) És szólíták Lótot, mondván néki: hol vannak a *férfiak*, a kik te hozzád jövének az éjjel?” A passzus tehát emberekként hivatkozik rájuk. Majd, kicsivel lejjebb „(10) De kinyújták azok a férfiak kezeiket, és bevonták Lótot magokhoz a házba és bezárák az ajtót.”¹⁰ És a jövevények mindenkit elvakítottak a ház bejáratánál, a legkisebttől a legnagyobbig, így aztán hiába is próbálták volna megtalálni az ajtót.

– Könnyen észrevehető a pontatlanság ebben a fejezetben, ahol az írás először két angyalt említ, majd két embert, akik aztán elvakítják a ház lakóit. A Biblia szerint egy efféle

9 „Isten soha nem beszélt” – a Biblia legrégebbi létező, héber szövegében Jehova csupán egy „Isten” számtalan elnevezése közül. Minden egyéb fordítás teljesen összekeveri őket – felcserélve a pontos neveket „Atyával” vagy „Istennel”. A héber szövegből kiderül, hogy Jehova az, akiről az emberek beszéltek, aki emberi formában jelent meg, és tett „csodákat”, nem pedig Isten. Az ebben a könyvben szereplő információk alapján egyértelmű, hogy Isten = Isten (a Nagy SZELLEM), és Jehova = Thiaoouba. Eme egyetlen részlet fényében az egész Biblia sokkal érthetőbb és lenyűgözőbb olvasmánnyá válik (a Szerk.)

10 Károli Gáspár ford.

„csodához” legalább egy angyalra van szükség. Ez itt, kedvesem, újabb remek példája a földi iratokban uralkodó zűrzavarnak. Azok az *emberek* egész egyszerűen Thiaoouba küldöttei voltak.

– Tehát segítettünk a zsidóknak, mert nagy kár lett volna hagyni, hogy egy szellemileg oly fejlett faj tagjai visszasüllyednek a tudatlanságba és barbárságba – csak mert véletlenül elkövették azt a hibát, hogy a számukra nem megfelelő bolygóra vetődtek. Segítettünk nekik az elkövetkező évszázadokban, és ez az, amit bizonyos írnokok megpróbáltak papíron rögzíteni – amiből aztán maga a Biblia is keletkezett. Az eredeti szövegek jobbára törekedtek a pontosságra; ám néha elferdítették a valóságot, még ha nem is szántszándékkal.

– Az esetek, mikor tudatos, szándékos torzítás történt, ahogy már említettem is, a római katolikus egyház nevéhez fűzhetőek: nevezetesen, a 325-ös niceai, a 381-es konstantinápolyi, a 431-es ephesosi és a 451-es kalcedóniai zsinatokhoz. Voltak más ehhez hasonló esetek is, ám kisebb jelentőségűek. A Biblia *NEM Isten Könyve*, ahogy azt igen sok földi ember hiszi; egyszerűen csupán az ősi történelem egyik dokumentuma, telis-tele módosításokkal, és díszítésekkel, amelyeket nem az eredeti írók adtak hozzá. Példának okáért, menjünk vissza Egyiptomba, az Exodus idejébe, ami ma is annyi embert foglalkoztat! Mielőtt tovább menénk, azt hiszem, ideje helyreállítani az igazságot ezzel kapcsolatban.

– Tehát vissza Egyiptomhoz... Már tisztáztuk, hogy az asztronauták leszármazottaiból lettek a héberék, (akik elnevezésüket szülőbolygójukról, a Hebráról kapták). Mióta egy

véletlen baleset folytán a bolygókra érkeztek, ez a faj számos komoly nehézséget tapasztalt – és nemcsak a múltban, de mind a mai napig.

– Mint tudod, a zsidók igen intelligensek a többi néphez viszonyítva; saját, a többitől erősen különböző vallásuk van, és nem keverednek más fajokkal. Szinte kivétel nélkül csak saját fajtájukbélivel lépnek frigyre. A kérlelhetetlen Univerzális Törvény miatt mindig is üldözték őket. Mint tudod, ennek jelentős része a közelmúltban történt... Ennek eredményeképpen az asztrálestük felszabadult, így aztán képes továbbhaladni, és fejlettebb planétákra jutni, ahová valójában tartoznak.

– Bizonyára azt is tudod, hogy egy csoport zsidó vándorolt Egyiptom földjére Józseffel, Jákob fiával, ahol új vérvonalat alapítottak. Ám itt is a helybéliek gyűlöletével végezték... örökké ugyanaz a ki nem mondott indok: intelligenciájuk, és különösképpen, a megpróbáltatások óráján tanúsított szolidaritásuk miatt. Tennünk kellett valamit...

KI VOLT KRISZTUS?

– Mindez I. Seti fáraó idejében történt. Olyan kor volt ez, mikor a legtöbb földi ember teljesen elanyagiasodott. Egyiptomban és Görögországban a felsőbb kasztokban megszokottá vált a drogfogyasztás. Sőt, az állatokkal való fajtalankodás sem ment ritkaságszámba – ami teljességgel ellentétes a Természettel és az Univerzális Törvényekkel.

– Mivel a missziónk része, hogy segítsünk, amikor csak szükségesnek ítéljük, úgy döntöttünk, hogy beavatkozásunkkal megváltoztatjuk a történelem menetét. Ki kellett vezetnünk a hébereket Egyiptom földjéről, mivel nem tudtak volna tovább fejlődni szabad emberként a gonosz egyiptomi uralom alatt. Úgy határoztunk, küldünk egy igaz embert, aki képes visszavezetni a zsidókat arra a földre, amit korábban, a Földre érkezésük után népesítettek be.

– A *Naxitin*, egy nyolcadik kategóriájú bolygón, egy Xioxtin nevű ember éppen ekkor halt meg. Az asztrálteste arra várakozott, hogy újjászülethessen Thiaooubán, ám helyett azt a küldetést kapta, hogy szabadítsa fel a hébereket. Egyetértett a feladattal, és *Mózesként* inkarnálódott le a Földre.

– Mózes Egyiptomban született, egyiptomi szülőktől. Atyja alhadnagyi tisztséget töltött be a seregben.

– Mózes ereiben tehát *nem* zsidó vér folyt – íme, egy

újabb bibliai tévedés. A kis héber gyermek legendája, aki egy kosárban sodródik, és egy hercegnő menti ki a halálból – nos, mindez igen romantikus, ám *téves*.

– Milyen kár! Mindig is szerettem ezt a történetet. Olyan csodálatos – mint valami tündérmese.

– A tündérmesék valóban nagyon bájosak, Michel, ám a Te feladatod az Igazsággal, és nem a fantáziákkal való foglalkozás.

– Természetesen, Thaó! Ne félj, szó szerint követem majd az utasításaidat!

– Helyes! Tehát, ott tartottam, hogy Mózes egyiptomi katonai család sarjaként látta meg a napvilágot. Az apját Lathotesnek hívták. Tízéves koráig Mózes gyakran játszott együtt a zsidó gyerekekkel. Kedves és szeretetre méltó volt, és igen nagy népszerűségnek örvendett a héber anyukák között, akik gyakran kedveskedtek neki édességgel. Cserébe megnyerték a szívét, és zsidó játszótársait lassan saját testvéreiként szerette. Természetesen, éppen e miatt inkarnálódott a Földre, ám világosan meg kell értened, hogy miután lepergett előtte Mózesként leélendő élete, és miután elfogadta ezt az életfeladatot, minden részlet kitörlődött az emlékezetéből. Keresztülhaladt azon, amit egyes nagák a „Felejtés Folyójának” hívtak – mindig ez történik, mikor valaki elfogad, vagy akár elutasít egy lehetséges jövőbeli inkarnációt. Természetesen, ennek jó oka van.

– Ha például *emlékeznél*, hogy 40 éves korod körül el fogod veszíteni szeretett feleséged és gyermekeidet egy autóbalesetben, te magad pedig tolószékbe kerülsz egész hátralévő életedre, akkor nagy volna a kísértés, hogy önkezűleg

vess véget az életednek, mintsem hogy szembenézz a megpróbáltatásokkal. Vagy talán más területen viselkednél helytelenül. A „film” tehát kitörlődik – valahogy úgy, mint amikor letörölsz egy magnószalagot.

– Néha azonban, valami véletlen folytán a „műszer” nem töröl ki mindent, és láthatod/hallhatod bizonyos részleteit annak, amit nem kellene. Persze talán furcsán hangzik, mikor filmről, és magnószalagról beszélek, ám remélem, nyújt némi képet arról, amit el szeretnék magyarázni. A folyamatban igazából elektro-fotonok vesznek részt – ami jelenleg persze még semmit nem jelent a számotokra. Valójában elég gyakran törlődik hiányosan a „film”, amit a Felettes Én mutat az asztrálestetnek. Ezért mondják néha az emberek életük különböző eseményei kapcsán: „Ezt már láttam/hallottam valahol!”. Egyszerűen *tudják*, pontosan mi lesz a következő szó vagy esemény. A Földön ezt a jelenséget „déjà vu”-nak hívjátok.

– Igen, pontosan értem, amit mondasz. A legkülönösebb ilyen élményem az egyenlítői francia Afrikában történt. A seregben voltunk, épp hadgyakorlat zajlott a bázistól jó 600 km-re. Közeledtünk a csádi határhoz, és katonatársaimmal egy csapatszállító teherautó platóján álltunk, arccal az út felé.

– Hirtelen *felismertem* az utat, mintha már jártam volna ott pár napja. Szinte hipnotizált az a hosszan elnyúló, éles jobbkanyarban végződő útszakasz. „Emlékeztem” az útra, ugyanakkor abban is egészen biztos voltam, hogy a kanyaron túl egy mangófa árnyékában magányosan álló szalmakunyhó látványa fogad majd. Egyre jobban hatalmába kerített a bizonyosság, és mikor a teherautó bevette a kanyart, *tényleg* ott

állt a magányos kunyhó a mangófa alatt! Aztán az egésznek vége volt – semmi más nem volt ismerős. Elsápadtam.

– Legközelebbi társam megkérdezte, jól vagyok-e, én pedig elmagyaráztam neki, mi történt. Azt válaszolta: „Bizonyára jártál már itt a gyermekkorodban!” Tudtam, hogy a szüleim lába soha nem érintette Afrika földjét, mégis írtam nekik, olyan mély hatást gyakorolt rám az eset. Ezt a választ kaptam: „Nem, és te sem hagytál el minket soha, hogy Afrikába utazz.”

– Ezután a barátom arra tippelt, hogy valószínűleg egy korábbi életemben járhattam ott, mivel hitt a reinkarnációban. Mit gondolsz erről?

– Michel, pontosan ez az, amiről az imént magyaráztam neked! Egy elég hosszú szakasza a „filmed”-nek kitörletlen maradt, és örülök neki, mert remekül illusztrálja, amit Mózesrel kapcsolatban mondtam.

– Mózes segíteni akart a zsidóknak, ám amikor kiválasztották, hogy a szokott módon – újszülöttként – belépjen a földi világba, el kellett felejtene, mit tartogat számára az élet.

– Azonban ritka, kivételes esetekben (mint ez is), az asztáltest olyannyira „feltöltődik” tudással és az előző életek tapasztalataival, hogy nem okoz számára igazi nehézséget alkalmazkodni ahhoz, amit az adott fizikai testben kell megtanulnia. Mózesnek megvolt az az előnye is, hogy egy számos kiváló adottsággal rendelkező iskolába küldték tanulni. Rendkívül sikeres volt a tanulmányaiban, és ezáltal egy sokkal magasabb szintű tudományos iskolába is bebocsátást nyert, amit egyiptomi papok és szakértők vezettek. Ebben az időben az egyiptomiaknak még mindig voltak egyetemek, amelyek csak egy igen szűk elit réteg számára álltak ren-

delkezésre. Ezeken a helyeken Toth bizonyos tanait oktatták, amelyeket még Atlantiszról hozott magával réges-régen. Tanulmányai végéhez közeledett, mikor szemtanúja lett egy olyan jelenetnek, ami igen nagy jelentőséggel bírt további életére nézve.

– Továbbra is szoros barátságot érzett a zsidók iránt, és gyakran sétált velük, atyja többszöri erélyes tiltása ellenére. Az egyiptomiak egyre inkább megvetették és lekezelték a zsidókat, és Mózes apja azt javasolta, ne érintkezzen velük.

– Ám ezen a bizonyos napon egy építési terület közelében sétált, ahol zsidók dolgoztak egyiptomi katonák irányítása alatt. Messziről látta, hogy egy egyiptomi katona megüt egy munkást, aki a földre zuhant. Mielőtt közbeavatkozhatott volna, egy csoport zsidó vetette rá magát a katonára, és megölték; ám gyorsan el is temették egy óriási oszlop alapjának készülő gödörbe.

– Mózes nem tudta, mitévő legyen, ám néhány zsidó meglátta, ahogy távolodott. Abban a hitben, hogy be fogja őket árulni, a zsidók pánikba estek, és sietve azt kezdték híresztelni, hogy Mózes volt az, aki megölte a katonát. Mire hazaért, az apja már várt rá, és azt javasolta, haladéktalanul meneküljön el a városból, és rejtőzzön el a sivatagban. A bibliai történet, miszerint Madian országba ment, igaz, csakúgy, mint az, hogy házasságot kötött Madian főpapjának a lányával. Nem bocsátkozom további részletekbe. Ki akartuk menekíteni ezeket az embereket a rabszolgaságból, amibe kerültek, és ami még rosszabb, a gonosz papság karmai közül. Az igazi veszélyt ugyanis ők jelentették a pszichéjük számára.

– Ha még emlékszel rá, több mint egy millió évvel ezelőtt már megmentettünk egy másik csoportot is, más veszélyes

papok kezei közül. Érdekes módon, mindez most is gyakorlatilag ugyanazon a helyen játszódott le. Látod, hogy ismétli magát újra és újra a történelem?

– Mózes kivezette a hébereket Egyiptomból – nagyjából pontosan úgy, ahogy a Biblia leírja – ám mielőtt tovább mennénk, ki kell javítanom bizonyos hibákat, mivel tudjuk, hogy sok földi embert igen komolyan érdekel ez a híres Exodus.

– Mindenekelőtt, az akkori fáraót II. Ramszesznek hívták, aki I. Seti trónörököse volt. A zsidók 375 ezer főt számláltak, és mikor a tenger¹ partjához értek, a *mi úrhajóink* (szám szerint három) választották ketté az egyébként igen sekély vizet, erőtereink segítségével. Majd hagytuk, hogy a hullámok újra összezáruljanak utánuk, ám egyetlen egyiptomi katona sem fulladt meg – egész egyszerűen, mert *nem követték* a zsidókat a vízbe. A fáraó, a papok felőli óriási nyomás ellenére, nem vonta vissza ígéretét, és engedte, hogy a zsidók távozzanak.

A manna, ami naponta hullott rájuk, szintén a mi úrhajóinkból érkezett. El kell mondanom, hogy a manna, mint tudod, nemcsak rendkívüli módon tápláló, de nagyon sűrű is – ezért szállítja sok úrhajó a fedélzetén. Ám, ha túl sokáig érintkezik levegővel, megpuhul, és 18 órán belül rothadni kezd.

– Ezért ajánlottuk a zsidóknak, hogy csupán annyit vigyenek magukkal, amennyire aznap szükségük van. Azoknak pedig, akik többet vettek magukhoz, hamarosan rá kellett

1 Ami nem a Vörös-tenger (Red Sea) volt, hanem a „Nádas-tenger” (Sea of Reeds) (a Szerző)

döbenniük, hogy hibáztak, mikor nem követték az „Úr Isten” tanácsát (akik valójában mi magunk voltunk).

– A zsidóknak nem 40, hanem csupán 3 és fél évükbe került, hogy elérjék a Kánaánt. Végül, a Sínai-hegy története majdnem teljesen igaz.

– A hegycsúcson landoltunk, hogy rejtve maradjunk az emberek szeme elől. Abban az időben kívánatosabb volt, hogy ezek az egyszerű emberek inkább egy istenben higgyenek, mintsem földönkívüliekben, akik felügyelik őket és vigyáznak rájuk.

– Ez hát a zsidóság magyarázata, Michel. Ám még nincs vége. A mi szemünkben ők voltak akkoriban az egyetlenek, akik a helyes irányba tartottak, azaz a spiritualitás útját követték. Közöttük, és később, a nagy papok között aztán terjedni kezdett a szóbeszéd egy Messiásról, aki majd eljön és megmenti őket. Ennek egyelőre nem kellett volna kitudódnia, mivel a Sínai-hegyen Mózással folytatott párbeszédünk egy titkos részletéről volt szó. A zsidók azóta is várják a megváltójuk eljövetelét – pedig az már rég eljött.

– Ugorjunk most egy kicsit az időben! A héberek, visszatérve a földre, ahonnan eredetileg elindultak, ekkor már valamivel szervezettebbek voltak. Olyan civilizációt alapítottak, amit nagy királyi törvényhozók vezettek – mint Salamon vagy Dávid, hogy csak kettőt említsek.

– Láttuk azonban, hogy Salamon halálát követően ezek az emberek újra az anarchia felé tartottak, és hagyták, hogy gonosz papok befolyása alá kerüljenek. Nagy Sándor közben meghódította ugyan Egyiptomot, ám végül semmi hasznosat nem nyújtott a világnak. Uralmát a rómaiaké követte, akik bár felépítettek egy hatalmas birodalmat, ez azonban

sokkal inkább a materializmus, mint a spiritualitás felé hajlott.

– A rómaiak a kor viszonylatában technikailag fejletteknek számítottak – természetesen csak a többiekhez képest. Azonban csupán felületes tudással rendelkeztek az Isteneket és a hitet illetően – pont eleget tudtak, hogy szellemi konfúziót okozzanak, ám ahhoz bizonyosan keveset, hogy az embereket az Univerzális Igazság ismeretére vezessék.

– Ekkor ismét úgy döntöttünk, hogy segítséget nyújtunk. A spirituálisan leginkább sterilnek számító Róma helyett Izraelben tettük ezt meg, azt gondolván, hogy a zsidók elég intelligensek, hiszen spirituálisan magasan fejlett őseiktől származnak. Úgy ítéltük, megfelelőek ahhoz, hogy az Univerzális Igazságot képviseljék és terjesszék.

A Nagy Thaórák egyhangúlag a héberekre szavaztak. A Földön úgy utaltatok rájuk, mint a „választott nép”-re, és ez az elnevezés nem is lehetne pontosabb – hiszen valóban „kiválasztottak” voltak.

– Az volt a tervünk, hogy egy béke-követ küldésével mozgósítjuk az emberek képzeletét. Jézus születésének története, ahogy ismeritek, helytálló. Az édesanyja Szűz Mária volt. Az angyal megjelenése az Angyali Üdvözléskor minden részletében pontos. Küldtünk egy úrsiklót, és egyikünk megjelent a szűz előtt (aki valóban *szűz* volt), és elmondta neki, hogy hamarosan áldott állapotba kerül. Az embriót hipnózis közben ültettük a méhébe.

– Látom, Michel, mekkora nehézséget okoz számodra, hogy elhidd, amit mondok. Ne feledd, hogy miénk a TUDÁS – még a tizedét sem láttad annak, mire vagyunk képe-

sek. Figyelj jól, mutatok néhány példát, ami segíthet megérteni és elfogadni a mondanivalómat.

Thaó abbahagyta a beszédet, és úgy festett, mint aki erősen koncentrálni valamire. Ahogy figyeltem, az arca kezdett elmosódni. Ösztönösen megdörzsöltem a szemem. Természetesen ez mit sem segített. Valójában egyre áttetszőbbé vált, míg végül teljesen átláthattam rajta. Azután egyszer csak nem volt ott többé – *eltűnt*.

– Thaó! – szólítottam, némi aggodalommal a hangomban. – Hol vagy?

– Itt vagyok, Michel.

Összerezdültem, mivel a hang suttogásként érkezett, egészen közel a fülemhez. – De hiszen teljesen láthatatlan vagy!

– Most igen, de mindjárt újra látni fogsz. Figyelj!

– Szent Ég, mi történt Veled?

Több lányira magam előtt észrevettem Thaó aranylóan sugárzó sziluettjét. Mintha tűz égett volna a belsejében: apró, ám intenzív lángcsóvák izzottak körülötte. Ami az arcát illeti, fel lehetett ugyan ismerni, ám úgy tűnt, a szeme minden szavára apró fénysugarakat záporoz ki magából.

Néhány lányira felemelkedett a talajról – anélkül, hogy „testének” egyetlen izmát is mozdította volna. Majd elkezdett körözni a szobában, olyan nagy sebességgel, hogy alig tudtam szemmel követni.

Végül megállt az ülőhelye fölött, és szellemszerű teste leereszkedett a székére. Olyan volt, mintha valami aranylóan ragyogó köd áradna belőle... Továbbra is felismerhettem az alakját, azonban egészen áttetsző volt. A következő pillanatban ismét eltűnt. Körülnéztem, ám hiába – mintha a föld nyelte volna el.

– Ne keress tovább, Michel! Visszajöttem. – Valóban, egyszerűen újra ott ült a széken, hús-vér valójában.

– Hogy csináltad ezt??

– Ahogy az imént mondtam, birtokunkba van a *TUDÁS*. Fel tudjuk éleszteni a holtakat; meggyógyíthatjuk a süketeket és vakokat; a bénákat újra megtaníthatjuk járni... Nevezd meg bármilyen betegséget vagy kórt, ismerjük a gyógy módját! Mesterek vagyunk, nem a Természet *felett*, hanem a Természetben, és képesek vagyunk a legnehezebbre is – *új életet tudunk létrehozni*.

– A kozmikus sugarak kivételével, gyakorlatilag *bármilyen* élőlényt megteremthetünk, az embert is beleértve.

– Úgy érted, hogy mesteri fokra fejlesztettétek a lombikbábik felnevelését?

– Egyáltalán nem, Michel! Úgy gondolkodsz, mint egy földlakó! Meg tudunk alkotni egy *emberi testet*. Ám ilyen csupán a Nagy Thaórák tesznek, ők is végtelen óvatossággal és odafigyeléssel; hiszen az ember porhüvelyében más testek is laknak, mint tudod – a pszichikai, az asztrálest stb. Ha nem így lenne, robot volna csupán. Épp ezért egy ilyen művelet tökéletes tudást igényel.

– És mondd, mennyi időre van szükség ahhoz, hogy létrehozzatok egy bébit?

– Attól tartok, Michel, nem egészen érted. Én nem egy csecsemőről beszélek, hanem (ebben az esetben) egy kifejlett, felnőtt emberről. Egy 20-30 éves férfit a Thaórák képesek nagyjából 24 földi óra alatt megteremteni.

Elképzelhető, mennyire megdöbbszem ezek hallatán. A fénysebesség sokszorosával haladó űrhajóval utaztam, mér-földek millióira az otthonomtól. Találkoztam idegen lé-

nyekkel, asztráltestben visszautaztam az időben, hogy szemtanúja lehessen évezredekkel ezelőtt lejátszódott jeleneteknek. Láttam az aurát, és értettem olyan nyelveket, amiket azelőtt sohasem hallottam. Egy rövid időre még a Föld egyik párhuzamos dimenziójába is ellátogattam. Azt gondoltam, tudom mindazt, amit csak egy földlakó tudhat ezekről az emberekről és képességeikről – hála a nekem adott pontos és részletes magyarázataiknak. Most pedig úgy tűnt, mintha mindaz, amit eddig láttam, csupán ízelítő lett volna. Házigazdáim képesek rá, hogy *emberi lényt teremtsenek*, mindössze 24 óra alatt!!

Thaó engem figyelt, és nyitott könyvként olvasott gondolataimban.

– Most, hogy újra követed a szavaim, Michel, befejezem a történetet, ami oly sok embertársad érdeklődését fogja felkelteni... A Biblia ugyanis egy kissé eltorzította azt.

– Tehát, az „angyalunk” beültetett egy embriót, úgyhogy Mária szűz létére teherbe esett. Ezzel azt reméltük elérni, hogy felkeltjük az emberek figyelmét, és hangsúlyozhatjuk, hogy Jézus eljövetele valóban jelentős esemény lesz. A gyermek születésekor megjelentünk a pásztorok előtt, pontosan úgy, ahogy az imént bemutattam neked. Nem mi küldtük a három híres napkeleti bölcset – ők csupán a legenda részei, amivel elferdítették a valódi eseményeket. Ezzel szemben mi vezettük a pásztorokat és az emberek csoportját Jézus születési helyéhez. Ezt úgy értük el, hogy leküldtük az egyik ragyogóan világító gömbszondánkat. Így létrejött az optikai hatás: az égen megjelenő fény valóban hasonlított egy Betlehem felett ragyogó csillagra. Ha manapság így cselekednénk, az emberek „UFO!”-t kiáltanának.

– Végül a papok, és azok, akiket ők „prófétáknak” neveztek, tudomást szereztek a születésről. A csillag és az „angyali jelenések” láttán a próféták kihirdették az embereknek, hogy megszületett a Messiás, akire máris úgy hivatkoztak, mint a Zsidók Királyára.

– Ám Heródes királynak, mint a legtöbb uralkodónak, mindenfelé akadtak kémei. Mikor jelentették neki ezeket a figyelemreméltó eseményeket, nem értette, mi történik, és rettegni kezdett. Azokban az időkben az emberek élete nem sokat ért a vezetőik szemében, és Heródes minden lelkifurdalás nélkül elrendelte 2606 újszülött és kisdud lemészárlását a kérdéses területen.

– Míg a mézárálás tartott, mi úrhajónkkal kimenekítettük a hipnózis alatt álló Máriát, Józsefet, és a kisdud Jézust, valamint két szamarat, és egy Egyiptomhoz közel eső helyen leraktuk őket. Látod, hogyan torzították el a tényeket?

– Vannak más részletek is, amelyeket lelkiismeretesen leírtak ugyan, ám a kellő információk híján mégis pontatlanul. Megmagyarázom. A Betlehemben világra jövő gyermek Jézus, akinek különlegességét a születését kísérő csodás jelek is igazolták, valóban maga a Messiás. Így hát sikerült megragadnunk az emberek képzeletét... Ám amikor egy gyermek megszületik, az asztrálestete nem tudhat mindent, amit korábban tudott. Ez a helyzet Mózesrel is, aki ennek ellenére jelentős személyiség volt.

– Szükségünk volt tehát egy hírvivőre, aki meg tudja győzni az embereket, hogy van élet a halál után, az asztrálestet reinkarnálódik stb. Ez ugyanis már nem volt annyira általánosan elfogadott, mivel a földi civilizáció Atlantisz pusztulását követően fokozatosan hanyatlani kezdett.

– Tudod, mikor olyasmit akarsz elmagyarázni, ami nem fizikai, kézzelfogható dolog, gyakran még a legközelebbi barátod részéről is kétkedés fogad. Az emberek tárgyi bizonyítékot akarnak, és csak abban hisznek, amint a saját szemükkel látnak.

– Hogy eljuttassuk az üzenetünket, szükségünk volt valakire, aki úgy viselkedik, mint egy rendkívüli lény – valakire, aki a „mennyekekből” érkezett, és képes úgynevezett „csodálattekre”. Tudtuk: egy ilyen személynek hinnének, és meghallgatnák a tanításait.

– Mint már hallottad, a reinkarnálódó asztrálest áthalad a „Felejtés Folyóján”, és minden korábbi tudása kitörlődik. Ezért a Betlehemben született gyermek nem lett volna képes rá, hogy „csodákat” hajtson végre, még akkor sem, ha száz évig él. Ugyanakkor valóban rendkívüli lény volt, akár csak Mózes. Ezt igazolja az is, ahogyan 12 évesen bámulatba ejtette a templomi írástudókat. Mint a nagyon fiatal földi gyermekek, akiket ma zseniknek tartotok, mert fejben számolnak... Jézus olyan emberi lény volt, akiben magasan fejlett asztrálest lakozott. Ám ha a legfejlettebb földi iskolákban, például a nagák között tanul, még akkor sem szerezhette volna meg a tudást, amivel életre keltheti a holtakat, vagy meggyógyíthatja a bénákat...

– Tudom, a Földön sokan úgy hiszik, hogy Jézus 12 éves korától Judeába való visszatéréséig India és Tibet monostoraiban tanult. Így próbálják megmagyarázni a „hézagot”, ami a Bibliában található, mikor Jézus egyszerűen eltűnik Betlehemből.

– Nos, 14 évesen valóban elhagyta szülei házát, 12 éves öccse, Ouriki társaságában. Beutazta Burmát, Indiát, Kínát

és Japánt. Testvére mindenhová vele tartott, míg egy szerencsétlen véletlen folytán életét nem vesztette Kínában. Jézus magával vitte Ouriki egy hajtincsét, mivel nagyon szerette őt.

– Jézus 50 éves volt, mikor Japánba érkezett, ahol megházasodott, és született három lánya. Negyvenöt esztendeig élt egy Shingo nevű japán faluban ami Japán fő szigetén, Honshun található, Aomori tartományában. Itt halt meg, és itt temették el. A sírja mellett található egy másik is, amiben az Ouriki haját tartalmazó hajtincset őrzik.

– Azok az emberek, akik bizonyítékra vágnak, elmehetnek Shingóba (amit korábban Herai néven is ismertek), és meggyőződhetnek minderről².

– Ám térjünk vissza a mi feladatunkhoz... A hírvivőnek, akit a Földre küldhettünk, közülünk valónak kellett lennie. Az a „Krisztus”, aki kereszthalált halt Jeruzsálemben, eredetileg az Aarioc nevet viselte. Mi vittük őt Júdea sivatagába, miután önként jelentkezett, hogy megváltoztassa a fizikai testét. Azaz, elhagyta hermafrodita porhüvelyét, ami már jelentős kort ért meg Thiaooubán, és felöltötte Krisztus testét, amit a mi Thaóráink teremtettek a számára. Ily módon teljes mértékben megőrizhette mindazt a tudást, amivel itt, Thiaooubán rendelkezett.

– Miért nem maradt a saját testében, és csökkentette le annak méretét, ahogy Latoli és Biastra tette a szemem láttára? Nem lett volna képes elég sokáig ebben a „lekicsinyített” testben maradni?

2 A lenyűgöző Aomori bizonyítékok leírása igen terjedelmes, és megtalálható az Interneten, a címen (a Szerk.)

– Ne feledd, Michel, hogy van itt még egy probléma. A küldöttnek minden tekintetben emlékeztetnie kellett egy földi emberre, és mivel mi hermafroditák vagyunk, nem kockáztathattuk meg, hogy a héberek felfedezik: az isteni hírvivő félig nő...

– Képesek vagyunk akarattal regenerálni a fizikai testünk, ezért láttál olyan kevés gyermeket Thiaooubán. Tudunk továbbá emberi testet teremteni, amint azt már elmagyaráztam, és meg is tudjuk változtatni a méretét. Ne nézz így rám, Michel! Tisztában vagyok veled, hogy nem könnyű elfogadnod mindezt, és elhinned, amit mondok... Ám már épp eleget mutattunk neked ahhoz, hogy tudd, képesek vagyunk uralni a legtöbb természeti jelenséget és folyamatot.

– Jézust, aki Thiaooubáról jött, kivittük tehát a sivatagba... Tudod jól, mi következett ezután. Tisztában volt veled, hogy számos nehézség vár majd rá, és hogy keresztre fogják feszíteni. Mindent tudott, hiszen előre „áttekintette” velünk az életét, ám ezt fizikai testben élő asztrál-lényként tette.

– Ezért *mindenre* emlékezett, mint ahogy te is mindig emlékezni fogsz a Mu-ra tett utazásod részleteire, és a bepillantásra előző életeidbe.

– Ismétlem, a fizikai testben élő asztráltest víziói nem törölődnek úgy, mint azok a látomások, amiket az asztráltest a Felettes Énnel néz végig. Így hát pontosan tudta, mit kell tennie. Természetesen megvolt a hatalma és tudása, hogy életre keltse a holtakat, meggyógyítsa a vakokat és süketeket, és mikor megfeszítették és meghalt, ott voltunk, hogy magunkkal vigyük és újjáélesszük. Elgördítettük a követ a sírboltja elől, gyorsan a közelben várakozó úrhajónkra vittük, és ott újra életre keltettük. A megfelelő pillanatban is-

mét megjelent, amivel bizonyította halhatatlanságát, és megmutatta, hogy valóban létezik élet a halál után... Újjáélesztette a reményt az emberekben: meggyőzte őket, hogy *mind* a Teremtőhöz tartozunk, és *mindnyájunkban* ott rejlik az *Istenség*, a SZELLEM egy szikrája.

– Tehát az összes csodát csak azért hajtotta végre, hogy bebizonyítsa, hogy amit hirdet, az igaz?

– Igen, ugyanis a héberek és a rómaiak soha nem hittek volna neki, ha nem bizonyítja be saját maga a szavait. Nagyon jó példa a földi emberek szkepticizmusának erejére a Torinói Lepel. Bár milliók hiszik Jézus újraeljövetelét, és gyakorolják többé-kevésbé a keresztény vallást, mind izgatottan várják a szakértők kutatásainak eredményét azzal kapcsolatban, hogy vajon valóban ez a lepel takarta-e Krisztus testét „halála” után. Most már tudod rá a választ. Ám az emberek még több bizonyítékra vágnak, és egyre többre, mivel az elméjükben ott a kétség. Buddha, aki földi ember volt, és a megvilágosodást saját tanulmányaival és erőfeszítéseivel szerezte meg, nem azt mondta, mint az embertársaid: „én azt hiszem”, hanem „*én tudom*”. A hit sohasem lehet tökéletes, de a tudás igen.

– Mikor visszatérsz a Földre, és elmondod az embereknek a történeted, az első, amit kérnek tőled, a *bizonyíték* lesz. Ha például adunk neked egy darab fémet, ami nem létezik a Földön, mindig lesz valaki a vizsgálatát végző szakértők közt, aki ragaszkodik hozzá, hogy bizonyítsd be: a fémet nem valami agyafúrt alkimista társad készítette, vagy ilyesmi...

– És, kapok valami bizonyítékot?

– Michel, ne okozz csalódást! Nem lesz tárgyi bizonyíték

kod, pontosan azért, amit az imént mondtam – *nem volna semmi értelme.*

– A hit semmi a tudáshoz képest. Buddha „tudott”, és mikor visszatérsz a Földre, te magad is képes leszel rá, hogy azt mondhasd, „én tudom”.

– Jól ismert a kétkedő Tamás története, aki meg akarta érinteni Krisztus sebeit, mivel pusztán az, hogy a saját szemével látta, nem győzte meg eléggé... És mégis, mikor megérintette, *még mindig kételkedett.* Valamilyen mágiikus trükköt gyanított. Semmit sem tudtok a Természetről a bolygótokon, Michel, és abban a pillanatban, hogy bármi olyan történik, ami kicsit is meghaladja a megértésedet, mindenki csodának, vagy mágiának hívja. Levitáció = varázslat; láthatatlanság = varázslat... Mégis, mi csupán a Természet törvényeit alkalmazzuk. Sokkal inkább azt kellene mondanotok: levitáció = tudás és láthatatlanság = tudás.

– Tehát, Krisztust azért küldtük a Földre, hogy a szeretetet és a spiritualitást hirdesse. Olyan emberekkel kellett vitába szállnia, akik nem voltak szellemileg magasan fejlettek, ezért példázatokban beszélt velük. Mikor (először és utoljára feldühödve) felborogatta a kereskedők asztalait a templomban, egyértelmű állást foglalt a pénz ellen.

– Az volt a missziója, hogy a szeretet és jóság üzenetét hirdesse – a „szeressétek egymást” eszméjét –, valamint hogy felvilágosítsa az embereket a halhatatlansággal és az asztráltest reinkarnációjával kapcsolatban. Később a papok mindezt eltorzították, és a számos nézeteltérés vezetett a rengeteg szekta és irányzat kialakulásához, akik mind azt állítják, hogy Krisztus tanításait követik.

– A keresztények az évszázadok során még gyilkoltak is Isten nevében. Az inkvizíció jó példája ennek... A spanyol katolikusok Mexikóban rosszabbak voltak, mint a legvadabb törzsek, mindezt Isten és Krisztus nevében!

– Amint azt már mondtam, és be is bizonyítottam Neked, a vallások igazi átkok a bolygótokon. Ami az új, gombamód szaporodó szektákat illeti, mindez az agyomosással elért irányításon alapszik. Iszonyú látni, hogy egészséges testű és szellemű fiatal emberek odadobják az életüket magukat nagymestereknek és guruknak nevező sarlatánoknak, akik legtöbbször csupán két dologban jeleskednek – a beszédben és a mesés vagyon összegyűjtésében. Persze a hatalom érzete és óriási gőg tölti el őket, mikor látják, hogy egész tömegek felett uralkodhatnak, akik testileg-lelkileg alárendelik magukat nekik. Nem túl régen még egy olyan vezető is akadt, aki arra kérte híveit, hogy kövessenek el öngyilkosságot...! Ők pedig engedelmessé váltak. Mivel a Földön szeretik a „bizonyítékokat”, íme egy kiváló bizonyíték: az Univerzális Törvény megtiltja az öngyilkosságot. Ha ez a „mester” valóban az lett volna, tudta volna ezt. Azzal, hogy önpusztítást követelt híveitől, saját tudatlanságának nyújtotta legékesebb bizonyítékát.

– A szekták és vallások valódi átkok a Földön. Például, ha látod, hogy a pápa dollármilliókat tesz félre az utazásai számára, mikor sokkal kevesebbrel is boldogulna, és elkölti a pénzt, amivel segíthetne az éhínség dúlta országokon, nem tudsz meggyőzni róla, hogy ezekkel a cselekedetekkel Krisztus szavát követi...

– Van egy bekezdés a Bibliákban, ami így szól: „Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.” (Máté 19,24)

– A Vatikán kétségkívül a leggazdagabb egyház a Földön, mégis, a papjaitok szegénységi fogadalmat tesznek! Nem félnek, hogy elkárhoznak (pedig állítólag hisznek a kárhozatban), mert azt mondják, hogy *nem ők* a gazdagok, hanem az Egyház. Ez valójában csupán játék a szavakkal, mivel ők maguk alkotják az Egyházat. Mintha egy multimilliomos fia azt mondaná, hogy ő nem gazdag, csak az apja...

– A papság nem változtatta meg a Biblia gazdagsággal kapcsolatos üzenetét. Sőt, a saját hasznára fordította, hiszen nem jobb-e, ha a gazdag az Egyház hasznára lesz szegényebb?

– A fiatalabb generációk lelkében ma komoly önvizsgálat folyik. Fordulóponthoz érkeztek: bizonyos események jutatták ide őket. Tudom, hogy egyedül érzik magukat, sokkal inkább, mint előttük bármelyik fiatal nemzedék. Ám nem azzal szabadulnak meg a magányuktól, hogy csatlakoznak valamilyen szektához vagy vallási csoporthoz.

– Aki fejlődni akar, annak először is meditálnia, aztán koncentrálnia kell – ami nem ugyanaz, bár gyakran összekeverik a kettőt. Nem kell, hogy különleges helyre menjen, mert az ember legnagyobb és legcsodálatosabb temploma saját magában van. Ott koncentrációval kapcsolatba léphet Felettes Énjével, és arra kérheti, hogy segítsen neki leküzdeni nehézségeit – akár az anyagiakat is. De bizonyos embereknek szükséges, hogy kommunikáljanak más, hozzájuk hasonló emberekkel, és e célból összegyűlhetnek. Azok, akik tapasztaltabbak, képesek rá, hogy tanácsot adjanak, de *soha, senkinek* nem volna szabad a *mester* pozíciót elfogadnia, még kevésbé abban tetszelegnie.

– A Mester 2000 évvel ezelőtt eljött – pontosabban, azt kellene mondanom: „a mesterek egyike” – ám az emberek megfeszítették. Ennek ellenére, körülbelül 300 földi évig követték az üzenetet, amit magával hozott. Azután a tanítása eltorzult, és a Földön most visszajutottatok egy olyan ponthoz, ami *rosszabb*, mint a 2000 évvel ezelőtti állapot.

– Az újabb nemzedék, akiről beszéltem, emelkedőben van a bolygótokon, és apránként ráébred sok olyan igazságra, amiről beszéltem neked. Ám meg kell tanulniuk, hogy *magukban* keressék a válaszokat. *Nem szabad* arra várniuk, hogy máshonnan érkezzen számukra a segítség, különben csalódní fognak.

EGY RENDKÍVÜLI UTAZÁS

Mikor Thaó elhallgatott, tisztán láttam, hogy az addig ragyogó aurája elhomályosul. Odakinn elállt az eső; a nap hatalmas, fehér felhőkre sütött. Sugarai kékké és rózsaszínné festették őket. A felfrissülten álló fák ágai lengedeztek a lágy szellőben, és ezernyi szivárvány táncolt a leveleken csillogó vízcseppekben. A nap visszatérését üdvözlő édes madárdal egybeolvadt a fényvel és a rovarok lágy zsongásával. Ez volt az eddigi legvarázslatosabb pillanat, aminek csak tanúja lehettem. Egyikőnk sem kívánt megszólalni... Némán hagytuk, hogy a lelkünk magába igya a minket körülvevő szépséget.

Vidám nevetés hangjai zökkenetettek ki minket békés állapotunkból. Megfordulva észrevettük, hogy Biastra, Latoli és Lationusi repülnek felénk, ki-ki saját Taráján.

Közvetlenül a dokó előtt landoltak, és halkán beléptek. Az arcukon széles mosoly ragyogott. Felálltunk, hogy üdvözljük őket. Kölcsönös köszöntések hangzottak el az anyanyelvükön. Továbbra is tökéletesen értettem minden egyes szót, bár magam nem tudtam volna megszólalni a nyelvükön. Ugyanakkor ez nem tűnt zavarónak, mivel nem sok mondanivalóm volt – és egyébként is, ha franciául beszéltem, még ha szavaimat nem is értették meg, telepaticusan felfogták a jelentésüket.

Miután felfrissítették magukat hidromellel, mindenki újra készen állt az indulásra. Felvettem a maszkomat, és követtem őket a szabadba. Latoli odajött hozzám, és a derekamra csatolt egy Tarát, azután a jobb kezembe helyezett egy Litiolacot! Már a puszta gondolatra, hogy olyan szabadon szállhatok majd, mint a madár, erős izgalom lett úrrá rajtam. Az első pillanattól fogva, hogy erre a bolygóra érkeztem, és láttam, hogy az emberek itt így közlekednek, arról álmodtam, bárcsak én is kipróbálhatnám! Azonban annyira sok esemény történt olyan rövid idő alatt, hogy bevallom, nem is reméltem, hogy egyáltalán lesz rá alkalom.

– Mondd, Latoli, miért van az, hogy Tarát és Litiolacot veszitek igénybe a repüléshez, mikor szinte mindnyájan képesek vagytok levitálni? – kérdeztem.

– Michel, a levitáció komoly összpontosítást és nagy erő-kifejtést igényel, még a mi számunkra is. Ráadásul csupán 7 km/órás sebességet tesz lehetővé. A levitációt bizonyos pszichikai gyakorlatok során használjuk, ám helyváltoztatáshoz nem túl hatékony. Ezek a szerkezetek ugyanazon az elven működnek, mint a levitáció: semlegesítik a bolygó „hideg mágneses erejét”. Ugyanaz az erő ez, amit ti gravitációnak hívtok; ez tartja a földön a testeket.

– A testünk, mint egy darab kő, anyagból áll, azonban a hideg mágnesességet bizonyos nagyfrekvenciájú vibrációkkal semlegesítve súlytalanává válhatunk. Ahhoz, hogy mozgassunk, és irányíthassuk is a mozgásunkat, egy új (más frekvenciájú) rezgést is alkalmazunk. Amint látod, a szerkezet, ami felelős ezért, igen egyszerű. Ugyanezt az alapelvet használták fel Mu, Atlantisz és Egyiptom piramisainak épí-

tői. Thaó már beszélt neked erről, ám most saját magad is megtapasztalhatod az antigravitáció hatását.

– Mekkora sebességet lehet elérni ezzel a szerkezettel?

– Ezzel a Tarával körülbelül 300 km/órás sebességgel, és tetszés szerinti magasságban utazhatsz... Azonban ideje mennünk – a többiek már várnak.

– Gondolod, hogy rendesen tudom majd használni?

– Természetesen. Mindent elmagyarázok! Azonban nagyon oda kell figyelned, mikor elindulsz. Komolyan meg is sérülhetsz, ha nem követed az utasításokat szó szerint.

Mindenki engem figyelt, ám úgy tűnt, Lationusit szóra-koztatja legjobban izgatottságom. Szorosan tartottam a Litiolacot a kezemben, a biztonsági szíját pedig az alkarom-hoz rögzítettem. Még ha netán el is engedném a Litiolacot, akkor sem veszíthetem el.

A torkom kiszáradt. Bevallom, nem voltam túl magabiztos, ám Latoli odajött hozzám, átölelte a derekam, és megnyugtató, hogy nem enged el, míg hozzá nem szokom a szerkezet irányításához.

Azt is elmagyarázta, hogy nem kell törődnöm a derekam-ra csatolt Tarával, azonban a Litiolacot érdemes szilárdan tartanom. Először is erősen meg kellett húzni egy kallantyút, ami bekapcsolta az eszközt – mint mikor a slusszkulcsot elfordítjuk, hogy beinduljon a motor. Egy apró jelzőfény gyul-ladt ki, jelezve a készenléti állapotot. A Litiolac alakja legin-kább kalapos gombára hasonlított. A „száránál” fogva kellett megmarkolnom, ami alul kissé megvastagodott, a csúcán pedig gombakalap-szerűen kiszélesedett – kétségkívül azért, hogy megakadályozza az ujjak lecsúszását.

Latoli elmondta, hogy ez a Litiolac kifejezetten nekem ké-

szült, mivel az én kezem körülbelül feleakkora csupán, mint az övék, és nem lettem volna képes egy átlagos méretű eszközt kezelni. Továbbá, lényeges, hogy a gomba mérete pontosan egyezzen a kézfejjel, ami tartja. Enyhén lágy volt a tapintása, mint egy vízzel telt gumitömlőnek.

Miután megkaptam az instrukciókat, olyan szorosan markoltam meg a Litiolacot, hogy Latolinak épp csak arra maradt ideje, hogy megragadjon, mielőtt a kilőttünk a levegőbe.

Jó három métereset ugrottunk. A többiek ott voltak körülöttünk, valamivel alattunk. Latoli meglepetése láttán nevetésben törtek ki.

– Csak óvatosan! – mondta neki Thaó. – Michel a tettek embere. Ha a kezébe adsz egy szerkentyűt, azonnal kipróbálja!

– Ha egyenletes erősséggel szorítod a Litiolacot, mint az imént is, függőlegesen emelkedsz. Ha az ujjaid kissé erősebben szorítják, balra mozdulsz, ha a hüvelykujjad nyomása a nagyobb, jobbra. Ha lejjebb akarsz ereszkedni, akkor csökkentsd a nyomás erősségét, a gyors leszálláshoz pedig bal kézzel megnyomhatod a markolat alját.

Magyarázata közben Latoli sorra el is végeztette velem a manővereket, és körülbelül 50 méteres magasságig emelkedtünk, mikor meghallottuk Thaó hangját. — Nagyszerű, Michel! Latoli, most már elengedheted őt! Azt hiszem, ráértett a dologra.

Jobban szerettem volna, ha megtartja magának a véleményét. Egyáltalán nem osztottam a nézetét, és sokkal biztosabban éreztem magam Latoli „védőszárnyai” alatt – és ez nem csak szójáték! Ennek ellenére elengedett, ám szorosan a közelemben maradt, velem azonos magasságban.

Finoman engedtem a szorításomon, mire abbahagytuk emelkedést. Még tovább csökkentve a nyomást, süllyedni kezdtem; ezen felbátorodva, egyenletes erővel megszorítottam a markolatot, és kilőttem, mint a nyíl – annyira gyorsan, hogy az ujjaim szinte lebénultak, és egyre csak emelkedtem...

– Lazítsd el a kezed, Michel! Lazítsd el! – kiáltotta Latoli, aki egy szempillantás alatt mellettem termett.

Óh! Megálltam – azaz majdnem, megközelítőleg 200 méteres magasságban *az óceán fölött*. Görcsbe merevedett hüvelykujjam ugyanis (bár nem szándékosan) jobban szorította Litiolacom. A többiek is csatlakoztak a 200 méteres találkánkhoz. Bizonyára rendkívül furcsa arcot vághattam, mert még Lationusi is nevetésben tört ki, és ez volt az első alkalom, hogy ilyesminek tanúja lehettem nála.

– Finoman, Michel! Ez az eszköz nagyon érzékeny az érintésre! Azt hiszem, indulhatunk az úticélunk felé! Gyere, mutatjuk az utat.

Lassan elindultak, Latoli pedig mellettem maradt. Tartottuk a magasságot. Tenyeremmel finoman nyomva egyenletesen haladtam. Hamarosan rájöttem, hogyan gyorsíthatok szándékosan, pusztán azzal, hogy megváltoztatom a Litiolacra gyakorolt nyomást. Az ujjak szorításának erőssége pedig a magasságot és az irányt szabályozta.

Továbbra is volt néhány váratlan manőverem, különösen, amikor az utunkat keresztező három impozáns alak elterelte a figyelmem. Elhaladtukban vetettek felém egy pillantást, és nyilvánvalóan teljesen megdöbbenek a látvány miatt, amit nyújthattam...

Egy idő múlva, talán jó félóra elteltével, kezdtem valóban

uralni a masinát – annyira legalábbis, hogy sikeresen utaz-
zak vele az óceán felett. Mivel nem volt előttünk semmilyen
akadály, fokozatosan egyre gyorsabban haladtunk. Sőt, idő-
vel már arra is képes voltam, hogy a többiek közelében ma-
radva szabályos kötelékben repüljünk – anélkül, hogy túl
gyakran elkóborolnék.

Annyira felvillanyozott az utazás – soha el sem tudtam
volna képzelni ehhez hasonlót. Mivel a szerkezet valamifé-
le erőteret hozott létre körülöttem, súlytalanná váltam, és
nem éreztem, hogy „köteleken csüngök”, mint mondjuk
egy hőlégballonban vagy ejtőernyővel; sem azt, hogy szár-
nyak visznek. Sőt, mivel teljesen körülvelt a védőmező, az
arcomnak csapódó szelet sem éreztem. Az volt a benyomá-
som, hogy a környezet szerves részét képezem, és minél na-
gyobb gyakorlatra tettem szert a szerkezet irányításában,
annál jobban élveztem a közlekedés eme új módját. Be-
akartam gyakorolni az irányítást, ezért kissé csökkentettem
a magasságomon, majd visszaemelkedtem. Ezt többször is
eljátszottam, a többiekhez képest folyton változtatva a pozí-
ciómat. Végül közel húzódtam Thaóhoz, és telepatikusan
megosztottam vele eufórikus érzéseimet, meg a szándé-
kom, hogy repüljünk közvetlenül az óceán felszíne felett,
ami szélesen nyújtózott alattunk, ameddig a szem ellátott.

Egyetértett, és az egész csoport követett engem a hullá-
mok szintjéig.

Hihetetlenül fantasztikus élmény volt, ahogy közvetlenül
a hullámok taraja felett suhantunk, megközelítőleg 100
km/órás sebességgel – mintha a gravitációt legyőző, min-
denható istenek lettünk volna... Időről időre ezüstös villa-
nások jelezték, hogy nagy halrajok felett húzunk el.

Izgatottságomban teljesen megfeledkeztem az időről, de utólag úgy tűnt, körülbelül három karséig utazhattunk.

Bármerre is fordítottam a fejem, nem láttam mást, csak a végtelen óceánt. Majd hirtelen Thaó telepátikus üzenetét hallottam: – Nézz oda, Michel! – A távolban, a víz felszínén lassan kivehetővé vált egy apró pont, ami gyorsan növekedett; hamarosan kiderült, hogy egy hegyekkel borított, jókora sziget az.

Kisvártatva már a bársonyfekete színű sziklákat is kivehettem, amik meredeken buktak bele az óceán kékes-zöld vizébe. Sehol nem látszott part, a hatalmas sziklák teljesen megakadályozták az óceán felőli megközelítést. A tekintélyes méretű sziklák tövének csapódó hullámokon szivárványosan csillogtak a napsugarak, ragyogó fényeket szórva szét, ami éles kontrasztban állt a bazalttömbök egységes feketeségével.

A sziget belseje felé emelkedő lejtőkön különös erdő nőtt; a hatalmas fák lombkoronája furcsa, sötétkék és arany színekben, törzsük vérvörösben pompázott. Ezek a fák teljesen elborították a sziget közepén álló smaragdzöld tavat körülölelő meredek lejtőket. A tó felszínét helyenként aranyló ködgomolyok burkolták homályba.

A közepén, mintha csak a vízen lebegne, feltűnt egy csúcsával felfelé álló, hatalmas dokó. Később megtudtam, hogy az átmérője elérte az 560 métert.

Azonban nemcsak a mérete, de a színe is különlegesnek számított. Az összes eddigi dokó, amit láttam, fehéres színű volt – még a Kilenc Dokó városában is. Ez viszont mintha szintiszta aranyból készült volna. Ott állt, és ragyogott a napfényben. Teljesen átlagos tojás-alakja ellenére, színe és mérete miatt egyszerűen fenséges látványt nyújtott. Volt

még valami, ami nagyon meglepett: *a dokó nem tükröződött a tó vizében!*

Kísérőim az arany kupolához vezettek. Lassan repültünk, a víz szintjén. Ha lehet, ebből a nézetből a látvány még hatásosabb volt. Más dokókkal ellentétben, itt nem látszott bejáratot jelző fény. Követtem Latolit és Thaót, akik hamarosan eltűntek odabenn.

Két másik társuk velem maradt, és két oldalról a karomnál fogva tartottak, hogy ne essek a vízbe – a döbbenettől ugyanis még a Litiolacomat is elengedtem! Szó szerint elkábultam attól, ami a szemem elé tárult.

Nagyjából 200 ember lebegett a levegőben, láthatólag bármiféle felfüggesztő szerkezet segítsége nélkül. Úgy festettek, mintha mély meditációban pihennének. A hozzánk legközelebbi alak körülbelül 6 méterre lebegett a tó tükre felett – ennek a dokónak ugyanis *nem volt padlója*. A „tojás” alsó része gyakorlatilag a víz alatt maradt. Amint azt már elmagyaráztam, a dokók belsejéből akadálytalanul ki lehet látni, mintha semmi nem volna közted és a kinti világ között. Ebben az esetben a tó, valamint az ezt körülölelő dombok, és erdők gyönyörű panorámája nyújtott lélegzetelállító háttérrel. A táj közepén pedig jó 200 emberi test lebegett mozdulatlanul. Képzeltető, mindez mennyire elképesztett és lenyűgözött!

Kísérőim csendben figyeltek engem, és a többi alkalomtól eltérően, mikor ámulatom nevetésre készítette őket, most komolyak maradtak.

Közelebről megszemlélve a testeket, kezdtem rádöbbenni, hogy általában kisebbek házigazdáimnál, ráadásul némelyiküknek igen rendkívüli – néha egyenesen torz – volt az alakja.

– Mit csinálnak? Meditálnak? – kérdeztem suttogva a mellett álló Thaót.

– Fogd meg a Litiolacod, Michel! Ne hagyd, hogy a szíjon lógjon!

Úgy is tettem; csak ezután válaszolt a kérdésemre. – Halottak, Michel. Amiket látsz, holttestek.

– Halottak? Mióta? Együtt haltak meg? Valami baleset történt?

– Némelyikük már évezredek óta itt van. Azt hiszem, a legutolsó közülük jó 60 éve került ide. Látom, a jelenlegi meglepett állapotodban nem vagy képes rá, hogy megfelelően kezeld a Litiolacodat. Majd Latoli és én vezetünk téged!

Megfogtak a hónom alatt, és elkezdtünk a testek között „körbejárni”, amik kivétel nélkül mind meztelenek voltak.

Többek között láttam egy embert lótuszülésben lebegni. A haja hosszú és vörösesszőke volt. Jó két méteres lett volna, ha felegyenesedik. A bőre aranylóan csillogott. Az arcvonásai férfi létére figyelemreméltóan finomak voltak – ám valóban férfi volt, nem hermafrodita.

Kicsivel odébb feküdt egy nő, akinek a bőre olyan érdes volt, mint a kígyó pikkelye, vagy a fák kérge. Fiatalnak tűnt, bár különös arckifejezése megnehezítette a kora megbecslését. A bőre narancsszínű volt, rövid, göndör haja pedig zöld.

Azonban legjobban mégis a keblei leptek meg. Elég nagyra nőttek, és két-két mellbimbó volt rajtuk, egymástól jó 10 centire. Körülbelül 180 cm magas lehetett. Combja karcsú volt és izmos, lábikrája elég rövid. Lábfejen csak három hatalmas ujj meredezett, a kézfeje azonban pontosan úgy festett, mint a miénk.

Egyik testtől a másikig lebegtünk, néha meg-megállva, máskor továbbhaladva – mint valami panoptikumban a viaszfigurák között.

A szájuk és a szemük is csukva volt ezeknek az embereknek, és mindnyájan vagy lótuszülésben, vagy hanyatt fekvve, testük mellett kinyújtott karral lebegtek.

– Honnan kerültek ide? – suttoztam.

– Különböző bolygókról.

Hosszasan időztünk egy szemlátomást élete virágjában járó férfi teste előtt. Fényes, gesztenyeszín haja hosszú volt és hullámos. Keze és lába az enyémmre hasonlított. A bőre is hasonló jellegű volt – mint egy földlakóé. A magassága 180 centiméter lehetett. Nemes vonású arca – finom kecskeszakállától eltekintve – teljesen szőrtelen volt.

Thaóhoz fordultam, aki rám szegezte a tekintetét. – Azt hiszem, ő a Földről jött – mondtam.

– Bizonyos értelemben igen, másrészt viszont mégsem. Jól ismered, hiszen már hallhattál róla eleget.

Kíváncsian kezdtem tüzetesebben vizsgálni az arcát, míg végül Thaó telepaticusan így szólt: – Nézd meg jól a kezét és lábfejét, meg az oldalát!

Thaó és Latoli közelebb vittek a testhez. Tisztán láttam a sebeket a csuklóján¹ és a lábfején, valamint az oldalán tángoló csaknem 20 centis, mély vágást.

1 A vallásos képek és szobrok gyakran ábrázolják a keresztre feszítést a tenyéren keresztül. Az emberi anatómiának megfelelően, a kézcsonatok közötti lágyabb szövet nem elég erős ahhoz, hogy megtartsa a kereszten függő test súlyát. A szögek egyszerűen kiszakadnának. Ellenben, a csuklón átvert szögek beékelődnek a csontok közé, és sokkal erősebb tartást biztosítanak (a Szerk.)

– Mi történt vele?

– *Keresztre feszítették*, Michel. Ez itt *Krisztus teste*, akiről ma reggel beszéltünk.

Szerencsére házigazdáim előre sejtették a reakciómat, és szoroson tartották a karom, mivel biztos vagyok benne, hogy pillanatnyilag képtelen lettem volna irányítani a Litiolacot.

Ott álltam, szemem előtt Krisztus testével, akit oly sokan imádnak és akiről annyit beszélnek a Földön... Aki oly sok vitának és kutatásnak volt tárgya az elmúlt kétezer évben.

Előre nyúltam, hogy megérintsem a testet, ám kísérőim megakadályoztak ebben, és félrevontak.

– A te neved nem Tamás! Miért kell megérintened? Kétség van az elmédben? – kérdezte Thaó. – Látod? Te magad is megerősíted, amit reggel mondtam – *bizonyítékot akarsz*.

Rettenetesen szégyelltem magam a mozdulatom miatt, és Thaó érezte ezt.

– Tudom, Michel, hogy ez csak egy ösztönös mozdulat volt a részedről, és teljesen megértem. Mindenesetre, nem szabad megérintened ezeket a testeket – *senkinek* sem szabad, a hét Thaórát leszámítva. Valójában, ők tartósították és helyezték levitációba a testeket, ahogy most látod őket. Ugyanis egyedül ők képesek erre.

– Ezek tényleg azok a testek, amiket életükben viseltek? Természetesen.

– De hogyan tartósítjátok őket? Hányan vannak itt, és miért?

– Mikor magunkkal hoztunk a Földről, mondtam neked, hogy lesznek majd olyan kérdéseid, amikre nem adhatunk

választ, emlékszel? Akkor elmagyaráztam, hogy megtanítunk mindenre, amire csak szükséged lesz, ám bizonyos dolgoknak rejtve kell maradniuk, és ezekről nem írhatasz. Az iménti kérdésedre éppen emiatt nem adhatok választ. Mindenesetre annyit elárulhatok, hogy 147 test van ebben a dokóban.

Tudtam, meglehetősen hiábavaló volna tovább faggatóznom, ám ahogy a testek között bolyongtam, újabb égető kérdések merültek fel bennem.

– Itt van Mózes teste is? És miért lebeg minden test, miért nincs szilárd padlója ennek a dokónak?

– A Földről csak Krisztus testét őrizzük itt. Azért levitáltatjuk őket, hogy tökéletesen épek maradjanak. Ennek a tónak a vize pedig olyan tulajdonságokkal bír, ami elősegíti a tartósításukat.

– A többiek kicsodák?

– Különböző bolygókról érkeztek, ahol mind igen jelentős szerepet játszottak.

Nagyon jól emlékszem az egyik testre. Körülbelül 50 centi magas volt, és szinte pontosan úgy festett, mint egy földlakó – azzal a kivétellel, hogy bőre sötétsárga volt, és úgy tűnt, nincsenek szemei. Ehelyett egy szarvszerű dudor ágaszkodott a homloka közepén. Megkérdeztem, hogyan volt képes látni; megtudtam, hogy a „szarva” végén található két, a rovarokéhoz hasonló összetett mozaikszem. Erre észrevettem a zárt szemhéjait, amiken több rés is volt.

– A Természet nagyon különös dolgokat művel... – mormoltam magamnak.

– Mint mondtam, minden egyes test, amit itt látsz, más-más bolygóról érkezett, és mindig a helyi körülmények határozzák meg, hogyan épül fel egy lény fizikai teste...

– Senkit nem látok, aki Arkira emlékeztetne.

– És nem is fogsz.

Nem tudom, miért, de az az érzésem támadt, hogy jobb, ha nem firtatom tovább a dolgot.

Eme „halotti” látogatás során láttam olyan testet, amely az észak-amerikai rézbőrű indiánokéra emlékeztetett, egy másik az afrikai feketékre – ám nem azok voltak. Mint ahogy a levegőben úszó „japán” sem. Ahogy Thaó mondta, Krisztus volt itt az egyetlen, akinek a teste – ha lehet azt mondani – a Földről érkezett.

Nem tudom, mennyi időt tölthettünk ezen a rendkívüli és lenyűgöző helyen, mielőtt kísérőim kiengedtek a szabadba. Odakinn lágy, enyhén illatos szellő cirógatott körbe, magával hozva az erdő aromáját – ami igen jót tett, mivel egy ilyen látogatás után, annak ellenére, hogy fantasztikusan érdekes volt, teljesen kimerültem. Thaó persze érzékelte ezt, és élénk hangon kérdezte: – Kész vagy, Michel? Indulunk haza!

Ezek a szándékosan franciául, egyértelműen „földi” hangon kiejtett szavak legalább annyira felfrissítettek, mint az esti szellő. Megmarkolva Litiolacomat, a levegőbe emelkedtem a többiekkel.

A meredek hegyi lejtőkön felkapaszkodó, hatalmas erdők fölött repültünk. A csúcson ismét megcsodálhattuk az óceánt, ami végtelenül nyújtózott körbe a látóhatárig. A „halotti” délutánt követően (sőt: azzal ellentétben), ha lehet, még csodálatosabbnak találtam ezt a bolygót. Emlékszem, újra felvetődött bennem egy pillanatra, hogy talán mégis csak egy álom, vagy látomás, ami körülvesz... Vagy talán csak az elmém játszik velem??

Thaó azonban szokás szerint résen volt. Hirtelen

telepatikusan közbevágott, ami úgy hatott, mint az ostorszűj csattanása, és azonnal szétoszlatta halvány kétségeimet. – Michel, ha nem szorítod jobban a Litiolacod, a végén veszel egy fürdőt, és ha nem sietünk, az éj itt ér minket a nyílt óceánon! Ez pedig nem volna túl kellemes a számodra, igaz?

Valóban... Teljesen belefeledkeztem a gondolataimba, és már csaknem megérintettem a hullámokat. Határozottan megszorítottam a Litiolacom, és kilöttem, mint a nyíl, hogy csatlakozzam Thaóhoz és a többiekhez, akik magasan szálltak.

A nap máris igen alacsonyan járt. Az ég teljesen tiszta volt. Az óceán narancs-színű fényben fürdött, ami igen meglepett – soha nem gondoltam volna, hogy a víznek ilyen árnyalata is lehet. Miután telepatikusan rákérdeztem a dologra, elmagyarázták, hogy néha, a napnak ebben a szakában, narancsszínű planktonok hatalmas rajai emelkednek a felszínre. Ezek a vizek láthatólag irdatlan mennyiségű planktonot tartalmaztak. Micsoda látvány volt! A kékeszöld ég, a narancsszínű tenger... Mindezt pedig egy aranyló ragyogás borította be, ami úgy tűnt, ezen a bolygón mindenhol és sehonnan sem árad...

Kísérőim egészen váratlanul magasabbra emelkedtek, én pedig követtem őket. Körülbelül ezer méter magasan lehetünk a tenger fölött, és „teljes gázzal”, jó 300 km/órás sebességgel haladtunk arra, amerről érkeztünk – feltételezésem szerint észak felé.

A lenyugvó nap irányába tekintve egy széles fekete csíkot vehettem ki a víz színén. Kérdezni sem kellett – a válasz gyorsan, magától érkezett.

– *Nuroaka* az, az egyik kontinensünk. Akkora, mint nálatok Ázsia.

– Meglátogatjuk majd? – kérdeztem.

Thaó nem válaszolt, ami igencsak meglepett. Ez volt az első alkalom, hogy figyelmen kívül hagyta kérdésem. Úgy véltem, talán nem volt elég a telepatikus erő, amivel a gondolatra koncentráltam, ezért újra feltettem a kérdést – ezúttal franciául, emeltebb hangon.

– Odanézz! – mondta.

Elfordítva a fejem, egy hatalmas, a szivárvány minden színében pompázó madárrajt láttam, ami épp felénk repült. Attól tartva, hogy nekik ütközünk, több száz méternyit ereszkedtem. Hihetetlen sebességgel suhantak el mellettünk – de vajon ők voltak ilyen gyorsak, vagy mi? Azt gondoltam, talán a kettőnk összeadódó sebessége miatt tűntek el olyan hirtelen a szemem elől... Majd valami döbbenetes dologra lettem figyelmes.

Felnézve láttam, hogy Thaó és a többiek nem változtattak a magasságukon. Hogy lehet, hogy mégsem ütköztek össze ezzel a szárnyas rajjal? Thaóra pillantva ráébredtem, hogy igenis eljutottak hozzá a gondolataim. Felvetődött bennem, hogy a madárraj épp a megfelelő időben jött – pontosan akkor, mikor feltettem neki a kérdésem.

Ismerve Thaót, tudtam, jó oka van rá, hogy nem válaszol, ezért nem is erőltettem a dolgot. Ehelyett úgy döntöttem, kihasználom az alkalmat, hogy szárnyak nélkül repülhetek, és hagyom, hogy megrészegítsenek a színek, amik fokozatosan változtak, ahogy a nap egyre süllyedt a horizonton.

Az égen átmosódó árnyalatok fenségét képtelen visszaadni a tollam. Azt hittem, már szemtanúja voltam a színek összes szimfóniájának ezen a bolygón – de tévedtem. A magasságunkból az ég színárnyalatai néha kontrasztban álltak

az óceánnal, néha tökéletesen kiegészítették azt. A látvány lélegzetelállító volt. Szinte hihetetlen, hogyan tud a Természet összehangolni ennyi gyönyörű, folyton változó színt... Éreztem, ahogy a szépség okozta „részegség”, amitől egyszer már elájultam, ismét hatalmába kerít. Rövid, határozott utasítás érkezett: – Michel, *azonnal* csukd be a szemed!!

Engedelmeskedtem, és a részegség érzése lassan elenyészett. Azonban nem könnyű egy Litiolacot csukott szemmel irányítani, és közben még tartani is az irányt – különösen, ha valaki magamfajta kezdő ezen a téren. Érthető hát, hogy elkerülhetetlenül össze-vissza imbolyogtam.

Újabb utasítást kaptam, ezúttal kevésbé sürgetőt: – Michel, szegezd a tekinteted Lationusi hátára! Ne vedd le róla a szemed, és figyeld a szárnyait!

Kinyitottam a szemem, és megláttam őt magam előtt. Különös módon, egyáltalán nem lepett meg, hogy nagy, fekete szárnyai nőttek, és az utasításnak megfelelően rájuk szegeztem a tekintetem. Egy idő múlva Thaó közelített hozzám, és franciául azt mondta: – Mindjárt megérkezünk, Michel. Kövess!

Ugyanolyan természetesnek vettem most, hogy Lationusi szárnyai eltűntek. Követtem az óceán felé ereszkedő csapatot, ahol máris kivehetővé vált a szigetünk, rajta a dokónkkal – mint valami ékszer egy színes asztalterítőn. Gyorsan közeledtünk a fantasztikus, lángoló színorgia közepette, ahogy a nap a hullámokba bukott. Sietnem kellett... Féltő volt, hogy a színek megrészegítő szépsége ismét hatalmába kerít, és újra le kellett hunynom félig a szemem. Most a tenger szintjén repültünk, kisvártatva pedig elértük a partot, és elmerültünk a dokómat körülvevő lombsátorban. A lando-

lásom viszont nem sikerült valami fényesen, és lovagló ülésben érkeztem egy szék támlájára.

Latoli azonnal mellettem termett. Kikapcsolta a Litolacomat, és megkérdezte, jól vagyok-e.

– Igen, de azok a színek...! – hebegtem.

Senki nem nevetett a kis balesetemen, sőt – mindnyájan kicsit szomorúnak tűntek. Ez annyira szokatlan volt tőlük, hogy egészen megdöbbsentem. Leültünk, és hidromellel, meg zöld és piros színű ételekkel frissítettük fel magunkat.

Nem voltam igazán éhes. Levettem a maszkom, és kezdtem úgy érezni, hogy lassan újra önmagammá válok. Gyorsan leszállt az éj, mint Thiaooubán általában, és csak ültünk a sötétben. Emlékszem, újra azon csodálkoztam, hogy míg én alig tudtam kivenni a körvonalait, ők olyan könnyen láthattak engem, mint fényes nappal.

Senki nem szólt; csendben ültünk. Felnézve láttam, hogy előtűnnek a csillagok, egyik a másik után... Olyan színesen csillogtak, mintha egy tűzijáték fényei „dermedtek” volna az égre. Mivel Thiaooubán a levegőrétegek összetétele különbözik a Földétől, a csillagok nemcsak színesebbek, de sokkal nagyobbak is látszanak.

Hirtelen megtörtem a csendet, ahogy magától értetődően, önkéntelenül megkérdeztem: – Thaó, merre van a Föld?

Mintha az egész csoport csak erre a kérdésre várt volna, egyszerre felemelkedtek. Latoli a karjaiba vett, mint egy gyermeket, és kimentünk a szabadba. A többiek vezettek, mi pedig követtük őket egy széles ösvényen, ami levezetett a partra. Ott, a nedves homokon Latoli lerakott.

Percről percre több csillag ragyogott az égen, mintha egy óriási kéz gyújtotta volna meg őket, éji lámpásként.

Thaó odajött hozzám, és szinte suttogva, olyan szomorú, furcsa hangon, hogy alig ismertem rá, így szólt: – Michel, látod azt a négy csillagot, pont a horizont felett? Majdnem szabályos négyszöget alkotnak. A jobb felső csillag zöld, és fényesebb, mint a többi.

– Igen, azt hiszem, megvan – négyszögben... a zöld, igen.

– Most pedig nézz egy kicsivel jobbra tőle és felfelé. Két vöröses csillagot látsz egymás mellett.

– Igen.

– Tartsd a szemed a jobboldalán, és menj egy kicsit feljebb. Látod azt az apró fehér csillagot? Alig lehet észrevenni.

– Azt hiszem, igen...

– Tőle balra pedig, még egy kicsivel feljebb, egy picit sárga csillag.

– Igen, megvan.

– Az apró fehér csillag a Nap, ami megvilágítja a Földet.

– Akkor, hol a Föld?

– Innen nem látható, Michel. Túl messze vagyunk.

Ott maradtam, és csak bámultam a parányi fehér pontot, ami annyira jelentéktelennek tűnt a nagy, színes ékszerekkel borított égen. Mindazonáltal, az a parányi csillag talán éppen ebben a pillanatban melengette a családomat és táplálta a növényeinket...

A családom... – a szó olyan furcsán hangzott. Ausztrália... Ebből a szemszögből elég nehéz volt elképzelnem, hogy a legnagyobb sziget a Földön – különösen, hogy maga a bolygó is láthatatlan volt pusztán szemmel.

– Mik vagyunk mi, szerencsétlen emberi lények? – gondoltam. Alig nagyobbak egy atomnál...

ÚJRA „ITTHON”

A tető galvanizált acéllemezei nyikorognak a nap égető sugarai alatt, és a hőség még a verandán is csaknem elviselhetetlen. Figyelem a fények és árnyak vidám játékát a kertben, és hallom, ahogy a madarak örömmel csivitelve kergetőznek a halványkék égen... És szomorú vagyok.

Épp az imént fejeztem be a könyvem 12. fejezetének utolsó mondatát – a beszámolót, aminek a megírásával megbíztak. A feladat nem volt könnyű. A részletek gyakran elszöktek előlem. Olykor órákat töltöttem azzal, hogy megpróbáljak felidézni valamit, amit Thaó mondott nekem, vagy bizonyos dolgokat, amiket szeretett volna, hogy megírjak. Ám abban a pillanatban, hogy teljesen elkeseredtem, és majdnem feladtam, egyszerre minden eszembe jutott – minden egyes részlet. Mintha csak egy hang diktált volna a hátam mögül. Ilyenkor általában háromórás – néha hosszabb, vagy rövidebb – periódusokban özönlöttek a képek a fejembe, és én csak írtam és írtam, míg görcs állt a kezembe...

Míg készült a könyv, a fejemben tolongó szavak miatt gyakran azt kívántam, bárcsak tudnék gyorsítani – és most ismét elfog ez a különös érzés...

– Itt vagy, Thaó? – kérdezem, ám soha nem kapok választ. – Ti vagytok azok? Thaó? Biastra? Latoli? Könyörgöm, adjatok egy jelet, egy hangot! Kérlek, válaszoljatok!

– Hívtál?

Ismét hangosan beszéltem magamban... A feleségem futva jön. Megáll előttem, és alaposan szemügyre vesz.

– Nem.

– Időről időre ez van – magadban beszélsz, nem igaz? Boldog leszek, mikor befejezed a könyved, és végre – a szó szoros értelmében – visszatérsz közénk, a Földre...!

Azzal távozik. Szegény Lina! Kétségtelen, hogy nehéz idők jártak rá az utóbbi hónapokban. Milyen érzés lehetett neki? Az egyik reggel arra ébredt, hogy ott fekszem a szófán kinyújtózva, halottsápadtan, nehezen lélegzem, és iszonyú álmosan. Megkérdeztem, megtalálta-e az üzenetem.

– Igen – mondta. – De te merre jártál?

– Tudom, hogy nehéz lesz elhinned, de földönkívüliek vettek fel, és magukkal vittek a bolygójukra. Azért dőltem le idekinn, mert nem akartalak felébreszteni. Ígérem, mindent el fogok mondani, de most kérek, hadd aludjak annyit, amennyit csak lehetséges!

– Ugye nem valami más miatt vagy fáradt...? – A hangja szomorkás volt, és éreztem benne az aggodalmat. Ennek ellenére hagyott aludni, és jó 36 óra telt el, mire újra kinyitottam a szemem. Arra ébredtem, hogy Lina hajol fölé, és úgy figyel, mint valami nővér egy halálos beteget.

– Hogy érzed magad? – kérdezte. – Már majdnem hívtam a doktort. Nem hittem, hogy ennyi ideig tudsz egyetlen mozdulat nélkül aludni... Pedig így volt, sőt: még álmodtál is, és álmodban hangosan beszéltél. Ki az az „Arki” vagy „Aki”, akit szólítottál? És „Thaó”? Elmondod nekem?

Rámosolyogtam, és megcsókoltam. – Mindent elmon-

dok! – Majd felötlött bennem, hogy bizonyára férjek és feleségek ezrei mondták már ugyanezt a mondatot, miközben fogalmuk sem volt, hogyan is mondhatnának el „mindent”... Azt kívántam, bárcsak valami kevésbé közhelyeset mondhattam volna.

– Igen, hallgatlak.

– Remek! Jól figyelj rám, mert amit mondani fogok, az komoly – nagyon komoly dolog! De nem akarom ugyanazt kétszer elismételni. Hívd ide a fiunkat is, hogy mindketten halljátok!

Jó három órával később nagyjából befejeztem a beszámolót rendhagyó kalandomról. Lina, aki a legkevésbé hiszékeny tagja a családnak az efféle dolgokban, arckifejezéséből és egyes hangsúlyaimból tisztán érezte, hogy valami igazán fontos dolog történt velem. Mikor 27 évig élsz valakivel, bizonyos dolgokat nem lehet félreérteni...

Elhalmoztak kérdésekkel, különösen a fiam, aki mindig is hitte, hogy más bolygókon is laknak értelmes lények.

– Van valami bizonyítékod? – kérdezte Lina. Eszembe ötöltek Thaó szavai – „Bizonyítékot akarnak, Michel, és még több bizonyítékot.” Egy kissé elkedvetlenített, hogy pont a feleségem kérdezte ezt tőlem.

– Nem, nincs – de mikor majd elolvasod a könyvet, amit írnom kell, tudni fogod, hogy igazat mondok. Nem kell, hogy elhidd – *tudni fogod*.

– El tudod képzelni, hogy azt mondom az ismerőseinknek: „Képzeljétek, a férjem épp most jött haza a Thiaoouba bolygóról...”??

Megkértem, hogy egyelőre senkinek ne szóljon a dologról, mert a feladatom legelőször is az írás volt, nem a be-

széd. Úgy éreztem, mindenképpen helyesebb ez így, hiszen „a szó elszáll, az írás megmarad”.

Teltek-múltak a napok, majd hónapok, és íme: a könyvem végül befejeződött. Most már csak az van hátra, hogy kiadják. Mikor nekiszegeztem ezt a kérdést, Thaó biztosított róla, hogy nem lesz semmi probléma. Ezt az úrhajón mondta nekem, a hazaúton.

Az úrhajó... – mennyi mindent idéz fel bennem ez a szó...

Az utolsó este a tengerparton Thaó megmutatta nekem a parányi kis csillagot, a napunkat, ami most úgy megizzaszt. Majd felszálltunk a Lativokra, és elindultunk az űrbázis felé – gyorsan, egyetlen szó nélkül – ahol már várt ránk egy úrhajó, készen az azonnali indulásra. A bázisra tett rövid látogatásunk alatt észrevettem a sötétben, hogy társaim aurája nem ragyog úgy, mint általában. A testük körüli fényburok színei elhalványultak, és a méretük is csökkent. Ez meglepett, de nem szóltam semmit.

Mikor felszálltunk az úrhajóra, azt gondoltam, valami kirándulásra indulunk, talán valami különleges küldetéssel egy közeli bolygóra... Thaó nem mondott semmit.

A felszállás a szokott módon zajlott, nem történt semmi említésre méltó. Némán figyeltem, ahogy az aranyló bolygó mérete rohamosan csökken, feltételezve, hogy pár órán belül – vagy talán másnap – visszatérünk. Több óra telt el, mire Thaó végül megszólalt.

– Michel, tudom, hogy észrevetted a szomorúságunkat. Ez nagyon is valóságos, mert vannak elválások, amik szomorúbbak a többinél. A társaim és jómagam nagyon megkedvelünk, és ha bánatosak vagyunk, ennek az az oka, hogy az utazásunk végén külön kell válnunk. Visszaviszünk a Földre.

Erre szűrő fájdalom hasított a gyomromba.

– Remélem, nem rovod fel nekünk, hogy ilyen gyorsan távoztunk! Azért tettünk így, hogy megkíméljünk téged attól a szomorúságtól, ami mindig megjelenik, ha valaki távozik egy számára kedves helyről. Jól tudom, milyen nagyon a szívedhez nőtt ez a bolygó és a társaságunk. Nehéz ilyenkor nem arra gondolni: „ez az utolsó éjszakám”, vagy „most látom utoljára ezt vagy azt...”.

Lehorgasztottam a fejem; az égvilágon semmit nem tudtam erre mondani. Csendben ültünk egy darabig. Nehéznek éreztem magam, mintha a testemet és végtagjaimat valami nagy súly húzná. Lassan Thaó felé fordítottam a fejem, és lopva rápillantottam. Ha lehet, még szomorúbbnak tűnt. Ám valami más is hiányzott. Hirtelen ráébredtem – az aurája.

– Thaó, mi történik velem? Már nem látom az aurád!

– Ez természetes, Michel. A Nagy Thaóra két képességgel ajándékozott meg téged – az auralátással, és azzal, hogy megértsd az idegen nyelveket. Mindez nagy segítségéddül szolgált a tanulás során – azonban csak korlátozott időre.

– Ez az idő letelt ugyan, de ne csüggedj! Végül is, ezekkel a képességekkel egyébként sem rendelkezted, mikor először találkoztunk. Amit magaddal viszel, az a *tudás*, amiből te és több millió embertársad profitálhat.

– Hát nem fontosabb ez, mint a képesség, hogy nyelveket érts, vagy hogy lásd az aurát? Főleg amíg nem vagy képes értelmezni azt... Mert hiszen az aura *olvasása*, ami számít, és nem az *érzékelése*.

Elfogadtam az érvelését, azonban továbbra is csalódott voltam, mivel már teljesen hozzászoktam az őket körülvevő ragyogáshoz.

– Ne légy szomorú, Michel! – mondta Thaó, olvasva a gondolataimban. – A legtöbb földi ember nem rendelkezik sugárzó aurával – távolról sem. A gondolataikat és figyelmüket olyannyira lekötik az anyagi dolgok, hogy az aurájuk egészen tompa és fénytelen; csalódott lennél, ha látnád.

Alaposan megnéztem őt. Nagyon erősen a tudatában voltam, hogy hamarosan soha többé nem láthatom. Szokatlan méretei ellenére annyira arányos volt a felépítése... Elbűvölően csinos arcán ráncnak nyomát sem lehetett látni; a szája, az orra, a szemöldöke... – *mindene* tökéletes volt. A kérdés, ami oly régóta ott bujkált a tudatalattimban, szinte önkéntelenül szaladt ki a számon:

– Thaó, van valami oka, hogy ti mind hermafroditák vagytok? – kérdeztem.

– Igen, Michel, még hozzá igen fontos. Csodálkoztam is, hogy nem kérdezted meg már korábban.

– Mivel az egyik legfejlettebb bolygón élünk, minden fizikai eszközünk is rendkívül magasan fejlett, amint azt magad is láthattad. A különböző testeinknek, beleértve a fizikai testünket is, szintén tökéletesnek kell lennie; ami azt illeti, ezen a területen tényleg olyan fejletté váltunk, amennyire csak lehetséges. Képesek vagyunk regenerálni, feléleszteni, és néha még meg is teremteni a testünket – azaz, megakadályozni a halált. Ám a fizikai testben vannak más testek is, mint például az asztrálest – valójában, összesen kilencféle emberi testről beszélhetünk. Ami most pillanatnyilag érdekel minket, az a fluidtest és a fiziológiai test. A fluidtest befolyásolja a fiziológiáját, ami viszont hatást gyakorol a fizikaira.

– A fluidtestben hat fő pont van, amit mi Karoláknak hívunk, a jógik a Földön pedig csakráknak nevezik őket. Az el-

ső csakra a két szemed között, jó másfél centire az orrod fölött helyezkedik el. Ha úgy tetszik, ez az „agya” az asztráltestednek; ez áll összhangban és összeköttetésben a tobozmiriggyel, ami sokkal hátrébb található a fizikai agyban, ám pontosan ugyanabban a magasságban. A Nagy Thaóra azáltal szabadította fel benned a nyelvek értésének képességét, hogy erre a csakrára helyezte az ujját.

– Namármost, az asztráltest alsó részén, a nemi szervek felett található egy nagyon fontos csakra, amit mi Mouladharának¹ hívunk, a jógik pedig szex-csakrának. E csakra fölött, a gerincoszloppal találkozáva helyezkedik el a Palantius².

– Ennek spirálrugószerű az alakja, és csak akkor éri el a gerincoszlop alját, ha ellazul.

– Az pedig, hogy ilyen állapotba kerüljön, szexuális aktust igényel két olyan partner között, akik nemcsak hogy szeretik egymást, de valódi spirituális affinitással is rendelkeznek egymás iránt. Csak és kizárólag ebben a pillanatban és ilyen körülmények között nyúlik ki a Palantius egészen a gerincoszlopig, miközben energiát és speciális képességeket közvetít az étertest felé, ami aztán befolyásolja a fizikai testet. A kérdéses személy ekkor olyan boldogságát leli a nemi egyesülésben, ami messze felülmúlja az átlagos érzéki örömeket.

– Mikor a Földön azt hallod két egymást nagyon szerető embertől, hogy „a hetedik mennyországban voltunk”, vagy „könnyűnek éreztük magunk”, vagy „a levegőben lebegtünk”, biztos lehetsz benne, hogy a pár teljes testi és lelki

1 Más betűzéssel: Muladhara (a Szerk.)

2 A pontos betűzése bizonytalan (a Szerk.)

harmóniában áll, és „egymásnak lettek teremtve” – legalábbis egy időre.

– Bizonyos tantrikus irányzatok követői a Földön eljutottak erre a pontra, ám még közülük sem sokan, hála a vallási hiedelmeiteknek, amelyek nevetséges szertartásaikkal és tiltásaikkal valódi akadályt képeznek eme cél elérésében. Úgymond, nem látják a fától az erdőt.

– De térjünk vissza a mi szerető párunkhoz: a férfi intenzív gyönyört érez, ami a Palantius számára jótékony vibrációkká alakul, hála az őszinte szerelemnek és a teljes lelki és szellemi összhangnak. Mindezeket az örömezteteket a szexuális aktus szabadította fel. A boldogságérzet nem pontosan ugyanolyan a nő számára, ám a folyamat az ő esetében is megegyezik.

– Most pedig, hogy a kérdésedre válaszoljak... A mi bolygónkon, olyan testtel, ami egyszerre férfi és női, *akaratlagosan* átélhetjük mind a férfi, mind a női élményt. Természetesen ez sokkal nagyobb nemi örömhöz juttat minket, mint ha csupán egy nemünk volna. Továbbá, a fluidtestünk így a lehető legjobb formában lehet. Felesleges mondanom, hogy a külső megjelenésünk sokkal inkább nőies, mint férfias – legalábbis ami az arcunkat és a keblünket illeti. Általános szabályként elmondható, hogy a nőknek szebb az arcuk, mint a férfiaknak. Gondolom, Michel, ezzel te is egyetértesz. Nos, mi inkább szép, mint kevésbé vonzó arcot viselünk.

– Mi a véleményed a homoszexualitásról?

– A homoszexuális ember, legyen férfi vagy nő, (amennyiben nem hormonális a problémája) neurotikus, és mint ilyet, nem lehet elítélni. Azonban – mint minden neurotikusnak – kezelésre van szüksége. Michel, minden dologban

tekintsd mérvadónak a Természetet, és megkapod a választ a kérdéseidre.

– A Természet minden élőlénynek megadta a szaporodás lehetőségét, hogy a különféle fajok fennmaradhassanak. A Teremtő SZELLEM akaratának megfelelően, minden fajnál hím és női egyedek alakultak ki. Azonban az embereknek – a már elmagyarázott okokból – olyan tulajdonságokat is adott, amik más élőlényekből hiányoznak. Például, egy nő megnyílhat a nemi beteljesedés közben, és átélhet egy sor szexuális élményt, amik felszabadítják a Palantiust, és jelentős fejlődést idézhetnek elő a fizikai testében az asztrálestete közvetítésével.

– Ez a hónap számos napján lehetséges anélkül, hogy terherbe esne. Másrészt, mondjuk egy tehén csupán néhány meghatározott, pár órás időszakban engedi magához a bikát, és az aktusuk egyetlen hajtóereje és célja az utódnemzés. Ha vemhes lesz, nem fogadja többé a bika közeledését. Íme, összehasonlíthatod a Természet két teremtményét. Az első igen különleges, mivel kilenc teste van, míg a másodikonak csupán három. A Teremtő nyilvánvalóan különös gondot fordított arra, hogy sokkal többet helyezzen belénk a fizikai testnél. A bolygóton ezt – igen helyesen – *isteni szikrának* hívjátok.

– Mi a véleményed az abortuszról?

– Szerinted a Természettel összhangban álló cselekedet?

– Nem, természetesen nem az.

– Akkor hát miért kérdezed? Hisz magad is tudod a választ.

Emlékszem, Thaó ekkor egy jó időre teljesen a gondolataiba mélyedt, és szó nélkül nézett rám, majd így folytatta:

– Körülbelül 140 éve az ember a Földön felgyorsította a

Természet pusztítását és a környezetszennyezést. Ez a folyamat a gőzgép és a robbanómotor feltalálásával kezdődött. Csupán pár évetek maradt, mielőtt a folyamat megfordíthatatlanná válik. A Földön az egyik legfőbb szennyező forrás a benzinmotor, amit azonnal le kellene cserélnetek a hidrogénmotorra – ez utóbbi ugyanis gyakorlatilag semmilyen szennyezést nem okozna. Bizonyos bolygókon ezért „tisza motor”-nak is nevezik. Ennek a motornak több prototípusát is elkészítették a kutatóitok a Földön, ám *fontos és szükséges* volna ipari méretekben gyártani, hogy haladéktalanul felválthassa a benzinmotort. Ez nemcsak jó 70 százalékos csökkenést eredményezne a jelenlegi közlekedésből adódó szennyezettségben, de a fogyasztók számára is sokkal gazdaságosabb volna.

– A nagy olajtársaságokat már a pusztá gondolata is elérítette annak, hogy ezt a motort széles körben bevezessék, hiszen ez jelentősen csökkentené az olajkeresletet, és végül a gazdasági csődjükhöz vezetne.

– Az államok, amelyek hatalmas adókat vetnek ki az üzemanyagokra, szintén megsínylenék a dolgot. Látod, Michel? Mindig visszajutunk a pénzhez. Emiatt van, hogy az egész gazdasági és ipari rendszeretek szöges ellentétben áll a gyökeres újítás felé tett lépésekkel, amik pedig az *összes ember* érdekét szolgálnák.

– Az emberek a Földön hagyják magukat félrevezetni, elnyomni és kizsákmányolni a nagy politikai és pénzügyi kartellek által, amelyek ráadásul gyakran szövetkeznek jól ismert szektákkal és vallásokkal.

– Mikor ezek a kartellek nem tudják meggyőzni az embereket agyafúrt reklámhadjárataikkal, amelyek célja az agy-

mosás, akkor megpróbálnak politikai és vallási eszközökkel – vagy mindezek ravasz ötvözésével – célba érní.

– A nagy embereket, akik megpróbálnak valamit tenni az emberiségért, egyszerűen félreállítják. Jó példa erre Martin Luther King vagy Gandhi esete.

– De az állampolgárok nem engedhetik meg többé, hogy bolondokként kezeljék, és juhnyájként tereljék őket a vágóhídra a vezetők, akiket *ők maguk* szavaztak meg demokratikus választások során. Hiszen ők alkotják a döntő többséget. Teljesen abszurd dolog, hogy egy százmilliós nemzetben egy talán ezerfős pénzügyi csoport döntsön a többiek sorsa felől – mint a hentesek a vágóhídon.

– Egy ilyen csoportnak például sikerült olyan alaposan és véglegesen szőnyeg alá söpörni a hidrogénmotor ügyét, hogy az azóta se került említésre.

– Ezeket az embereket a legkevésbé sem érdekli, mi történik majd a Földdel az elkövetkező években. Önző módon csak a saját hasznukat keresik, azt gondolva, hogy úgylis rég halottak lesznek, mire döntéseik következményei megjelennek. Ha a Föld eltűnik valami rettenetes kataklizmában, őket az sem érdekli, hiszen úgy vélik, ők azt már nem érik meg. „Utánunk a vízözön” – gondolják.

– Ebben azonban óriásit tévednek, ugyanis a közelgő katasztrófa oka a légszennyezés, ami napról napra nő a bolygón, és aminek a hatásai hamarosan érezhetőek lesznek – sokkal hamarabb, mint képzelnétek. A Föld lakossága nem viselkedhet gyermekként, akit eltiltottak a tűzzel való játéktól. A gyermeknek nincs tapasztalata, és a tiltás ellenére engedetlen – és megégeti magát. Ha már egyszer megégett, tudni fogja, hogy a felnőtteknek volt igazuk. Nem játszik

többet a tüzzel, de engedetlenségéért még több napi szenvedéssel kell fizetnie.

– Sajnos, a minket érintő kérdésben a következmények sokkal súlyosabbak egy gyerek megégésénél. Itt az egész bolygó pusztulása forog kockán³ – és *nincs második lehetőség*, ha nem bízunk azokban, akik valóban segíteni akarnak.

– Érdeklődve kísérvük figyelemmel, hogy a közelmúltban alapított ökológiai mozgalmak ereje és befolyása egyre nő; és hogy a fiatal emberek a Földön fokozatosan „magukkal ragadják” a józanésszel bíró többieket a szennyezés elleni harcukban.

– Csak egy megoldás létezik, ahogy Arki is mondta neked – ha a személyek csoportokba gyűlnek. Egy csoport olyan erős, amilyen nagy. Azok, akiket értékvédőknek hívtok a Földön, egyre erősebbek, és ez csak fokozódni fog. Azonban *életbevágó*, hogy az emberek félretegyék gyűlöletüket, nehezteléseiket, különösen pedig a politikai, vallási és faji nézeteltéréseiket. Egy ilyen csoportnak nemzetközivé kell válnia – és ne mondd, hogy ez annyira nehéz feladat! Hiszen a Földön máris létezik egy erőszakmentes, igen nagy nemzetközi szervezet – a már jó ideje igen hatékonyan működő Nemzetközi Vöröskereszt.

– Alapvető, hogy ezek a természeti kincseket őrző csoportok felvegyék a programjaikba a környezet védelmét nemcsak a direkt, hanem az indirekt károk ellen is. Ilyet

3 A veszélyt nem a lassú klímaváltozások jelentik, hanem a bolygó belsejének túlmelegedése. A Föld központi magja felrobbanhat, és akkor valóban nera lesz második lehetőség. A legújabb felfedezésekről szóló információk megtalálhatóak a weboldalon (a Szerk.)

okoz például a *füst*: a járművek kipufogógázai, a gyárkémiények füstje stb.

– A nagyvárosokból és gyárakból származó, vegyileg kezelt szennyvíz szintén ártalmas, különösen, ha a folyókba és tengerekbe ürül. Az USA légszennyezése miatt kialakuló savas esők következtében máris több mint 40 kanadai tó teljes élővilága pusztult ki. Ugyanez a helyzet Észak-Európában, a francia gyárak és a német Ruhr-vidék légszennyezésének köszönhetően.

– Most egy olyan újfajta szennyezéshez érkeztünk, ami nem kis gondot okoz, bár az emberek hajlamosak figyelmen kívül hagyni. Amint a Nagy Thaóra elmondta, a *zaj* az egyik legártalmasabb környezeti tényező, mivel gerjeszti az asztáلتestet alkotó elektronokat, és kibillenteti a fizikai testet az egyensúlyából. Eddig még nem említettem ezt neked, és látom, hogy nem követed a szavaimat kellő figyelemmel.

– Egy normális emberi asztráلتest körülbelül 4×10^{21} elektront tartalmaz. Ezeknek az elektronoknak körülbelül 10^{22} földi év az élettartamuk, azaz a Teremtés pillanatában jöttek létre. Az asztráلتested tartalmazza őket, és mikor meghalsz, 19 százalékuk csatlakozik az Univerzum elektronjaihoz, amíg ismét szüksége lesz rájuk a Természetnek egy új emberi test, fa vagy állat létrehozásához; a többi 81 százalékuk pedig újraegyesül a Felettes Énnel.

– Alig tudlak követni – szakítottam félbe.

– Tisztában vagyok veled, és szeretnék segíteni, hogy megértsd, amit mondok. Az asztráلتest nem egészen az, amit ti tiszta szellemnek neveztek. A Földön sokan azt hiszik, hogy a szellem „anyagtalan”. Ez tévedés. Az asztráلتestet sokmilliárd elektron alkotja, és alakja pontosan megegyezik a fizi-

kaiével. Minden egyes elektronnak megvan a saját „memóriája”, és mindegyik képes annyi információt elraktározni, amennyit egy átlagos városi könyvtár polcain álló összes könyv tartalmaz.

– Látom, milyen elkerekedett szemekkel bámulsz rám, de hidd el: így van, ahogy mondom. Ez az információ kódolt, mint egy mikrofilm, ami mondjuk egy ipari létesítmény összes tervrajzát tartalmazza, és egy kém akár a mandzsettagombjában is kicsempészheti – bár sokkal parányibb annál. Egyes földi fizikusok már tudatában vannak ennek a ténynek⁴, ám a köztudatba még nem került be. Az asztráltested üzeneteket kap és közvetít ezeknek az elektronoknak a segítségével az agyad csatornáján keresztül a Felettes Énedtől, és vissza. Az információ anélkül továbbítódik, hogy egyáltalán a tudatában lennél, még hozzá egy gyenge elektromos agyi áramnak köszönhetően, ami összhangban van az elektronjaiddal.

– Mivel a Felettes Éned az, aki az asztráltestedet a fizikai testedbe küldte, a Természet rendje szerint való, hogy folyamatosan kapcsolatban álljon az asztráltesttel, és információkat kapjon tőle.

– Mint minden elektromos dolog, az asztráltested – a Felettes Én eszköze – igen finom felépítésű. Mikor ébren vagy, képes sürgős üzeneteket küldeni a Felettes Éned számára, ám annak sokkal magasabb céljai vannak ennél.

– Ezért, miközben alszol, az asztráltested elhagyja a porhüvelyed, és újra egyesül a Felettes Éneddel, hogy átadja a kívánt

4 A tudatosság fizikájának újabb felfedezéseivel (2001) kapcsolatos további információkért lásd a weboldalt (a Szerk.)

információkat, vagy új utasításokat és információkat kapjon. Van egy régi francia mondás, miszerint „Az éj ad tanácsot” – azaz, a népi bölcsesség szerint: „Aludjunk rá egyet!”. Ez általános tapasztalatból keletkezett, hisz az évek során az emberek felismerték, hogy reggel felébredve gyakran megtalálták a megoldást az őket foglalkoztató problémákra.

– Néha így van ez, néha nincs. Ha a megoldás javára válik a Felettes Énednek, biztos lehetsz benne, hogy eljuttatja hozzád – ha viszont nem, hiába is vársz rá.

– Azok, akik komoly, speciális gyakorlatokkal képesek tudatosan kilépni asztráltestükkkel a porhüvelyükből, láthatnak – ahogy te magad is láttad – egy világos, kékes-ezüstös fonalat, ami összeköti az asztráltestüket a fizikaival. Maga az asztráltest szintén látható ily módon, amíg ez az elkülönültség tart. A fonal ugyanolyan elektronokból áll, mint amik az asztráltestedet alkotják, és ezek keltik a fonál képzetét.

– Látom, követed, amit mondok, és érted, mire akarok kilyukadni. Végül hadd mutassam be a zaj veszélyeit. A zaj *közvetlenül megtámadja* ezeket az elektronokat, és „szellemképeket” vagy „parazita-áramokat” idéz elő, hogy egy televíziós hasonlattal éljek. Ha tévét nézel, és a képernyőn fehér pontokat látsz, az egy ilyen kis parazita-áram működésének a jele. Hasonlóképpen, ha valaki a szomszédban bekapcsol egy elektromos készüléket, olyan nagy parazita-áramok keletkezhetnek, amik akár teljesen el is torzíthatják a képet.

– Ugyanez történik az asztráltesttel is, azonban sajnos ennek nem leszel úgy tudatában, mint a képernyő esetében. Ami annál rosszabb, ugyanis a zaj *károsítja* ezeket az elektronokat. Mégis, azt mondod a zajra: „Óh, már megszoktam, észre sem veszem!” Az agyad és tested úgymond „megfe-

szül”, a pszichéd pedig különféle egyéb önvédelmi mechanizmusokat indít be – ám az asztráltested *nem!* A paraziták előzönlük az elektronjait – aminek természetesen katasztrofális következményei vannak a Felettes Énedre nézve.

– Egyértelmű, hogy a hangok, amik elérik a füledet, rendkívül fontosak. Egy bizonyos zenedarab az eufórikus öröm állapotába emelhet, míg egy másik, bár igen kellemes, semmilyen hatással sem lesz rád, vagy akár irritálhat is. Tégy egy kísérletet: végy egy szép hegedű-, zongora- vagy fuvolamuzsikát, amit szeretsz, és játszd le olyan hangosan, ahogy csak tudod. A dobhártyád fájdalma eltörpül majd ahhoz a rossz közérzethez képest, amit belül fogsz érezni. A legtöbb földi társad jelentéktelen problémának tartja a zajszennyezést, de hidd el nekem: egy motor kipufogója által keltett zaj három-négyszer olyan ártalmas, mint az általa kibocsátott káros gázok.

– Azonban még soha senki nem tudta lefotózni az asztráltestet, ezért az emberek nem foglalkoznak ezzel a dologgal.

– Mivel az embertársaid szeretik a bizonyítékokat, íme, fontolják meg a következőt: vannak emberek a Földön, akik őszinték, szavahihetőek, mégis azt állítják, hogy szellemekeket láttak – és itt nem a sarlatánokra célozok.

– Amit láttak, az valójában az a 19 százalék elektron, ami nem az asztráltestet alkotja. Ezek az elektronok leválnak a fizikai testről, három nappal annak halála után. A statikus elektromosság bizonyos hatásai miatt ezek az elektronok adott esetben *valóban* láthatóvá válhatnak, és ugyanolyan az alakjuk, mint a fizikai testnek. Néha, mielőtt a Természet újra felhasználná őket, „szabadon” maradnak, ám nekik is vannak emlékeik, és visszatérnek „kísérteni” azokra a helyekre, amiket ismernek – amiket szeretnek vagy gyűlölnék.

– *Vagy gyűlölnék?*

– Igen, de nem egy, hanem legalább két könyvet kellene írnod, ha ezzel a dologgal részletesebben foglalkoznánk.

– Thaó, belelátsz a jövőmbe? Bizonyára, hiszen ennél sokkal nehezebb dolgokra is képes vagy...

– Igazad van. „Belepillantottunk” az egész életeredbe – egészen a jelenlegi fizikai tested haláláig.

– Mikor fogok meghalni?

– Nagyon jól tudod, hogy nem árulom el, akkor hát miért kérdezed? Nagy teher ismerni a jövőt, és azok, akik jósoltatnak maguknak, kettős hibát követnek el. Először is, a jövőmondó lehet sarlatán, másodsor pedig gyökerelesen ellenkezik a Természettel annak a tudása, hogy mit hoz a jövő. Máskülönben a jövő ismerete nem törlődne ki a „Felejtés Folyójában”.

– Nagyon sokan hisznek a csillagok befolyásában, és követik a horoszkópok útmutatásait. Erről mi a véleményed?

Erre Thaó nem válaszolt, csak mosolygott...

A teljes hazautunk olyan volt, mint az első utazás. Egyszer sem álltunk meg, de újra megcsodálhattam a csillagokat, üstökösöket, bolygókat és az űr színeit.

Mikor megkérdeztem Thaót, hogy ismét a párhuzamos univerzumon keresztül jutunk-e vissza a Földre, a válasza igenlő volt. Kíváncsi voltam, miért, mire elmagyarázta, hogy ez a legjobb megoldás, mivel így nem kell a szemtanúk reakciói miatt aggódnunk.

***

A kertünkbe vittek vissza, pontosan *kilenc nappal* távozásom után, ezúttal is az éjszaka közepén.

UTÓSZÓ¹

Ezeket a sorokat három évvel a kéziratom befejezése után írom. Az elmúlt időszakban hiába próbálkoztam a könyv kiadatásával, míg végül rátaláltam az Arafura Publishing nevű kiadóra. Nekik volt elég bátorságuk megjelentetni egy ilyen különös, rendhagyó élménybeszámolót.

Nehéz idők voltak ezek a számomra, ugyanis Thaó, vára-kozással és ígéretével ellentétben nem hagyott jelet a számomra. *Semmiféle* kapcsolatunk nem volt, sem fizikai, sem telepatikus, egyetlen különös jelenéstől eltekintve Cairns városában. Ez kétségkívül azt kívánta jelezni, hogy továbbra is figyelemmel kísérnek, ám azóta sem jött több üzenet. Már látom, hogy a kiadással kapcsolatos késedelmek előre el voltak határozva. Így aztán az események természetes láncolatán keresztül, Thaónak mindössze két hónapjába telt a legmegfelelőbb kiadó figyelmének felkeltése könyvem iránt.

Ők – Thaó és társai – akarták így. Három évvel ezelőtt a világ még nem állt készen, hogy megkapja az üzenetüket. Mára azonban készen áll. Ez első pillantásra különösnek tűnhet, de nem nekem. Eléggé megismertem őket, hogy tudjam: képesek *másodpercnyi pontossággal* időzíteni az

1 A Szerzőnek nem engedték meg, hogy beszámolójában kifejtse a saját véleményét. Az utószót kifejezetten azért írta, hogy ezt pótolhassa (a Szerk.)

eseményeket, ha úgy vélik, az adott pillanatban érhetik el a legnagyobb hatást.

Az utóbbi három év alatt megengedtem néhány földi barátomnak és ismerősömnek, hogy elolvassák a kéziratomat. Ekkor értettem meg igazán, miért akarta Thaó, hogy megírjam ezt a könyvet, és hogy miért vittek el testi, fizikai valóm-ban a bolygójukra. Ragaszkodnom kell a *fizikai* jelzőhöz, ugyanis a leggyakoribb reakció a következő volt: „bizonyára álmodtál, vagy képzelődtél; az egész csak egy sor álom, annak kell lennie...”

Mindenkit lenyűgözött a tartalma, aki csak elolvasta a kéziratot. A reakciók alapján háromféle olvasó létezik:

- Az első csoportbeliek (és ők alkotják a többséget) továbbra sem hiszik, hogy tényleg egy másik bolygón jártam, de elismerik, hogy megérintette őket a könyv. Akárhogyan is, mondták, valójában nem számít, hogy megtörtént-e vagy sem. Ami számít, az a történet mögött rejlő erőteljes *üzenet*.
- A második csoportba a kezdetben szkeptikusak tartoznak, akik egymás után többször (legalább háromszor) elolvasták a könyvet, és meggyőződtek róla, hogy a történetem *valós*. Nekik van igazuk.
- A harmadik csoport, akik spirituálisan érettebbek, és az első pillanattól *tudják*, hogy amit leírtam, a színtiszta valóság.

Azonban hadd adjak egy jó tanácsot, kedves olvasó! Ezt a könyvet többször kell elolvasni egymás után – legalább *háromszor*. A jó mintegy tizenöt emberből, akik eddig olvasták, mindenkinek volt valami helyénvaló észrevétele, amiről hosszasan faggattott. Az egyik barátom a pszichológia

professzora egy francia egyetemen. Ő már több mint háromszor végigolvasta, és azóta is a keze ügyében tartja az éjjeliszekrényén. Erre utaltam!

Ugyanakkor kaptam egy olyan reakciót is az egyik barátomtól (szerencsére csak ezt az egyet), ami bevallom, felbosszantott. Megkérdezte például, hogyan volt az űrhajójuk összeszerelve – öntött volt, vagy szegecselt –, meg hogy voltak-e villanypóznák Thiaooubán. Nyomatékosan javasoltam neki, hogy olvassa el még egyszer a könyvet. Egy másik megjegyzése az volt, hogy a könyv tartalmazhatna több harci jelenetet az űrhajók vagy bolygók közt, rakétákkal és más halálos fegyverekkel. „Ez az, amit az emberek igazán szeretnek” – mondta. Emlékeztetnem kellett rá, hogy ez *nem* egy sci-fi regény. Azt hiszem, ebben az esetben a barátom nem igazán volt képes felfogni, miről is szól a könyv... Ezért jobban tette volna, ha valami mást olvas, mivel még nem állt készen erre. Ám azt hiszem, ezzel sajnos nincs egyedül. Ha te, kedves olvasó, több izgalmat vártál – űrcsatákat, szexet, vért és erőszakot, felrobbanó, vagy szörnyeket okádó bolygókat – akkor sajnos csak az idődet és a pénzedet vesztegetted. Inkább valami sci-fi regényt kellett volna vened. Előre figyelmeztettelek az előszóban! Most, hogy tudod, hogy ez *nem* fantasztikus irodalom, ismételten javaslom, hogy teljes nyitottsággal – objektíven és előítélet-mentesen – olvasd el újra! Ebben az esetben nem vész kárba az időd. Éppen ellenkezőleg: a pénzért, amit ráköltöttél, életed legnagyobb jutalmát nyerheted el... Persze a nyeremény sokkal inkább spirituális, mint anyagi – de végül is, nem ez a legfontosabb?

Az emberektől, akik már olvasták a könyvet, számos visszajelzést kaptam a vallásokkal, különösen pedig a keresz-

ténységgel kapcsolatban. Úgy érzem, kötelességem válaszolnom ezekre az észrevételekre. Ha hívő vagy, főleg ha keresztény, és megráztak a bibliai helyreigazítások (különösen az a szakasz, amely a kereszthalált halt Krisztus valódi kilétére vet fényt), igazán sajnálom... Mindenesetre ismét hangsúlyozom: könyvem *nem* azzal a szándékkal született, hogy bármilyen földi vallást bíráljon vagy kritizáljon. Ezek nem az én saját megfigyeléseim vagy gondolataim, sokkal inkább a Nagy Thaórák szavai, és Thaó részletes magyarázatai, amiket „tollba mondott” nekem.

Azt javasolták, hogy *pontosan* jegyezzek fel mindent, amit csak hallottam tőlük, és *semmin* ne változtassak. Én pedig teljesítettem a kérésüket.

Sok más dologról is beszélgettem Thaóval, amik nem szerepelnek ebben a könyvben. Higgyétek el, ezek a lények sokkal fejlettebbek nálunk, *minden* szempontból. Láttam olyan dolgokat is, amik még azoknál is hihetlenebbek, amiket ebben a könyvben felfedtem... Ám nem engedték meg, hogy beszéljek róluk, mivel még nagyon messze állunk attól, hogy felfoghassuk őket. Azonban hadd ragadjam meg az alkalmat, hogy ebben az utóiratban hangot adjak személyes véleményemnek.

Figyelmeztetnem kell az olvasót néhány igen lényeges dologra.

Máris hallottam jó néhány olyan megjegyzést könyvemmel kapcsolatban, ami egyáltalán nem nyerte el a tetszésem: „Azt hiszi, hogy ő az új Messiás!”, „Nagy tanító... Követnünk kell a tanításait!” vagy „Építhetnél egy Ashramot, igen nagy sikere lenne”. Sőt, még olyat is hallottam: „Új vallást kellene alapítanod...”!

Mentségükre legyen mondva, hogy ezek közül az emberek közül sokan csupán hallottak a kalandomról, ám nem olvasták el magát a könyvet. Nem tudom eléggé kihangsúlyozni, hogy a mű *többszöri olvasást igényel*. Miért égnék úgy a vágytól az emberek, hogy olyan fontos dolgokról halljanak, mint Isten, vagy az Univerzum teremtése, mikor szép csendben olvashatnának is róla, távol a zajos tömegetől?! Emlékezzünk: „A szó elszáll, az írás megmarad.”

Miért akarnak *új* szektát vagy vallást alapítani a könyv tartalma alapján? Mert az a több száz vallás, ami ma létezik a bolygónkon, nem sokat segített rajtunk, igaz?

A muszlimok harcoltak a római katolikusokkal a keresztés háborúk alatt, Isten és a vallásuk nevében. A spanyol hódítók leigázták és kizsákmányolták az aztékokat (akiknek a civilizációja igen fejlett volt akkoriban), csak mert azok nem voltak keresztények. Valójában, az aztékoknak megvolt a maguk vallása, ám az semmivel sem volt különb, hiszen embereket áldoztak isteneiknek... Ha felidézzük, a bakarati-nok is ide süllyedtek az észak-afrikai kivonulásuk után, jó egymillió évvel ezelőtt.

Ezeket a vallásokat alaposan tanulmányozták a papok, akik a saját befolyásuk és uralmuk alá akarták hajtani az embereket, hogy fenntarthassák hatalmukat és anyagi jólétüket.

Minden vallás olyan, mint a politika – a vezetőik arrogánsak, és hatalomra éhesek. Krisztus számon utazott, és keresztthalált halt... A követői pedig vallást alapítottak. A számár mára Rolls-Royce-szá változott... a Vatikán pedig napjainkban a Föld egyik leggazdagabb nagyhatalma.

A politikai életben a kétszínű politikusok (és sajnos sok ilyen akad) öntelten pöffeszkednek. Csodálatra és elisme-

résre vágnak, meg hatalomra és jómódra, csak akkor elégedettek...

De mi a helyzet az emberek ezreivel vagy épp millióival, akiket becsapnak, *ők* vajon elégedettek-e?

Thaó elmondta: ennek a könyvnek nem csak az lesz a feladata, hogy felvilágosítsa a Föld lakosait, hanem hogy felnyissa a szemüket – hogy *ráébredjenek*, mi történik körülöttük. Thaó és társai aggódva figyelik, hogyan engedjük, hogy egy maroknyi romlott politikus irányítson minket, akik rafináltan elhitetik velünk, hogy szabad és demokratikus világban élünk – miközben az Univerzális Törvény fényében nem vagyunk szabadabbak a birkanyájánál. Néha elkóborolunk ugyan, és azt hisszük, hogy „szabadok” vagyunk. Ám ez csak illúzió, mert ugyanúgy a vágóhídon végezzük, anélkül, hogy egyáltalán felismernénk ezt.

A politikusok a *demokrácia* szóval takaróznak. Ám a legtöbbjüknek csupán három istene van – a hatalom, dicsőség és *pénz*. Ugyanakkor tartanak is a néptől, mert – ahogy Arki bemutatta (lásd 10. fejezet) – az egymással egyetértésben összefogó emberek csoportja *bármit* elérhet, amit csak akar. Nemrég még a Szovjet Kommunista Párt is összeomlott, pedig a világ jól tudja, hogy a KGB milyen elvetemült hatalmi szervezet volt. Azonban el kell ismerni, hogy a barátaim – vagy inkább *barátaink* – rengeteg vérontást kerültek el azzal, hogy szabad folyást engedtek a dolgoknak. Régóta tudom ezt, és lehet, hogy szándékosan késleltették a kézirat megjelenését, csak hogy ezt most leírhassam az utószóban.

Ne feledjük, az emberiség a *választás* szabadságával lett

megteremtve. Az összes diktatórikus hatalmi rendszer tagadja ezt, ezért egy nap össze fognak omlani. Javaslom, kísérjük figyelemmel például Kínát...

Sok ország demokratikus úton megválasztott vezetői, amint hatalomra kerülnek, egyszerűen azt teszik, ami jól esik nekik. Tipikus példája ennek a francia kormány, amely mind a mai napig nukleáris kísérleteket folytat a csendes-óceáni területeken, és radioaktívan szennyezi az utolsó jelentős természeti tartalékunkat, ami még maradt, nevezetesen az *óceánt*. Megbízható forrásból tudom, hogy a francia kutatók komoly aggodalommal figyelik az egyre több tengeri élőlélynél, például a papagájhalaknál megfigyelhető óriásnövekedést. Ezek az állatok a Mururoa-szigeteket környező területeken komoly radioaktív sugárzásnak vannak kitéve, és az eredeti méretük *háromszorosára* nőnek. Reménykedjünk, hogy nem történik ugyanez mondjuk a szintén a vizeinkben élő fehér cápával!

Továbbá, ha figyelmesen megvizsgáljuk a Mururoa-szigetekenél végrehajtott víz alatti robbantások dátumait, észrevehetjük, hogy akár már az azt követő órákban, de leggyakrabban 2–4 nappal a robbantás után valahol *mindig* nagy erejű földrengés pusztított a bolygón!

Ezért a francia politikusok súlyosan vétkeznek az egész bolygó ellen, még hozzá *évtizedek óta*. Sajnálom, és szégyellem, hogy francia vagyok...

Szaddam Husszein hasonló bűnt követett el az emberiség ellen, mikor felgyújtott több száz kuvaiti olajkutatót. A Kuvaitban elkövetett egyéb rémtetteiért is felelnie kellene. És mit tett ez ügyben az ENSZ?

Brazíliában a kormány módszeresen pusztítja az amazo-

nasi esőerdőket, és a fák következő nemzedékét, amivel szintén az egész Föld ellen vét.

Az emberek azt mondják: „A rendszer a rossz, annak kell megváltoznia!” És nem tesznek semmit. Mindenki zsörtölődik a rossz büntetési rendszerünk miatt. Persze hogy rossz, hiszen a törvények nyilvánvalóan úgy alkották meg, hogy a gazembereknek kedvezzenek. Hát *tegyünk valamit* ellene!

Emlékszünk még a bakaratínok büntető rendszerére? Az azték rendszer szintén ilyen volt, és hatékonyságának köszönhetően kiválóan működött.

Nem elég azt mondani: „A rendszer a hibás, meg kellene változtatniuk”. *Nekik...* Mégis, kiknek?? A parlamenti képviselőket, az állam vezetőit *mi magunk* választottuk meg. Ahhoz, hogy változzon a rendszer, a törvényeknek kell változniuk, a vezetőkkel együtt. *Nekünk* kell rábírnunk a politikusokat, akik *minket* képviselnek, hogy változtassanak a helytelen törvényeken, egyszer és mindenkorra. A politikusok rendszerint túlságosan restek ahhoz, hogy belefogjanak ebbe. Minden egyes törvény megalkotása hatalmas munka és felelősség. Ez pedig gyakran túl nagy kérés, hiszen ahogy már mondtam, a legtöbbjük csupán a presztízs és a magas fizetés miatt ül ott. Egyébként, ha jó politikusokat akarunk találni, azzal kellene kezdeni, hogy a fizetésüket egy külvárosi pénztároséra csökkentjük... Mindjárt kevesebb lenne az önkéntes jelentkező! Ám akik maradnának, őszinte, jó szándékú emberek, akik *valóban* tenni akarnak valamit az emberekért.

Mi magunk választottuk meg ezeket a politikusokat, és a többségünknek már elege van – hiszen *nem* tették meg, amit vártunk tőlük. Semmit sem tettek értünk, vagy az országunkért. Eljön majd a nap, mikor a lakosságnak rá kell

vennie a vezetőket, hogy becsülettel végezzék a dolgukat, és teljesítsék az ígéreteiket, amiket a rájuk szavazó többségnek tettek még a választások előtt.

Ha nincs más megoldás, az átlagemberek kényszeríthetik – sőt, kényszeríteniük kell – a politikusokat, hogy tegyék a dolgukat!

Figyelem! Nem anarchiáról beszélek, hanem *fegyelemről*. Az országban szükség van a rendre és fegyelemre – nem egy totalitárius, diktatórikus rezsim, hanem a demokrácia rendjére, ahol az ígéreteket *megtartják*. Ha a vezetők megszegik az ígéreteiket, rajtunk a sor, hogy cselekedjünk, mert visszataszító, hogy a politikusok embermillióknak okoznak csalódást, mikor hatalmon vannak, és becsapják az embereket *a következő választások előtt*.

Jobban tennék ezek a magas rangú politikusok, ha a munkájukat végeznék ahelyett, hogy az idejük 80 százalékában egymással vitatkoznak csip-csup pártügyeken.

Az emberek azt mondják: „Mit tehetnénk mi? Semmit sem tehetünk!” – és *pontosan ez az*, amiben tévednek.

Az átlagemberek kényszeríthetik, és kényszeríteniük kell a népszavazás által megválasztott vezetőket, hogy hajtsák végre a feladatokat, amiért megválasztották őket.

Az átlagemberek óriási hatalommal rendelkeznek. Ahogy Arki mondta (lásd 10. fejezet), az egyik legnagyobb fegyver, amivel az ember rendelkezik – hála intelligenciájának – a tehetetlenségi erő. Ez egy *erőszak-mentes* hatalom, és mint olyan, a lehető legjobb, hiszen az erőszak csak erőszakot szül. Krisztus szavaival: „Kard által vész, ki kardot ragad”.

Pekingben egy ember egyedül és fegyvertelenül képes volt rá, hogy megállítson egy tankot – pusztán a jelenlété-

vel. Hogyan sikerülhetett ez? Hát úgy, hogy a tankot vezető katonák NEM MERTEK átgázolni rajta; teljesen lenyűgözte őket a fegyvertelen alak önfeláldozó magatartása. Több millióan látták ezt a tévében.

Gandhi egymaga képes volt megakadályozni a szörnyű vérontást. Lord Mountbatten ráébredt, hogy ha ötvenezer katonát küld Kalkuttába, lemészárolhatnák őket – és mégis, Gandhi, *egyetlen ember*, erőszakmentes eszközökkel képes volt elhárítani a vérontást.

Egykor Arki bolygóján lerobbant járművekkel torlaszolták el az emberek az utakat: tízezernyi ronccsal. A rendőrség tudta, hogy szándékosan csinálták, ám semmit nem tehetett. Mikor a tűzoltóknak vagy a mentőknek utat kellett engedni, félretolták a járműveiket. Majd visszatolták őket oda, ahol voltak. *Ez* a tehetetlenségi erő. Nem mozdultak; nem ettek; nem kiabáltak. Csendben voltak – szembeszállva a „törvény” és „rend” erőivel. Magától értetődő, mondták, hogy szíves-örömezt megtisztítanak az utakat – de hogyan tudnák ezt szakemberek nélkül? Az ország megbénult. Nem voltak jelszavak, sem zászlók, nem volt tüntetés, kiabálás; csak néma ellenszegülés.

Ellenfelük szavára vártak, aki egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedt hazugságaiba és a csalárdságba. Egy levelet már korábban elküldtek a kormányfőnek, aki pontosan tisztában volt a követeléseikkel, és jól tudta, miért vannak ott. A személy neve, aki a levelet küldte, Mr. Állampolgár volt...

Ahogy Arki mondta, mikor százezer ember nyugodtan leül egy kifutópályán, egy vasúti vonalon, vagy az utcán, és azt mondja a rendőrségnek: „Haza akarok menni, kérlek, vigyetek haza, beteg vagyok, könyörgöm, vigyetek haza”, a

rendőrség egyszerően tehetetlen: nem dobhatnak könnygázt a beteg emberek közé, minden ok nélkül, nem igaz?

A tehetetlenségi erővel az emberek az egész országot megbénították – *erőszak nélkül*.

Gyorsan megszületett az eredmény. A gazdag bankárok, akik nagy hatalommal bírtak az üzleti életben, és akik egy húron pendültek a korrupt politikusokkal, pánikba estek, hiszen több milliós üzleti veszteséget kellett elszenvedniük. Az értéktőzsde összeomlott, az arany ára megingott.

Minden egyes filléren, amit az emberek munkájuk szüneteltetésével vesztek, ők százezreket buktak. Így hát, istenített pénzük kedvéért tenniük kellett valamit – és az emberek győztek.

Apránként, lépésről lépésre kondicionálnak titeket. Ez az, ami miatt földönkívüli barátaink aggódnak. Emberek vagytok, nem pedig robotok. ÉBREDJETEK, MOST!

Csak a példa kedvéért, elgondolkoztatok valaha azon, mi történne, ha egyszerre áramszünet támadna egy szupermarketben, ahol az új kódleolvasókat és elektronikus pénztárgépeket használják? A pénztárosok még csak össze se tudnák számolni az áru értékét – a kódok a legtöbb terméken szinte lehetlenné tennék ezt. Felvetődött valaha benned, hogy a vonalkód megakadályoz téged – a *fogyasztót* – abban, hogy tisztában légy a konzervhús árával (hacsak ki nem keresed a listáról, amit a pénztárnál kapsz)? De ez fáradságos dolog, így aztán egyre kevesebb és kevesebb figyelmet fordítasz arra, hogy mennyit költesz, és *észrevétlenül*, egyszer csak a pénzügyi vezetők rendelkeznek a *te pénzed* felett.

Ismertem egy kedves bolttulajdonost, akinek elromlott a pénztárgépe. Mikor beléptem, épp javították. Mindössze

két dolgot vásároltam, darabját 1 dollár 38 centért. Jó három percébe telt, mire papíron nagy nehezen kiszámolta a végösszeget, majd 2,34-et adott vissza az ötdollárosomból – egyszerűen csak mert teljesen elszokott attól, hogy egy ilyen egyszerű összeadást elvégezzen, akár papíron. Megbízott a gépben, mint sok ezer társa.

Már-már teljesen a hitelkártyákba és számítógépekbe vetted a bizalmadat. Ez azonban *hiba*, mert így lassan, észrevétlenül leszoksz arról, hogy saját magad gondolkodj, vagy számolj, és hagyod, hogy a pénzemberek számoljanak helyetted. Többé már nem a tiéd az irányítás.

Csináljunk együtt egy kis kísérletet, csak hogy lásd, miről beszélek.

Készen állsz? Remek. Pár sorral feljebb végeztem egy kis számolást, és elmondtam, hogy 2,76-ért vásároltam, a boltos pedig 2 dollár 34 centet adott vissza az ötdollárosból. Szerencsére nem te voltál a tulaj, különben tíz centtel becsaptad volna magad. Mindezt szándékosan részleteztem, hogy próbára tegyelek. Amennyiben azok közé tartozol, akik megálltak olvasás közben, hogy ellenőrizzék az eredményt, ez azt jelzi, hogy nem olyan könnyű téged félrevezetni. Ha viszont azok között vagy, akik nem számoltak utána, jobban teszed, ha *most máris* megváltoztatod a hozzáállásod! Emberi lény vagy, akiben ott az *isteni szikra*! Légy rá büszke, és ne viselkedj birka módjára!

Máris a végére értél a könyvnek, és ez már önmagában csodálatos! Csodálatos? Igen, mivel ez azt jelzi, hogy több dolog érdekel, nem csak a kóla és csipsz, a hamburger vagy a krigli sör. Na látod!

A most következőket közvetlenül a mai fiataloknak cím-

zem a világ minden tájára. Minden, aminek a leírására Thaó megkért, és persze minden, amit jómagam hozzáadtam, a fiatalokra is vonatkozik. Azonban szeretnék egy *kizárólag* nekik szóló üzenetet is átadni.

Ifjú barátaim, mindazok, akik elvesztettétek a reményt, nincs munkátok, unatkoztok, vagy csak be vagytok zsúfolva a nagyvárosokba... Miért nem változtattok az életviteleteken? Ahelyett, hogy egészségtelen környezetben tengődtök, teljesen *új utakon* is járhatnátok.

Itt most elsősorban Ausztráliáról beszélek, mivel nem tudom pontosan, más országok milyen forrásokkal és lehetőségekkel rendelkeznek; mindenesetre, az alapok kétségkívül minden országra vonatkoztathatóak.

Gyűljetek össze, alakítsatok csoportokat, és kérjétek meg a kormányt, hogy adjon bérbe nektek művelhető területeket, 99 éves bérleti szerződéssel! (Higgyétek el, *vannak* ilyen területek.) Ily módon megalkothatnátok a saját közösségi gazdaságaitokat, ahol teljesen önellátóak lehetnétek. Továbbá megvolna az a sikerélményetek és büszkeségetek, hogy bebizonyítjátok a többieknek: nem vagytok naplopók – sőt, hogy képesek vagytok jobban csinálni, mint az állam. Akár még saját „megyét” is alapíthatnátok, saját szabályaitokkal és belső igazgatással, miközben persze továbbra is tiszteletben tartjátok az ország törvényeit, ahol éltek.

Meg vagyok győződve róla, hogy egy jó kormányzat örömmel támogatna titeket, és megadná a kezdőlökést. (Egyébként is, annyi pénzt fecsérel, hogy ez egyszer végre jó ügyre költene.)

Természetesen, felelősségteljesen kellene cselekednetek, hiszen az összes szkeptikus és kritikus alak árgus szemekkel

lesne – ugrásra készen, hogy lecsapjon rátok, azzal a meggyőződéssel, hogy „reménytelen eset” vagytok. Én személy szerint *teljes mértékben* hiszek bennetek, hiszem hogy *ti*, az ifjú nemzedék, egy *jobb világot* építhettek, ami tisztább, és spirituálisabb. A Thaórák üzenete *nektek* is szól!

Ezért hát be kell bizonyítanotok, hogy felelősek vagytok önmagatokért, és meg kell alkotnotok saját szabályaitokat. Kezdetnek például hagyjatok fel a drogozással! Hiszen, mint tudjátok, a drogok megzavarják az asztráltestet, ami a *ti igazi lényetek*, és *semmi szükségetek* ilyen pótszerekre. Azok közületek, akiknek a barátai ebben a csapdában vergődnek, találhatnak kiutat a segítségetekkel – *ha akarnak*. Nagy munka áll előttetek, nem csak a társaitok megsegítésében, de abban is, hogy az új céloknak megfelelően átszervezzétek az egész életeteket. Ezáltal számtalan új öröme lelhetek. Fizikai szempontból, visszatértek a természethez, és ti lesztek az elsők, akik komolyan is gondolják ezt. Mire van szükségetek a túléléshez? Levegőre, vízre, és élelemre – kenyérre, zöldségekre és húusra.

Mindezeket a *saját erőtekből* is előteremthetitek, vegyszerek használata nélkül. Az izraeli „kibuc” (termelőszövetkezet) remekül bevált. A *ti új közösségeitek* pedig még tökéletesebben működhetnek, hiszen Ausztráliában több kultúra találkozik. Nem arról van szó, hogy túltegyetek másokon, hanem a *belyes életről*, és az önmagatok iránti tiszteletről. Aztán, ami a spiritualitást és a szórakozást illeti, annak is megtalálhatjátok a módját. Tudjátok, egy parti épp olyan élvezetes lehet a természetben, mint a városban! Lehetnek saját könyvtáraitok és színházaitok, ahol megalkothatjátok és bemutathatjátok a saját műveiteket.

Bármilyen megoldható az új környezetben: sakk, ping-pong, tenisz, teke, billiárd, foci, kosárlabda, íjászat, vívás, vitorlázás, lovaglás, szörfözés, horgászat... a lista szinte végtelen. Néhányan közületek klasszikus táncokat, mások inkább harcművészeteket tanulnának. A túlzott ellenségeskedést keltő erőszakos játékokat pedig jobb, ha elkerülnétek.

Láthatjátok, számtalan olyan dolog van, amit a természetben csinálhattok, *sokkal több, mint bármelyik város utcáinak.*

A joggyakorlatok fizikai és szellemi állapotokra is igen jótékony hatással bírnak. Szeretném külön kihangsúlyozni ennek, különösen pedig a csakralézésnek a fontosságát. Napi 2x30 percnyi gyakorlat, reggel és este, tökéletesen megfelelő.

Ti vagytok az új nemzedék, és a legtöbben közületek már megértették, hogy a Természettel és környezettel *összhangban* kell cselekednetek, nem pedig *ellene*.

Persze a legtöbb idióta, aki a Természet ellen cselekszik, kritizálni fog titeket, mikor jó okkal tüntettek például a fák, az erdők megőrzéséért. Becsmérlő jelzőkkel illetnek, „zöldeknek”, vagy akár „hippiknek” hívnak majd titeket. Mutasátok meg a világnak, és elsősorban saját magatoknak, hogy képesek vagytok megvalósítani, amiről beszéltek. Amikor munkálkodni kezdtek a közösségi gazdaságban, még többet tehettek majd a környezet megóvásáért; akár egész erdőket ültethettek. Válasszatok ki a csoportotokból néhány felelős személyt – nem *főnököket*, vagy *mestereket*, csupán vezetőket, tanácsadókat. Szavazzátok meg őket demokratikus úton! Bizonyos vagytok benne, hogy képesek vagytok job-

ban csinálni, mint a mi kétes politikusaink! Tegyetek így, és az Univerzum nevében hálásak leszünk Nektek!

Thaó már kifejtette (lásd 9. fejezet), hogy a vallás és a politika a társadalom két legnagyobb csapása.

Épp ezért, ha elárasztjátok a Kiadót a leveleitekkel, hogy válaszokat kapjatok tőlem, vagy azt akarjátok, hogy legyek a gurutok, netán alapítsak új vallást, azt kérem: gondoljátok meg jobban! Ezzel éppen a céloommal, főleg pedig Thaó és a Nagy Thaórák akaratával ellentétesen cselekednétek, és nem jutnátok vele sehova.

Thaó elmondta, hogy az ember legnagyobb temploma *saját magában* található; ez az a hely, ahol meditáció és koncentráció segítségével bármikor kapcsolatba léphetünk a Teremtővel – a *Teremtőnkkel* –, Felettes Énünk közvetítésével.

Ne beszéljetez nekem templomok, egyházak, katedrálisok, ashramok, vagy bármi ilyesmi építéséről.

Nézzetek *önmagatokba*, és felismeritek, hogy mindene-tek megvan ahhoz, hogy kommunikáljatok VELE, egyszerűen azért, mert Ő adta nektek ezt a képességet.

Végezetül, hadd fejezzem be a következőkkel: Thaó és a Thaórák alázatos és engedelmes szolgájaként, emlékeztetni szeretnék titeket még egyszer, utoljára, hogy bármilyen vallást is kövessetek, és higgyetek bármiben, mindez *semmilyen módon* nem befolyásolja azt, amit a NAGY SZELLEM, a TEREMTŐ ISTEN – hívjátok őt, ahogy tetszik – létrehozott.

Semmilyen vallás, hit, vagy szentirat, még ez a könyv sem képes befolyásolni az Univerzális Rendet, az Ő akaratát.

A folyók *mindig* lefelé folynak, a forrásuktól az óceán fe-

lé – még akkor is, ha egy vallás, egy szekta vagy akár emberek milliói akarják az ellenkezőjét *binni*.

Az egyetlen *valóban állandó* dolog a TEREMTŐ AKARATA, az UNIVERZÁLIS TÖRVÉNY, amit a Teremtés kezdetén hozott létre. Az Ő TÖRVÉNYE ez, amit az égvilágon SOHA SENKI nem lesz képes megváltoztatni.

M. J. P. Desmarquet

Cairns, Ausztrália, 1993 áprilisa

FÜGGELÉK

GYAKRAN FELTETT KÉRDÉSEK A KÖNYVRŐL¹

Szerkesztette: Dr. Tom J. Chalko (Ausztrália), aki több, mint 50 nyilvános előadást szervezett Michel Desmarquet számára, továbbá elkészítette a könyv hivatalos honlapját, és a Szerző megbízásából 1995 óta ő válaszol az érkező e-mailekre. A kérdéseket az előadások és olvasói levelek anyagából válogattuk. Minden egyes válasz Michellel egyetértésben, az ő hozzájárulásával született.

Kérdés: Hogyan kell kiejteni a „Thiaoouba” szót?

Válasz: A Thiaoouba a név angol megfelelője; a „T” néma, a „b” pedig a b és v közötti hang. A héberek a szót „Hyehouva”-nak ejtik. Magyarul Jehova. Érdekes módon, ez a leggyakrabban használt szó a Bibliában, mivel Mózes e névvel illette „Istent”, mikor megírta az Ószövetség első öt könyvét héber nyelven, nagyjából 3250 évvel ezelőtt.

K: Van-e valami tárgyi bizonyíték az események alátámasztására?

V: Mármost „technológiai” szempontból? Nincs. Pontosan ez az, ami a barátaink szerint felesleges. Nincs semmi szükségünk további technológiai fejlődésre a Földön. Ha új technológiákat adnának a kezünkbe, az olyan, mintha az óvodás gyerekeknek egy láda géppuskát és gránátot adnánk, hogy azzal játsszanak.

1 <http://www.thiaoouba.com/faq.htm>

Nem fogjuk fel, mit is művelünk önmagunkkal és a Természettel. Még a jelenlegi technológiánkat sem vagyunk képesek kézben tartani: egymást és a bolygónkat pusztítjuk vele. Ugyanakkor Thiaoouba népe számos lenyűgöző példáját mutatta a VALÓDI technológiának, amiket egykor mi is ismertünk a Földön, ám évezredekkel ezelőtt elvesztettünk – mint például az antigravitáció, az űrutazás, telepatikus és csillagközi kommunikáció, bioenergia és a tudatosság tudománya, csak hogy egy párat említsek. Úgy fest, a mi „tudományunknak” jó pár évtizedbe is beletelhet, hogy néhányuknak akár a pusztaság lehetőségét elismerje...

Ellenben, összefüggő magyarázatot kaptam a földi „misztériumok” jelentős részére, hogy írjam le őket a könyvemben. Ezen megfigyelések némelyikét csak a jövőbeli tudományos vizsgálatok igazolják majd.

K: Mi a könyv fő üzenete?

V: A thiaooubaiak üzenete a következő: Az anyagi technológia, spirituális tudás nélkül elkerülhetetlenül globális katasztrófához vezet a Földön. A technológiának a szellemi fejlődésünket kellene támogatnia. Ehelyett ma arra szolgál, hogy egyre nagyobb rabságba taszítsa az embereket egy olyan pénz-alapú rendszerben és anyagi világban, amelyek amúgy is mindenképpen időlegesek. „Felszínes”: ez a szó tökéletesen találó jelző a materialista, pénzközpontú világra.

Jelenleg figyelmünk legjavát a fizikai testünkre fordítjuk, ám ez komoly hiba. A fizikai test, mint minden anyagi dolog, valójában múlandó, míg a psziché, mivel része az asztrálestetnek, hal-

hatatlan... Ezért hát sokkal inkább elménk és szellemünk fejlődésére kellene koncentrálnunk...

Thiaoouba népe óriási súlyt fektet a szabad akarat fontosságának kihangsúlyozására is. „Mindannyian rendelkezünk szabad akarattal, és *rajtunk áll*, hogy megfegyelmezzük önmagunkat a szellemi fejlődésünk érdekében. Ha rákényszerítjük valakire az akaratunkat, amivel megfosztjuk őt a saját szabad akaratának gyakorlásától, az egyik legsúlyosabb bűnt követjük el...”

Egy ilyen kijelentés fényében az egész földi társadalom hibás alapokon nyugszik. A legtöbb embert arra kényszerítik, hogy „kövesse a nyáját”. A Könyv nemcsak pontos diagnózist nyújt a jelenlegi helyzetünkről, de részletes útmutatással szolgál arról is, mit kell tennünk és hogyan... (Pontosabban arról, hogyan oldották meg egy a miénkhez nagyon hasonló bolygón ugyanezeket a problémákat.) A legfontosabb dolog ennek az információnak a többivel való összefüggése: a létezésünk célja, ahogy azt a mi jelenlegi fejlődési szintünket réges-rég meghaladott, magasan fejlett emberek példája mutatja...

K: Van bármi esély arra, hogy Thiaooubára mehessünk?

V: Thiaoouba-i barátaink körülbelül százévente visznek magukkal a bolygójukra egy földlakót. Ne kíváncsozz oda! Michel gyakran igen szomorú, mikor arról a helyről mesél. Képzeld el, hogy megmutatják neked az édent, majd közlik, nem lehet a tiéd, haza kell menned. Ő szeretett volna ott maradni, ám nem maradhatott. Mikor visszatért ide, azon kapta magát, hogy szemben áll a legtöbb földi emberrel, beleértve a saját családját; hogy ellene van a tudománynak, a vallásoknak, a szokásaink-

nak, az élvitelünknek... még az UFO-kutatóknak is... Néha nagyon nehéz a dolgod, ha tudod az igazat.

K: Mi a helyzet náluk a mellékhelyiségekkel?

V: Thiaooubán olyasfajta eszközt használnak, ami kinézetre hasonlít a mi toalettjeinkre, ám nem ugyanaz. A berendezés egyszerűen szétszedi – atomjaira bontja – az anyagcsere-termékeket, úgy ahogy vannak. Nincs víz, sem papír, sem szag. Semmi ilyesmi. Michel aggódott, nehogy a készülék esetleg az ő intim részeit is lebontsa...

K: Thiaoouba emberei a szeretet üzenetét hozzák. Mi a helyzet az emberek elpusztításával a párhuzamos univerzumban?

V: Az emberek akár évezredekre is ott rekedhetnek egy ilyen dimenzióban. Az elpusztításuk egyfajta szívesség, mivel így az asztráltestük felszabadul, és újra beléphet az újjászületések körforgásába. Ha nem hálnak meg, és nincs meg a kellő tudásuk, hogyan jussanak ki, egészen addig ott kell maradniuk, amíg maga a bolygó létezik (ami nem csekély idő). Nem mint ha bármi rossz volna ebben. Az Univerzum összes ideje (kb. 10^{22} év) a miénk, hogy fejlődjünk, és elérjük a Tudatosság Forrását. Úgy gondolom, ez a néhány gyilkosság kifejezetten a Michelnek szánt lecke része volt.

K: Mi történt a dinoszauruszokkal?

V: Kipusztultak, mikor az egyik kis hold a Földbe csapódott (jó ötmillió éve), ami globális katasztrófát okozott: szökőárakat stb. Korábban ugyanis a mostani egy helyett a Földnek két

holdja volt. Miért a dinoszauruszokról kérdezel? Hiszen minket, embereket is hamarosan a kihalás veszélye fenyeget...!

K: Mit tudsz azokról a tűkről, amiket thiaooubai barátaink távolítottak el Föld körüli pályájukról?

V: Van néhány hatalmas, katonai célú berendezés Alaszkában, ami képes mikrohullámú és egyéb sugarakat küldeni az űrbe. Ezeket az eszközöket kommunikációs célokra éppúgy alkalmazhatják, mint fegyverként. A használatukkal létrehozható egy nagy intenzitású neutron-sugárzás, ami hasonlít az atombombáéhoz – ám anélkül, hogy ténylegesen bombát robbantánának. A tűk az űrben arra szolgáltak volna, hogy visszaverjék ezt a sugarat egy meghatározott célpontra. (Olvastam erről valahol, még mielőtt a Könyvet megismertem – Tom).

A Scientific American 1998 augusztusi számában² N. L. Johnson cikke kifejti:

„80 konténernyi acéltűt bocsátottak Föld körüli pályára 1963 májusában az Amerikai Nemzetvédelmi Minisztérium által irányított kísérletben. Állítólag a napfény okozta sugárzás nyomása mozdította ki a tűket – mind a 400 milliót – az orbitális pályájukról...

Mutasson nekem bárki bármit az Univerzumban, amit a „nap-sugár nyomása” sodor ki a bolygókörüli pályáról! Vajon akkor minek kellenek rakéták? Még ha egyetlen tű tömege csupán 0,1 gramm, akkor is – 400 millió darabé 40 tonna! Felszólítom

2 279. szám, 2. kötet, 43. oldal – az amerikai kiadásban 63. oldal

a földi tudósokat, magyarázzák meg, vajon hogyan mozdíthat el ez a „sugárnyomás” 40 tonna fémet!

A tük eltávolítása *intelligens beavatkozás* eredménye volt, ami egyben demonstrálta a páratlan thiaooubai technika korlátlan lehetőségeit. Te vajon mit teszel, ha a gyermekeid gyufával játszanak a szobájukban?

K: A könyv remek. Azonban az anyagi valóság ereje túlságosan nagy, szinte ellenállhatatlan. Tehetetlennek érzem magam.

V: Michel és én osztozunk a frusztrációdban. Azonban végtére is minden dolgot az egyes személyek visznek végbe. A változásnak veled és velem, az egyszerű emberekkel kell kezdődnie, akik nem követik a nyáját.

Szemlátomást mi vagyunk a galaxis mentális „mozgáskorlátozottjai”. Mindenki (beleértve a Földön élő állatokat) használja a telepatikus kommunikációt – kivéve minket. Ám, ha kellő számú ember (a „kritikus tömeg”) rendelkezik megfelelő hozzáállással, sokan mások is „átkapcsolnak”, telepatikus úton.

K: A hetedik fejezetben Thaó kijelenti, hogy a Hold össze fog ütközni a Földdel, megközelítőleg 195 000 év múlva. A mi tudósaink mérései alapján a Hold évi 1 centiméterrel távolodik tőlünk. Nem cáfolja ez a könyvben leírtakat?

V: (Dr. Tom Chalko válasza) A tudományos következtetések csak annyit érnek, mint a feltételezések, hogy megvalósulnak. Éppen ezért *legalább* akkora fenntartással kell(ene) megvizsgálnod a tudósaink módszereit és következtetéseit, mint ezt a könyvet.

A Föld és Hold közötti távolság meghatározásának módszere a fénynek (lézer-impulzusoknak) a Hold felszínén elhelyezett reflektorokról történő visszaverődésén, illetve a fénynyaláb földi szenzorokhoz való visszajutási idejének mérésén alapszik. A „távolság” definíció alatt a két égitest gravitációs középpontja közötti távolság értendő.

Tudósaink néhány kiinduló feltevése:

1. A Föld és Hold gravitációs középpontjai nem mozognak (fix helyzetűek) a hozzájuk tartozó Föld- illetve Hold-felszínhez képest.
2. A fény sebessége konstans (nem változik az idővel)
3. A Föld és Hold közötti fénynyaláb olyan közegen halad keresztül, ami nem változik az idő múlásával

Mindhárom feltevés alapos vizsgálatra szorul.

1. Sem a Föld, sem a Hold nem szilárd égitest. A belső magjuk részben folyékony, részben félig képlékeny állapotú. Ennél fogva, a szakembereink megfigyelései magyarázhatóak a Föld és/vagy Hold belső tömegeloszlásának enyhe változásaival. Mellesleg, a műholdak helyzetének közismert, ám máig tisztázatlan eltérései is megmagyarázhatók ily módon.
2. A közelmúltban tudósaink felfedezték, hogy a fény sebessége enyhén csökkenni látszik. Mikor a fény lassabb, több időre van szüksége, hogy elérjen a Holdig és vissza. Bárki, aki feltételezi, hogy a fény sebessége állandó, szükségszerűen azt a következtetést kell hogy levonja, hogy a Föld-Hold távolság növekszik.
3. Úgy fest, a Hold körül saját légkör alakul ki. Ha felnézel a Holdra újhold idején, a teljes kontúrját láthatod. A múltban ez

nem lett volna lehetséges. A teljes körvonalat csak akkor lehet így megfigyelni, ha a Hold saját légkörrel rendelkezik. Mint tudjuk, a fény lassabban hatol keresztül a légkörön, mint a vákuumon. Ezért hát a lunáris légkör gyarapodása szintén hozzájárulhat egy olyan következtetéshez, hogy a Hold távolodik a Földtől.

„Nem a látszat az igazán fontos, hanem ami MÖGÖTTE rejlik.”

K: A tanításaitok szellemében kellene cselekednetek. Akkor hát miért kérték pénzt a könyvért?

V: Megpróbáltuk a nyomdákat, könyvkiadókat és terjesztőket rávenni, hogy ingyen végezzék, vagy legalább szponzorálják ezt a munkát. Nem ment.

Majd megpróbáltuk a Könyvet ingyen osztogatni, csak hogy később a szemétkben akadjunk rá újra... Mit teszel, ha valaki ingyenes könyvet akar rád tukmálni a plázában? Rájöttünk: az emberek olyannyira a pénz bűvöletében élnek, hogy semmit nem képesek értékelni, amit ingyen kapnak (például a friss levegőt).

Jelenleg kizárólag azoknak adunk díjmentesen a könyvből, akik kifejezetten kérik ezt, és nem engedhetik meg maguknak, hogy kifizessék. A könyv elektronikus, letölthető változata szintén ingyenes. Azzal, hogy olyanoknak áruljuk a könyvet, akik profitálnak a megvételéből és elolvasásából, képesek vagyunk fenntartani a működésünket, és tovább terjeszteni a könyvet.

K: A Könyv üzenete nagyon hasonló egyes vallásokéhoz. Mi a különbség?

V: A legtöbb vallás a szeretetet hirdeti; mégis, az igazi céljuk az, hogy összezavarják és félreinformálják az embereket, mégpedig két okból – pénzért és a hívek feletti hatalom kedvéért. Az eszükük gyakran a félelemkeltés, amit szándékosan ébresztenek, sőt: fokoznak, hogy fenntartsák az irányítást. Például a Katolikus Egyház eltávolította a reinkarnációra vonatkozó részeket a Bibliából, helyette beillesztette a Sátánról szóló tanokat. Így aztán kedvükre gyilkolhattak és kegyetlenkedhettek Isten és a Szeretet nevében, azt hangoztatván, hogy a „Sátánnal harcolnak”. Pontosan az efféle agymosásnak köszönhető a legtöbb háború.

Mikor az igazi szerelmet keresed, nem az utcalányokhoz mész. Ha igazán meg akarod találni Istent, nem olyan intézményt keresel, ami üzletet csinál abból, hogy magát az Ő képviselőjének hirdeti. Gondolod, hogy Istennek szüksége van közvetítőkre? Olvastad a „Freedom of choice” című könyvet? (Magyarul: „A Választás Szabadsága”, Lunarimpex Kiadó, 2001).

A könyv fő üzenete, hogy a legcsodálatosabb templom *bened* van, és mindig is ott volt. Hogy ide belépj, csupán meditálnod, majd koncentrálnod kell – ami nem ugyanaz, bár a földi tanítók gyakran összekeverik őket. Fell kell végre nőnünk, el kell vetnünk a nevetséges rítusokat és dogmákat, és abba kell hagyni a csorda követését, aminek a vezetői csak ki akarnak minket használni.

K: Ezerféle információ található a Szürkékről, a Dinókról, a Plejádokról, a Tau-Ceti, az Arkturusz vagy az Androméda-köd lakóiról szinte minden honlapon, amit átböngészttem, azonban Thiaooubáról semmi.

V: Számptalan módja van az igazság elferdítésének. A legtöbb ember a Földön el van foglalva a különféle teóriák, tündérmesék és rémtörténetek kiagyalásával – ők még nem állnak készen az Igazságra... Mellesleg, a Thiaoouba (ill. annak megfelelője) a leggyakrabban használt szó a Bibliában. A héber szöveg fordítói „Jehova”-nak torzították. Be kell látnunk, hogy ez a szó évezredek óta ismert a Földön.

Pontosabban, „Isten angyala” a Mózesrel való első kapcsolat során megparancsolta, hogy Thiaoouba (Jehova) néven hívják „az eljövendő nemzedékek során”. Ezt a parancsot a mai napig jegyzi a Tóra, az Ószövetség eredeti, héber változata. A papok hamarosan elferdítették ezt, és ma a zsidóknak még csak ki sem szabad ejteniük a nevét...!

Isten az Isten, YHWH (JHVH) pedig Thiaoouba – a bolygó neve, ahol mindenki legalább olyan fejlett, mint Mózes, Buddha vagy Jézus.

K: Néhány UFO-s könyv a fejlett idegenek közötti „háborúkról” beszél. Mi az igazság?

V: Az igazán fejlett emberek között nincs harc sem a Földért, sem bármi másért. Nem is lehet. A valóban fejlett lények ugyanis pusztán a gondolataik segítségével minden anyagi dolgot képesek megteremteni, amire csak szükségük van.

Földi elődeink isteneknek hívták őket, jó okkal. Továbbá, *minden* anyagi dolog, beleértve a napokat, bolygókat, galaxisokat stb., valójában időleges, múlandó. Minden egyes atom csupán vibráció, és végül eloszlik majd a semmiben. Ami *igazán* örök, az a *tudatosság* – az intelligencia, humorérzék stb. El kell is-

merni, hogy lehetetlenség ezekért „harcolni”. Az Univerzumban mindenkinek saját magának kell a leckéit megtanulni.

K: A Könyv egy csomó olyan információt tartalmaz, ami a Földön is ismert, különféle (néha rejtett) forrásokból. Miért?

V: Michel küldetése, hogy tisztázza az összekeveredett tényeket, és a megfelelő megvilágításba és fontossági sorrendbe helyezze őket.

K: Más UFO-eltérítések áldozatai sok szenzációs történetet mesélnek, némelyikük elég hátborzongató. Mi erről a véleményed?

V: Michel tudja, kik azok az „eltérítettek”, akik egyszerűen koholt történeteket adnak elő, ám nem beszélhet erről. Az emberekre vár a feladat, hogy kiderítsék, *ki mond igazat*. Ez a mi „házi feladatunk”: hogy mi magunk ébredjünk rá az igazságra. Emlékeztetőül: Thiaouba népe nem csinálja meg senki helyett a leckéjét. Csupán biztosítják, hogy mindenki elég támpontot kapjon, amit követhet.

Emlékezzetek, a félelmet a legkönnyebb felkelteni. Ez pedig megbénítja a logikát. A papság és a kormányok századokon át félelemkeltéssel tartották kordában és irányították a tömeget. Ám *senki*, aki a félelmet erősíti, nincs tudatában az Univerzális Törvénynek.

K: Mi a helyzet a Szürkéekkel és a többi idegennel, akiket a Földön láttak?

V: Van néhány olyan emberfaj, amely hasonló szintű mentalitással bír, mint mi, és rendszeresen látogatja a bolygónkat. Michel

telepatikus engedélyt kapott Thiaooubáról, hogy a kamerák előtt beszéljen a Szürkékről az USA-ban. A Szürkék szintén egy „bánatbolygóról” jönnek. A szülőbolygójukon teljesen elvesztették az immunrendszerüket, „civilizált” ténykedésük következményeként. Röviden szólva, a kihalás szélén állnak.

A Szürkék rendelkeznek azzal a technológiai háttérrel, hogy ellátogassanak a Földre, ahol a mi immunrendszerünk reakcióit tanulmányozzák, mivel 1948-ban mi magunk is elkezdtük a sajátunkat elveszteni. Azt remélik, ha megfigyelik a mi reakcióinkat, ezzel önmagukon is segíthetnek. Körülbelül 150 emberbe helyeztek el implantátumokat, a megfelelő leolvasó rendszerekkel (nem *ötmillióba*, ahogyan egyesek hangoztatják...). Thiaoouba népe is figyelemmel kíséri eme ténykedésüket, és egyértelműen kijelentették, hogy ezzel kapcsolatban nem fenyeget veszély minket.

K: Tényleg azt várják, hogy bárki is elhiszi majd, ami a Könyvben áll?? Az egész olyan valószerűtlen.

V: Nem kell hinned semmit. TUDNOD kell. A nyitott hozzáállású kutatók már elég ténytet igazoltak a Könyvből ahhoz, hogy minden egyes mondatát nagyon komolyan vegyék. Olvastad erről a cikket?

Nézzünk egy „agymosási tesztet”: némely iparág csak akkor nyereséges, ha *te* beteg vagy. Ám, ha élsz és virulsz, abból nekik az égvilágon semmi hasznuk. Ezek után tényleg bízol az „egészségmegőrző” tanácsaikban? Márpedig a legtöbb ember hisz nekik!

Vagy egy másik teszt. Tegyük fel, hogy mindenki kap munkát,

majd kölcsönt. Mit gondolsz, kinek van a legnagyobb haszna egy efféle rendszerből? Te vajon nem a nyáját követed?

A Föld legjobb fizikusai egyetértenek abban, hogy minden anyagi dolog csupán rezgés, és voltaképpen átmeneti. Az egyetlen valóságos dolog a tudatunk, a *tudatosságunk*. Sok erőfeszítést igényel, hogy az ember felfogja az Univerzum Törvényét. A bizonyíték mindent elsöprő erejű. Megvan hozzá a szemünk – de vajon látunk-e?

K: Lehetetlen a galaxis túlsó végébe eljutni, ott élni, majd visszajönni, mindössze 10 nap alatt – még ha a fény sebességével haladsz is. Hogyan magyarázod ezt az utazást?

V: Michel a fénysebesség *sokszorosával* utazott, a „szubsztancia-tranzit” (azaz anyag-áthelyezés) nevű technológia segítségével. Ez a Naprendszeren belül nem alkalmazható, először ki kell lépni a mélyűrbe, máskülönben felrobbannánk. Michel úgy értelmezte az eseményeket, hogy több órát utaztak azért, hogy kijussanak a Naprendszerből, majd szintén több órát, hogy belépjenek Thiaoouba rendszerébe, és eljussanak magára a bolygóra. Az űrhajó belsejében Michel nem tudta megmondani, mikor történt maga a „szubsztancia-tranzit”. Idővel egyszerűen csak megváltozott a kép a belső monitorokon.

K: Milyen az élelem Thiaooubán? Mit esznek ebédre?

V: A Thiaooubaiak fél üveg hidromelnek nevezett folyadékot isznak kétnaponta. Michel ezt nem szerette túlságosan, de elismerte, hogy rendkívül tápláló. A túlzásba vitt étkezés szemlátomást zavart okoz a tudat fejlődésében. Thiaoouba lakossága tisztában van ezzel, és alig veszteget időt az étel elkészítésére.

K: Csapdába estem két világ – az anyagi és a szellemi – között. Mi a helyes magatartás?

V: Az anyagi technológiának SEGÍTENIE kellene a szellemi fejlődésünket. Ha arra használjuk, hogy mindenféle szeméttel és téves információval, erőszakkal és horrorral tömjük meg az elménket (pl. tévé és videó által), vagy a bolygót pusztítsuk vele, akkor *visszaélünk vele*.

Semmi probléma a kettősséggel: valójában halhatatlan asztrálények vagyunk, akik fizikai testben élnek meg különféle leckéket. A fizikai létünk kizárólagos oka és célja az, hogy szellemileg fejlődjünk. MINDEN, ami történik körülöttünk, része ennek a „tananyagnak”.

A tanulási eszközünk pedig a *szabad akarat*. Arra kellene használjunk, hogy folyamatosan döntések sorozatát hozzuk az életben, és megfigyeljük ezek következményeit. Ha „elrontjuk a leckét” (azaz nem tanulunk a tapasztalatainkból), akkor „osztály” kell ismételnünk egy következő életben. Ha pedig teljesen csökönyösek és ostobák maradunk, akik továbbra sem hajlandóak tanulni, akkor végül elpusztulunk, és a Természet „újrahasznosít” minket, mint minden mást is.

K: Hol van Thiaoouba?

V: Igen nagy valószínűséggel a Plejádok Csillagképben (sajnos nem voltak menet közben útjelző táblák). A mi napunk szabad szemmel alig látható onnan. A Plejádok egy igen különleges csillagthalmaz, amelyben – a legtöbb egyéb „konstellációval” ellentétben – a csillagok NAGYON KÖZEL vannak egymáshoz. Rendkívül kevés az ilyen csillagcsoport a galaxisunkban.

K: Van rá valami mód, hogy kommunikáljunk Thiaoouba lakosaival?

V: Az egyetlen közvetlen megoldás telepatikus úton, a Nagy Piramis segítségével volna lehetséges, amit melleleg nemcsak leírhatatlanul megrongáltak, hanem időközben kismértékben ki is mozdult az eredeti kozmikus tájolásából, és nincs hozzá megfelelő technológiánk, sem tudásunk, hogy helyreigazítsuk.

Thiaooubáról természetesen képesek egyirányú telepatikus üzeneteket küldeni nekünk, amikor csak akarnak. Ám a legtöbb földi ember még azt sem tudja, hogyan hallgasson meg egy ilyen üzenetet.

Thiaoouba emberei gyakorta látogatják és folyamatosan szemmel tartják a bolygónkat. Ilyen alkalmakkor lehetséges kétirányú telepatikus kapcsolat velük, amennyiben ők is akarják.

K: Mit mondanak thiaooubai barátaink a földi spiritualitásról és vallásokról?

V: Az összes vallás, kultusz, szekta stb. igen káros és veszélyes, mivel olyan emberek hozták őket létre kiemelkedő személyek (mint Krisztus vagy Buddha) halála után, akiket csupán két dolog foglalkoztatott: a pénz és a hatalom. A legtöbb vallás igazi csapás a Földön, mert mindenféle helytelen spirituális információ forrásai és terjesztői. Olyan mértékben telítenek félelemmel, propagandával és rítusokkal, hogy az emberek abbahagyják az önálló gondolkodást, és csak követik a csordát.

Ismétlem: mikor az igazi szerelmet keresed, nem az utcalányokhoz mész. Ha pedig igazán meg akarod találni Istent, nem olyan intézményt keresel, ami üzletet csinál abból, hogy magát

az Ő képviselőjének hirdeti. „Isten királysága bennetek van” – olvasható a Bibliában, ami egykor számos egyéb helyes információt is tartalmazott. Sajnos, azóta sok lényeges dolgot távolítottak el belőle a papok, attól való félelmükben, hogy az emberek esetleg felvilágosulnak, és teljesen függetlenekké válnak az egyháztól. Hiszen így többé már nem lehetne őket irányítani és félrevezetni. Csak képzelj el, mi történne, ha az emberek egyszerre mind ráébrednének, hogy Istennek nincs szüksége közvetítőkre...

K: Mit szólnak a tudósok a könyvhöz?

V: Készült Melbourne-ben egy rádióinterjú Michel és egy csoport fizikus részvételével, akik alaposan tanulmányozták a könyvet, és igen vadul támadták a szavahihetőségét. Michel megkérdezte őket: Olvasták a könyvet? „Igen, többször is” – hangozott a válasz. Majd Michel a következőt kérte tőlük: „Önök a tudósok, nem én. Mutassanak nekem csak egyetlen olyan mondatot, amiről az eszközeikkel és tudásukkal be tudják nekem bizonyítani, hogy hazugság!” Mit gondoltok, mi lett az eredmény? Egyetlen ilyet sem találtak. Mindez élő adásban zajlott, 1994-ben. Azóta is hiába keresik. Olvastad a <http://www.thiaouba.com/electron1.html> weboldalt?

K: Mi a helyzet a kételkedő, szkeptikus tudósokkal? Ők mit mondanak?

V: Általában az a válaszuk, hogy a Könyv csupán fikció – néha egyenesen azt mondják, hogy baromság – egészen addig, míg igazából végig nem olvassák, és el nem kezdik tanulmányozni.

Az egyik akadémikus hosszú ideig ellenkezett – azt hangoztatva, hogy ő bizony nem olvas ilyen „paranoiás marhaságokat”. Végül csak rászánta magát, és beleegyezett, hogy elolvassa a könyvet – szigorúan csak mint fantasztikus irodalmat. Mikor később megkérdeztük, mi a véleménye, ezt válaszolta:

– **Véleményem szerint három eset lehetséges:**

1. Az egész hazugság. Ebben az esetben el kell ismernem, hogy a legügyesebb hazugság, amivel valaha is találkoztam, és könnyen lehet, hogy az egész évszázad legnagyobb szemfényvesztése.
2. Ez a fickó (Michel) valóságos irodalmi géniusz. Mintha Verne Gyulát megszoroznánk százzal, és hozzáadnánk Einsteint... (Személyes hozzáfűzésem: Michel egyszerű farmer, bármilyen felsőfokú képzettség nélkül, és eddig soha nem írt semmit, leszámítva néhány levelet az édesanyjának – Tom)
3. Minden sora igaz.

Nos, ahhoz, hogy eldönthesd, a fenti feltételezések közül melyik a helytálló, el kell olvasnod a könyvet.

K: Használják pénzt Thiaooubán? Mit mondanak a vagyonról?

V: Nem, Thiaooubán sem pénzt, sem bármi ehhez hasonlót nem találsz. Véleményük szerint a mi földi pénzügyi rendszerünk valóságos átok ránk nézve.

A legtöbb földi ember teljesen a pénz rabszolgája (például munkavállalás és nagyobb összegű kölcsönök felvételével). Egész életükben a tartozásaikat fizetik (aminek az USA-ban az egy főre eső átlaga az életük során eléri a félmillió dollárt), és

soha meg sem fordul a fejükben, hogy ezáltal éppen azt a rendszert erősítik, amely rabszolgává alacsonyítja őket.

A Földön a teljes pénzügyi rendszert néhány ember (mindössze 10–12 család) tartja kézben. A legtöbben még csak nem is tudjuk, hogy kik ők; hiszen elbújnak a bankjaik és ingatlanjaik kerítése mögé. Sikeresen meggyőzték a többséget, hogy az élet végső célja a pénzgyűjtés. Odalöknek pár marék dollárt, az emberek pedig versengenek – ha kell, akár harcolnak, sőt ölnek is – az alamizsnájukért. Még az államoknak is adnak kölcsön, rövidesen pedig mindenki a bankjegyek által irányított, dróton rángatott bábbá válik. Mit gondolsz, ki húzza ebből a legnagyobb hasznot?

K: annak Thiaooubán könyvtárak, iskolák, stb.?

V: Nincsenek. Sőt, még papírt és tollat sem használnak. Közvetlenül telepátia útján tanulnak: az elme-elme közötti gyors kommunikációval. Az információkat a *Forrással* való telepátikus kapcsolatuk segítségével szerzik – és mindenre emlékeznek. El tudsz képzelni egy olyan bolygót, ahol mindenki olyan fejlett, mint mondjuk Jézus vagy Mózes?

K: Hány évig élnek Thiaooubán?

V: Ameddig csak szeretnének. Akár évmillióig, ha úgy akarják. A porhüvelyük pedig örökké fiatal marad, mivel képesek akaratlanul regenerálni a testük sejtjeit – ami ily módon nem öregszik.

K: Léteznek telekommunikációs rendszerek (pl. telefon) Thiaooubán?

V: Nem. Mindenki telepáciát használ: az információszerzéshez, képek, érzelmek cseréjéhez, tanuláshoz, az égvilágon bármihez...

K: A thiaooubaiak nagyon komolynak tűnnek. Hogyan szoktak szórakozni?

V: Gyakorlatilag az idejük nagy része szakadatlan élvezettel telik. Úgy festenek, mint akiket folyamatosan óriási örömhír ér. Ráadásul annyi ideig élnek, ameddig csak akarnak, és végig 20 évesnek látszanak. Csak képzelj el, mennyi mindent megtanulhatnak, és mennyi örömben lehet részük, ha mondjuk egymillió évig élnek egy ilyen bolygón... Rengeteg idejük marad, hogy lazítsanak, meditáljanak, ússzanak az óceánban, napozzanak stb. Azt hiszem, a legfontosabb és legkedvesebb elfoglaltság a számukra az, ha kilépnek a testükből, és egybeolvadnak a Tudatosság Forrásával.

K: Thiaooubán olyan keveset esznek, mikor pedig új ételeket kipróbálva az ízek mindig új élményt és élvezetet jelentenek.

V: Az étkezés valójában csak a mi számunkra szórakozás, és ami azt illeti, annak is igen alacsony szintű. Túlesszük magunkat, azután meg émelygünk... Sőt, bizonyos ételektől még függővé is válunk – anélkül, hogy egyáltalán fogalmunk volna erről.

Az ő örömük sokkal inkább a tudatukban, a mások megsegítése és az Univerzum Rendjének és Törvényeinek tanulmányozása során érzett szakadatlan elégedettségben rejlik.

A fölös mennyiségű táplálék szemlátomást komoly akadályt jelent az elme és a tudat fejlesztésében. Példának okáért, pró-

bálj csak meg koncentrálni egy ötfogásos ebéd után! Ilyenkor nem energikus és éber leszel, hanem álmos és kába.

K: Milyen a thiaooubaiak űrhajója?

V: A mélyűri csillaghajójuk tökéletesen szabályos, megközelítőleg 80 méter átmérőjű, fémesen fénylő gömb. Nincsenek rajta sem ajtók, sem ablakok vagy bármilyen egyéb nyílás, és mikor épp nem repül, a levegőben lebeg. Ugyanígy, levítálva lehet a fedélzetére felszállni egy speciális eszköz segítségével, egyfajta dugattyúszerű hengerszelepen keresztül, amely közeledésre automatikusan kinyílik. Odabenn hatalmas, 3 dimenziós holografikus képernyők segítségével figyelhető meg a külső környezet, melyek hihetetlen képélességet, színelbontást, nagyítást stb. tesznek lehetővé.

K: Milyenek Thiaoouba lakosai? Nem féltél tőlük?

V: Ezek az emberek rendkívül kedvesek, szeretetteljesek és megértőek. Michel szellemileg szinte óvodás gyerekeknek érezte magát közöttük. Thaót, az ottani mentorát folyamatosan ámulatba ejtették és mulattatták a különféle ott látott és tanult dolgokra adott reakciói. Ők annyira bölcsek és intelligensek, hogy szinte hihetetlen. Mikor Michel róluk beszél, mindig könnybe lábad a szeme.

K: Tudott róla bárki, hogy kilenc napig hiányoztál?

V: Michel egész családja nagyon aggódott, mikor egyszer csak eltűnt az éjszaka kellős közepén. Mivel azonban hagyott nekik egy üzenetet (amire az új barátai kérték meg telepatikusan),

nem értesítették a rendőrséget. Csak éppen nagyon aggódtak – még azután is, hogy visszatért a Földre.

K: Néhányan azt beszélnek, hogy az idegenek meg akarják szállni a Földet. Igaz ez?

V: A rémhír hamis: nincs szó semmilyen invázióról. Nem is lehet. A Föld rendkívül közel jutott egy globális katasztrófához, ezért igen kicsi a valószínűsége, hogy bármilyen értelmes lény ide akarjon költözni. A megfélemlítéssel megint csak manipulálni akarják az embereket. A félelem ugyanis teljesen blokkolja a logikus, józan gondolkodást.

K: Milyen a divat, mit hordanak az emberek Thiaooubán?

V: Minden thiaooubai lakos élénk színű ruházatot visel, amely remekül illik az aurájához. A Földön nemrég kezdtünk mi is kifejleszteni egy úgynevezett biorezonáns ruházatot³, és a monokromatikus szín-mintázatokkal is végzünk kísérleteket...

K: Mit mondanak a thiaooubaiak a szeretkezésről?

V: Azt, hogy nem látjuk a fától az erdőt. Úgy fest, elszalasztjuk a lényegét.

©Tom J. Chalko 1996

3 <http://bioresonant.com/tshirts.html>

Ára: 2500 Ft

Az utóbbi három év alatt megengedtem néhány földi barátomnak és ismerősömnek, hogy elolvassák a kéziratomat. Ekkor értettem meg igazán, miért akarta Thaó, hogy megírjam ezt a könyvet, és hogy miért vittek el testi, fizikai valómban a bolygójukra. Ragaszkodnom kell a fizikai jelzőhöz, ugyanis a leggyakoribb reakció a következő volt: „bizonyára álmodtál, vagy képzelődtél; az egész csak egy sor álom, annak kell lennie...”

Mindenkit lenyűgözött a tartalma, aki csak elolvasta a kéziratot. A reakciók alapján háromféle olvasó létezik:

Az első csoportbeliek (és ők alkotják a többséget) továbbra sem hiszik, hogy tényleg egy másik bolygón jártam, de elismerik, hogy megérintette őket a könyv. Akárhogyan is, mondták, valójában nem számít, hogy megtörtént-e vagy sem. Ami számít, az a történet mögött rejlő erőteljes üzenet.

A második csoportba a kezdetben szkeptikusak tartoznak, akik egymás után többször (legalább háromszor) elolvasták a könyvet, és meggyőződtek róla, hogy a történetem valós. Igazuk van.

A harmadik csoport, akik spirituálisan érettebbek, és az első pillanattól tudják, hogy amit leírtam, a színtiszta valóság.

Azonban hadd adjak egy jó tanácsot, Kedves Olvasó! Ezt a könyvet többször kell elolvasni egymás után – legalább háromszor.

Thaó elmondta: ennek a könyvnek nem csak az lesz a feladata, hogy felvilágosítsa a Föld lakosait, hanem hogy felnyissa a szemüket – hogy ráébredjenek, mi történik körülöttük.

Michel Desmarquet

ISBN 963-9219-35-5

9 789639 219359

Michel Desmarquet

THIAOOUBA

*Az arany bolygó
üzenete*